

WESTERN ROMAN

LASO

(CIJENA 15 d. BROJ 378)

KARTASKI OBRAČUN

G. F. Unger:

KARTAŠKI OBRAČUN

LASO 378

G. F. Unger: **KARTAŠKI OBRAČUN**

Naslov originala: ROYAL FLUSH

Copyright: Zauberkreis-Verlag, Rastatt

Recenzija: Rudolf Sremec, filmski kritičar

Prijevod: Julije Knežević

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO NOvin-sko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, Redakcija »Romani i stripovi« – Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 %. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«) Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO broj 378 izlazi 9. 1. 1981

I

Royal Honstone je vrludao gradom Starmileom. Upamtio je svaku kuću, uličicu, svaku prazninu između kuća, sve udubine po kućama. Sada bi naprosto iz glave mogao nacrtati plan i sasvim točno na njemu naznačiti svaku zgradu, svaku trgovinu, radionicu. Cijav je grad imao u glavi baš kao da je u njemu proživio nekoliko godina.

I već je susreo ljude koji su ga čvrsto i oštro odmjerili, gotovo znatiželjno, izazovno, a poneki čak prijeteci. Dakako, susretao je i druge koji su gledali za njim ili mu se pak sklanjali s puta. Vidio je i dvije-tri zgodne djevojke. Bio je i kod obora s kojih se vršio utovar i tamo je ustanovio da na utovar čeka tri ili četiri stada.

Uvijek ona ista, stara igra, pomisli Honstone. Šef utovara naručuje premalo vagona, stada moraju čekati, valja ih hraniti u oborima da ne bi izgubila na težini. A ljudi ostaju dulje u gradu. I tako zaraduju svi, doslovce svi!

Kad se počelo mračiti, Honstone pode u blagovaonicu hotela.

Sat kasnije kupi nekoliko cigara i izide na pločnik. Goniči stoke upravo su dolazili s kolodvora, ujahali su u mjesto. Jahali su poput napadačke horde Indijanaca, vikali su, potcikivali, pucali iz revolvera u zrak. Prema svemu sudeći, bili su

silno zadovoljni i htjeli su se izdivljati.

Royal je stajao u sjeni natkrovljenoga pločnika i promatrao kako čopor silazi s konja ispred »Paradiesa« i veže konje o motku za vezivanje. Pomalo se gegajući, ljudi su zatim jedan po jedan nestali iza dvostrukih njišućih vrata.

Sa zapada dojurí večernja pošta. Na kolodvoru opet zazviždi jedna lokomotiva. Zatim se začuje tutnja-va vlaka sa stokom u odlasku.

Ovaj je grad divlja neman i tek će sada oživjeti kako valja, pomisli Royal. Eto, kockar sam. Živim od takvih gradova. Konačno, kao predradnik na nekom ranču ne bih mogao...

Na tom mjestu prekine razmišljanje, odbaci opušak cigare u prašinu kolnika, sagne se ispod ograde i prijede na drugu stranu ulice u smjeru »Paradiesa«.

Bar od mahagonija je bio dugačak osamnaestak metara. Ljudi su u skupinama po dva ili tri stajali za barom a pet barmana je vješto poput madioničara rukovalo punim čašama, tako da su naprosto klizile po niklovanoj ploči.

Royal stigne do jedne debele zavjese, prođe kroz nju, otvori jedna vrata i ude u igračnicu.

Kuglice su poskakivale na dvije rulete. Netko glasno poviče pomalo umornim glasom:

– Niša više ne uspijeva!
– A ja stavljam još dvadeset dolara na sedmicu! – poviče drugi glas.

Royal na trenutak zastane za stolom za kojim se igrao faro. Zatim odšeta dalje i stigne do drugog stola. Tu su promatrači stvorili gust krug. Kad se Royal približio, krug se odjednom razmaknuo.

– Tako to neće ići! Ne može tako, nitkove! Takvo nešto mi ne možeš učiniti!

Zagrmi to neki gnjevni i ljutiti glas. Stolci se prevrnu. Neki veliki čovjek skoči i trgne kolt.

Međutim krupje u tamnoj odjeći načini samo brzi pokret rukom. U njoj se odjednom nađe mali revolver – »derringer«. Sitno oružje se zacijelo nalazilo u igračevu rukavu. Dva puta kratko prasne.

Onaj golemi čovjek s koltom uopće nije stigao opaliti. Zadiigne se na vrške nožnih pristiju, ispusti oružje, napola se zakrene, a zatim se stro-pošta na pod.

– Iznesite ga! – poviče krupje preko ramena, a zatim zaokruži pogledom. – Gospodo, kako ste svi vidjeli, on je prvi posegnuo za oružjem. A ja igram pošteno. Nije imao nikakvih osnova za svoj postupak. Igra se nastavlja.

Dvojica iznesu čovjeka koji je ste-njao. Ljudi podignu stolce i slože žetone. Krug se opet zatvori.

Royal sjedne na slobodno mjesto i pri tome pretekne nekog čovjeka koji stane proklinjati iza njegovih leđa.

– Možda bih mogao ući u igru – uljudno se nasmiješi Royal i pri tome pogled krupjea.

Bio je blijeda, mršava lica. Oči su mu bile oštre, prodorne.

– Jeste li novi ovdje, gospodine?
– mirno ga zapita krupje.

– Ta tko nije novi u ovom mla-

dom gradu?! – uzvрати Royal s hladnim smiješkom.

Zatim dobije karte i odloži ih na stol. Promatrao je trojicu suigrača i u ciglih nekoliko sekunda ocijenio ih je u vlas točno.

Krupje je opasan, ledenohladan, nesmiljen i lukav momak, kartaš velikog formata.

Jedan je od suigrača bio neki po-debeo trgovac stokom koji je bučno puhao i pažljivo promatrao svoje karte, da bi zatim užarenim očima upitno pogledao Royala.

– Igramo bez limita, gospodine.
– Tako sam i mislio.

Royal se hladno nasmiješi.

Neki mršavi čovjek očiju kao sokola i prosijede kose za kojega je Royal mislio da je upravo sa svojim kaubojima isporučio stado, otvori igru s pedeset dolara.

Četvrti čovjek je bio odjeven kao da se nalazi na pašnjaku. Bio je to mladić zgodna lica. Vrlo napet i nervozan, pokraj sebe je imao još samo nekoliko dolara. Prebroji svoj novac, a zatim će kratko:

– Udvostručujem!

Reče to vrištavim glasom, ponešto ljutito.

Sada je Royal bio na redu. Uzme dvije gornje karte.

– Dvije nove, molim – reče i pogleda u žmirkave oči krupjea koji mu dobaci dvije karte preko stola.

Nove karte nije ni pogledao, na-prosto gurne dvjesto dolara u sredinu. Igrači ga začudeno pogledaju. Krupje na to gurne u sredinu tisuću dolara.

– Potjerajmo životinju kako valja! – tiho će krupje.

– Prokletstvo, činim to uvijek ponovo – promrmlja debeli trgovac stokom, bučno ispuhne kroz nos i udvostruči ulog.

Onaj rančer sokolovskih očiju odustane.

– Mogu li gospodi napisati jednu

obveznicu, želio bih kazati ... prihvaćaju li gospoda zadužnicu kao ulog? Trenutačno je ponestalo gotovine, a banka je već zatvorena – onaj mladić se javi još vrištavijim glasom.

– Jake, ta znate da uživati povjerenje u ovoj kući – promrmlja krupje. – To je gospodin Jake Scott, nasljednik ranča »S na gredi«. Pri-
stajete li, gospodine? – zapita Royala.

Ovaj kimne, a mladić brzo napiše nekoliko riječi na listu papira i gurne ga u sredinu.

Sada je red došao na Royala.

– Prihvaćam – reče.

Pošto je uložio novac, u sredini su se nalazile i njegove dvije tisuće dolara. Znao je da u džepu više nema ni pedeset dolara.

Onaj dugi, mršavi profesionalni kockar se nasmije i plati ulog.

– Dosta! – zareži trgovac stokom i položi karte na stol.

Oko stola zavlada tišina. Promatrači zaustave dah.

Na stolu se nalazilo osam tisuća trista pedeset dolara. Čini se da je igra bila oštra još prije nego što je došao Royal. A sada kao da su igrači podivljali. Kocka padne!

Trgovac stokom pokaže tri četvorke.

Mladi Jake Scott proštenje neku kletvu. Karte nije ni pokazao, jer je trgovac stokom pokraj svoje tri četvorke imao i dva dečka.

– Nisam bolji – vrištavim glasom će Jake Scott.

Kad je Royal položio karte, u očima mu zasja neka znatiželja, jer posljednje dvije karte još nije ni pogledao.

Prva je bila devetka.

A druga desetka!

Royal se nasmiješi.

– Prva igra u novom gradu – reče – za mene mnogo znači. Eto, gospodo... imam flush-do kralja!

Pokaže druge tri karte. Sada su ih svi vidjeli: devetka, desetka, dečko, dama, kralj, sve u istoj boji! U srcu!

– Odmah sam znao da imate kraljevski flush – reče mršavi igrač, pogledavši Royala s nekim sjajem u očima. – Nikada nisam mogao povjerovati u tu priču, nō sam sam podijelio karte i sada sam sve vidio. Eto, igra je svršena! Dobili ste kraljevski flush!

Ustane i pokupi ostatak svog novca.

– Svršeno – reče.

Drugi su začuđeno gledali u Royala.

– Prokletstvo... pa to je gotovo poput prijevare! – odjednom zagrmli mladi Jake Scott i skoči.

Gusti krug promatrača, koji su još kao skamenjeni promatrali što se zbiva, odjednom se razmakne.

Royal se i ne pokrene. Promatrao je mladića koji je drhtao od bijesa i dohvatio kolt.

– Mladi prijatelju – mirno će Royal – poker je igra na sreću. Svaki igrač se nada sreći a i tome da će moći zavarati protivnika. Služi me sreća. Imate li što protiv toga?

– Nije to nikakva sreća! To je čarolija!

– Sreća je to, moj mladiću – s nekom gorčinom promrmlja Royal, pokupi novac što je ležao u sredini i pažljivo pročita obveznicu na dvije tisuće dolara te je gurne u džep. Zatim, ustane.

– Želite li još nešto od mene, gospodine Scotte?

– Ah... nosite se u pakao! – poviče mladić i naglo se okrene.

– U cijelom gradu nećete pronaći čovjeka koji će htjeti odmjeriti svoju sreću s vašom! – naceri se dugački igrač i također se udalji.

Debeli trgovac stokom opet bučno ispusti zrak i okrene se. Sigurno

je osjetio silnu potrebu za viskijem. Promatrači se rasprše, da bi svojoj znatizelji udovoljili za drugim stolovima. Onaj rančer sokolskih očiju polako pride Royalu.

– Čuo sam nekoliko priča o vama, no mahom sam ih smatrao pretjernima! – oštro ga pogleda.

– Ne bih vas želio uvrijediti, gospodine, no na neki način to nije pošteno. Igram poker više od trideset godina, ali svoje flusheve mogu izbrojiti na prste. A vi ih dobivate kao na tekućoj vrpici. Uvijek ste bolji, uvijek imate najjaču kartu! Ne, nije to pošteno!

– Ali zašto? Zar više ne smijem dotaći karte upravo zbog toga što me u njima prati sreća?

– Nije pošteno, jer ste unaprijed točno znali da nećete izgubiti. Ne izlazete se ama baš nikakvoj opasnosti. I zbog toga niste poštenu, Royal-Flush! Možda ste vragu zapisali svoju dušu pa zbog toga uvijek dobivate samo najbolje karte.

– Ne baš uvijek, ponekad i gubim. Ali tako brzo kao danas nije još nikada...

Royal ne doreče misao, jer se prosijedi rančer udaljio slegnuvši ramenima.

Uvijek je tako, pomisli Royal. Poznaju me poput šarenog psa. Dobijem li u nekoj igri flush u ruku, odmah me prepoznaju kao zloglasnog Royal-Flusha. I tada se nitko ne usuđuje nasrnuti na moju bajoslovnu sreću... Eto, pokušat ću na faru ili na ruleti.

Okrene se i pride jednom stolu s ruletom. Odmah mu oslobode jedno mjesto. Krupje ga je promatrao dvije sekunde, a zatim poviče:

– Igrajte, gospodo, molim!

Pri tome netremice promatrao Royala.

Royal se nasmiješi i izvuče tri tisuće dolara iz džepa.

– Finale 7 – reče mirno, a zatim

počne promatrati kako krupje pretvara one tri tisuće dolara u žetone i stavlja ih na brojeve 7, 17 i 27.

Zatim i drugi počnu ulagati kao da su sišli s uma. Istina, manje uloge, ali s mnogo znatizelje i nade. Pri tome su zavidno pogledavali Royala.

– Ne može više! – poviče krupje kad su mnogi ljudi poput Royala htjeli uložiti na finale 7. Kuglica od bjelokosti se počne kotrljati ruletom, poskoči nekoliko puta i naposljetku se zaustavi uz slab šum.

Odjednom zavlada tolika tišina da se s ulice čulo gundanje nekolicine pijanih ljudi.

Zatim će krupje promuklim glasom:

– Sedamnaest! Crno, impair i manque!

Opet, pomisli Royal. Bio je ogorčen, ništa ga nije moglo obradovati.

Opet! Ponovo sam dobio! Još me nikada nije tako ludo služila sreća. Stigao sam u novi grad, upustio se u drugu igru i već imam cijeli imetak u džepu. Mogao bih njime kupiti ranč! Ne, u životu me još nije tako ludo poslužila sreća. Nikada! Sigurno to nešto znači.

Ljudi u prostoriji su šutjeli. Samo su gledali u Royala. Krupje mu svojom lopaticom gurne cijelu masu žetona od sto dolara. Royal ih polako strpa u džepove. Netko mu dotakne ruku. Royal se ogleda i zaviri u oštre oči čovjeka crvenkaste kose.

– Gospodin Luke Steward želi porazgovarati s vama – reče mu čovjek.

Royal kimne.

– Naravno. Samo trenutak. Najprije ću na blagajni promijeniti žetone. Imate li što protiv toga?

– Nipošto – mirno će čovjek crvenkaste kose, ne udaljujući se od Royala.

Royalovi džepovi se znatno udebliju kad je u njih ugurao dolarske

novčanice. Pošto se okrenuo da bi pošao za čovjekom, stvori se velik polukrug. Nekoliko desetaka parova očiju gledalo je u njega.

Pode za čovjekom do jednih vrata. Prođu kroz malu prostoriju, a zatim uđu u jednu igračnicu. Royal zatvori vrata za sobom i nasloni se na zid pokraj njih.

Na malom stolu u kutu nalazilo se nekoliko boca viskija i nekoliko pladnjeva sa sendvičima.

Za okruglim stolom je sjedilo nekoliko ljudi. Onaj dugački, mršavi i u tamno odjeveni profesionalni kockar, koji je podijelio karte za onu partiju pokera i nakon toga odustao, također je sjedio za stolom. No u krugu drugih ljudi očito je igrao sasvim sporednu ulogu. Možda se tu nalazi samo zato da bi podnio izvještaj o Royalovoj sreći.

Neki visok, plavokos čovjek sjajna izgleda ustane gipko, no ipak sasvim opušteno. Bio je za glavu viši od Royaala i zacijelo dvadesetak kilograma teži: doista sjajan muškarac. Moglo mu je biti oko trideset godina, bio je otprilike u Royalovoj dobi. Iz čeličnoplavih očiju mu je sijevalo. Pogled mu je bio prodoran i zacijelo bi već samo njime mogao drugome nametnuti svoju volju.

– Ja sam Luke Steward – reče mirno i prijazno. Istodobno mu oči potamne. Sada su izražavale prijetnju.

– Vi ste dakle veliki momak koji je ovaj mladi grad stavio u džep prsluka – nasmiješi se Royal na isti način a njegove poput dima sive oči također potamne.

Njegov ga je pouzdani nagon odjednom počeo upozoravati da ga taj veliki čovjek namjerava ubrzo ukrotiti.

Royal je još stajao pokraj vrata, naslonjen na zid. Gledao je Lukea Stewardu ravno u oči i sve jasnije je osjećao da mu taj čovjek mora

postati neprijatelj. A kad se to dogodi, situacija će biti paklenska.

– Royal-Flush, legenda o vašoj sreći nije nikakva priča i pretjerivanje, vaša sreća je doista nenadmašiva – uljudno će Luke Steward, no smiješak mu je nalikovao na tigrovsko kešenje zuba. – Sebe također smatram srećkovićem – doda Luke. – Uistinu bih se rado okušao s vama...

– Prihvaćam svaki poziv – prekine ga Royal, a zatim pogleda druge ljude.

Malog, debelog i ćelavog čovjeka je odmah smatrao bankarom. Drugi čovjek je sigurno veliki rančer. Golem je i snažan a u sivim mu se očima zapaža izraz surova čovjeka koji grubo i bezobzirno postupaju prema svojim ljudima.

– Ovo je gospodin Houston Timber s ranča »Sporn-Rad« – uljudno će Luke Steward. – A ovo je gospodin Oliver Wimmer, bankar u ovom gradu. S Robinom Consilom ste maločas igrali poker, Royale. A ovo je Red Montana. Nadam se da vas je uljudno zamolio da me posjetite.

– Svakako – kimne Royal i još jednom pogleda čovjeka crvenkaste kose.

Isprva ga je ocijenio kao opasnog, no sada ga je svrstao na još više mjesto. Već je čuo za Reda Montanu. Taj je čovjek stekao zao glas sa svojim koltovima. Red Montana je bio ozloglašeni, hladni i nesmiljeni revolveraš.

– Sjednite Royale – reče Luke Steward i pokaže slobodan stolac.

Royal gipkim koracima pride i zauzme mjesto. Red Montana, koji se neprestano držao Lukea Stewarda, obide oko stola i zastane iza Royaala. Ovaj ga pogleda preko ramena.

– Nemojte mi stajati iza leđa, prijatelju – reče mu i malo okrene glavu. – Prijedite na drugu stranu,

k svom gospodaru. Jesmo li se razumjeli?

Royal zapazi neki vrući i gnjevni plamen u Montaninim očima, koji se zatim ugasio da bi ustupio mjesto hladnom bijesu.

Oliver Wimmer, bankar, i Robin Consil, profesionalni kockar, kao na zapovijed dvoglasno zahihoću. Houston Timber, rančer, znatiželjno pogleda Royala.

Luke Steward malo podigne ruku.

– Dodi ovamo, Rede – reče mirno.

Revolveraš ga poslušao poput psa, no ipak je drhtao cijelim tijelom, jer nikako nije mogao potisnuti bijes.

– Tko će nam izmiješati karte, Royale? Stavljam tisuću dolara na to da ću izvući veću kartu. Nećemo igrati poker ni black jack, naprosto ćemo vući karte. Hoćemo li okušati sreću, Royale?

– Prihvaćam svaku igru i način koji želite – nasmiješi se Royal. – Neću propustiti nijedno kolo, Luke, ako mi nametnete igru.

– Znam, znam... oh, već vas poznajem, Royale! Poznajem vas podjednako dobro kao i sebe, a ni ja vama nisam stran. Obojica sve već znamo! Dobro, te stvari ćemo objasniti kasnije. Najprije bih želio znati na čijoj je strani sreća u kartama.

Nasmiješi se gotovo srdačno, no u svjetlucavim mu se očima ponovo pojavi prijetnja.

– Mudar ste čovjek, Luke – Royal mu uzvraća smiješkom i načini pokret glavom prema Houstonu Timberu. – Biste li nam promiješati karte?

– Učinit ću to – reče rančer, čije su šake bile veoma snažne.

Strgne omot sa snopa karata, promiješa ih pažljivo i polako, a zatim ih položi posred stola.

– Uzet ću šestu kartu odozgo – reče Luke Steward.

Royal lako trzne ramenima.

– U redu, sedma će biti za mene.

Houston Timber otkrije karte. Radio je to polako i s nekom posebnom pomnjom. Boje i slike zasjaju na svjetlu svjetiljke.

Šesta karta je bila as... najviši as!

Sedma je bila sedmica... sedmica u karu!

Robin Consil, profesionalni kockar, čujno uzdahne.

– Aha! – reče Red Montana.

Oliver Wimmer razočarano potrese ćelavom glavom.

Houston Timber položi snažne šake na stol.

A Luke Steward se nasmiješi Royalu, koji mirno izvuče tisuću dolara iz džepa i gurne ih preko stola.

– Dakle vaša sreća ipak nije tako velika... samo to sam htio ustanoviti, Royale. Hoćemo li još jednom? Uz ulog od dvije tisuće dolara!

– Samo naprijed, Luke! – nasmiješi se Royal.

Houston Timber ponovo promiješa karte. Igrači opet odaberu iste karte: Luke Steward šestu, a Royal Honstone sedmu.

Šesta karta je bila kralj, a sedma ponovo karo sedmica.

Robin Consil se tiho nasmije. Red Montana promrmlja neku nerazumljivu riječ. Bankar zamišljeno zaklima ćelavom glavom, a Houston Timber opet položi šake na stol.

Royal isplati dvije tisuće dolara. Pošto ih je gurnuo preko stola, mirno pogleda Lukeu Stewardu u oči.

– Sto je to odjednom s vašom srećom, Royale?

– Možda ne dolazi do izražaja u usporedbi s vašom, Luke.

– Hoćemo li još jednom, da bih to mogao provjeriti, Royale? Izgubili ste tri tisuće dolara. Sada ih možete vratiti uz ulog u istoj visini.

Royal kimne i reče Houstonu Timberu:

– Promiješajte, molim!

Karte se opet otvore. Šesta za Lukea Stewarda, a sedma za Royaala Honstonea.

Šesta je bila kralj, a sedma karo sedmica. Po treći put!

Consil sada prasne u smijeh i usklikne:

– Prokletstvo... u salunu je imao samo drsku sreću! Luke, tri puta si ga pobijedio!

– Svatko ga može pobijediti ako ne dopusti da ga zavara – promrmlja Red Montana i oštro pogleda Royaala.

Bankar je očajnički klimao glavom.

– Tri puta karo sedmica kao sedma karta! – promrmlja i zamišljeno pogleda Royaala koji gurne tri tisuće dolara preko stola.

– Možda bi za narednu igru karte morao promiješati netko drugi – promrmlja Houston Timber.

– Ako Royal ne želi uzvrat, meni bi za danas bilo dosta – reče Luke Steward sa smiješkom. Na trenutak pogleda onih šest tisuća dolara, koliko je ležalo pred njim. Kad je podigao glavu i pogledao Royaala, nije se više smiješio. – Prema svemu sudeći, bolje sam sreće od vas, Royale. Eto, danas ste ipak mnogo zaradili. Vjerojatno sam jedini čovjek pokraj kojega vas je napustila vaša sreća. Samo sam to htio iskušati. Pripazite, Royale: ako se u Starmileu zaželite igre, dodite k meni. Sa mnom se možete okušati u svakoj igri... ali samo sa mnom! Jeste li me razumjeli?

– Znači li to da ni u kojem drugom salunu ne smijem igrati, Luke?

– Da! A da ste pobijedili u ove tri igre, protjerao bih vas iz grada. Pokraj drugih suigrača vas predobro služi sreća. Na ruleti biste ubrzo uništili banku. Prema tome postali

biste milijarder, Royale. U Starmileu ne smijete igrati ni u kojem lokalu ili salunu. To je moj grad! Ipak, ako baš želite ovdje provesti još neko vrijeme, svake večeri ću vam biti na raspolaganju... dakako, samo iz znatiželje. Zanima me koliko će dugo potrajati moja sreća. Jeste li me razumjeli, Royale?

– Vrlo dobro! Također znam zašto ne smijem igrati nigdje drugdje. Naprosto zbog toga što se posvuda u ovom gradu vara na kocki, a vaši ljudi se ne bi usudili varati i mene. Isto tako i zbog toga što bi svaki vaš profesionalni kockar poput Consila naprosto izgubio živce u igri sa mnom. Upravo je ustrijelio jednog čovjeka koji je slučajno zapazio kako ga vara. Svaki jadnik koji posumnja bit će naprosto ustrijeljen. Nije li tako, Luke Steward?

– Tako je – naceri se Steward.

– To je moj grad. Ovdje smo stvorili trust, a u naš igračnice smo postavili najbolje varalice. Sitnim ribama dopuštamo da zarade nešto novca. A velike mlječne krave izmuzemo dokraja ili ih pak ustrijelimo ako podignu mnogo prašine. Eto, tako je to! Sada je sve jasno. Ima li još kakvih pitanja, Royale?

– Za danas ništa, Luke! – Royal ustane i pode k vratima. Tamo još jednom zastane i pogleda preko ramena. – Oduvijek sam želio igrati protiv ponosnog momka koji ima više sreće od mene ili mu je barem naklonjena podjednako kao meni. Eto, Luke, vidjet ćemo... Danas sam ponešto umoran, dugo sam putovao. Bilo je vrlo zanimljivo!

Izide i zatvori vrata za sobom.

II

Dok se Royal tiho poput mačke penjao uz stube svoga hotela, njegova budnost malo popusti. Već je du-

go razmišljao o postelji, a sada na-
posljedku zaključi da se mora dobro
ispavati, pa tek ujutro razmisliti o
svemu.

Kad je otvorio vrata, u sobi je vla-
dao mrak. Samo je kroz prozor do-
lazilo nešto svjetla, tako da su pred-
meti bili jedva vidljivi.

Royal oprezno pode k stolu i kre-
sne šibicom. Kad ju je prinio stije-
nju petrolejske svjetiljke i htio na-
mjestiti stakleni cilindar, začuje iza
sebe tihi šum i u istom trenutku
osjeti pritisak revolverске cijevi na
ledima.

– Samo nastavi, ali se ne okreći!
– prošapće neki glas, a vrući dah
čovjeka pogodi Royała u zatiljak.

U tom glasu se osjećao prizvuk
neke opake odlučnosti. Royal od-
mah spozna da se momak iza nje-
govih leđa svladava samo uz najve-
će napore i da će ga i pri najma-
njem povodu obuzeti neka vrsta pa-
nike, tako da se više neće moći
svladati i zacijelo će počinuti neku
nepromišljenost. Royal je imao is-
kustva s takvim situacijama i znao
je da to ne može biti nikakav pro-
fesionalni razbojnik.

Polako namjesti stakleni cilindar
na svjetiljku.

– Ruke iznad glave! – procijedi
čovjek kroz zube i još čvršće priti-
sne cijev revolvere na Royalova le-
đa. – Nemojte se okrenuti! Pogle-
date li mi u lice, ustrijelit ću vas!

Sada se u glasu razabirao pri-
zvuk divljeg očaja.

No Royal se dosjetio tko je čovjek
iza njegovih leđa. Sažalno se na-
smiješio. Podigao je ruke i priče-
kao. Momak iza njega nekoliko pu-
ta duboko udahne.

Zatim Royal osjeti ruku kako
nervozno prazni njegove džepove
jedan za drugim. Čovjek je, prema
svemu sudeći, trpao novčanice u
njedra. Zatim posegne preko Roya-
lovoga ramena u džep na prsima.

Izvadi obveznicu na dvije tisuće do-
lara. Royal sada sasvim jasno razab-
ere uzdah olakšanja.

– Džeparu! – promrsi zlovoljno.
– Štakore! Kad dovršiš ovaj posao,
život ti se više neće nimalo svidati.
Sada si, naime, dospio na put koji
će te jednoga dana odvesti u pro-
past.

– Već propadam – sipljivo će
onaj promukli i očajnički glas iza
Royalovih leđa. Royal je u tom gla-
su sada sasvim jasno razabrao pri-
zvuk bespomoćnog očaja. – Znam
posve točno što je za mene dobro,
a što loše – prostenje čovjek.

Istodobno popusti pritisak cijevi
na Royalovim leđima.

Royal je samo to čekao. Bilo mu
je jasno da će momak pokušati da
ga omami udarcem.

Medutim, kad je pritisak kolta
popustio, Royal se sagne poput
pantere i naglo se okrene.

Kolt ga ne pogodi u glavu, već sa-
mo u rame. Bol je bila oštra, ali
udarac ga nije ozlijedio.

Royal zamahne desnicom odozdo.

Njegova šaka tresne pod donju
čeljust napadača. Istodobno ga lje-
vicom uhvati za ručni zglobo i iskrene
ga. Vitki su mu prsti djelovali
poput čeličnih kliješta.

Kolt padne na pod. Royal sada
zabije desnu šaku u želudac protiv-
nika.

Čovjek zatetura i poledice se sva-
li na postelju. Tamo se zgrči od boli
i zastenje. Nekoliko će minuta osta-
ti u nesvijesti.

Royal podigne oružje i zatekne
ga pod ramen hlača. Zatim pride
podnožju postelje i počne proma-
trati mladića.

Bio je to Jake Scott, kojega su
Royalu predstavili kao nasljednika
ranča i koji je napisao i prokockao
obveznicu na dvije tisuće dolara.

Royal pode k umivaoniku, uroni
ručnik u vodu i položi ga onesvije-

štenom mladiću na lice. Zatim pode k vratima i gurne zasun. Kada se opet okrenuo k postelji, Jeke Scott se budio iz nesvijesti.

Otvorivši oči, najprije gorko prokune i iskrivi ljepuskasto lice. S tog lica što se trzalo mogli su se pročitati očajnički bijes, mržnja i sram zbog poraza.

Jake je imao dvadesetak godina, u visini je mjerio barem sto osamdeset centimentara, a bio je težak barem osamdeset pet kilograma. Prema tome bio je snažan, visok i zdrav momak, ali još nije bio zreo čovjek.

Ostane nepokretno ležati gledajući u Royala. Zatim polako prijede rukom preko lica i pogleda krv što mu je ostala na dlanu.

– Mogu početi što hoću, ali mi ne polazi za rukom – reče s prizvukom gorčine u glasu. – Uvijek načinim grešku, uvijek ispadnem budala. Eto, Royal-Flaush, ipak mi ne možete mnogo nauditi. Prijatelj sam Lukea Stewarda. Učinite li mi što našao, Steward će vam oderati kožu. Jeste li me razumjeli, Royal-Flush? Ništa mi ne smijete učiniti, inače ćete ravno u smrt. Nasljednik sam ranča. Čovjek sam koji u Star-mileu uživa neograničeno povjerenje, s kojim postupaju kao sa sirovim jajetom i koji...

– Slijepa si budala, moj mladiću. Potrebna ti je samo čvrsta očeva ruka, a i pregršt batina, težak rad i čvrste uzde! Izgledaš već poput muškarca, a u stvari si balavac! Ustani i isprazni džepove! Stavi moje vlasništvo na stol! Jednoga dana će te netko zgaziti poput crva. Za ovaj svijet to neće nikakav gubitak... Hajde! Ustani! Kad moj novac i obaveznica budu na stolu, možeš izići.

Prezirne Royalove riječi djelovale su na mladića poput udaraca bičem. Gundao je, no ipak se uspra-

vio. Oteturao je k stolu. Royalu se na trenutak učini da će srušiti svjetiljku. No pokraj stola se mladić sasvim smiri i isprazni džepove.

Na stolu se ubrzo nade cijela hrpa zgužvanih novčanica. Naposljetku mladić krzmajući izvuče i obveznicu.

– Tu je obveznica. Moći ću je iskupiti tek za šest tjedana. Tada ću biti punoljetan i moći ću preuzeti nasljedstvo. Poput drugih ljudi u ovom kraju, morat ćete me kreditirati do tog vremena i pričekati... Samo nemojte s tom obveznicom poći k nojoj sestri. Otjerat će vas! Punomoć je u njezinim rukama! Tek poslije šest tjedana moći ću po svojoj volji raspolagati polovicom ranča.

Posljednje riječi izreče nevoljko i ljutito. Baci obveznicu na stol, no ona odleprša i padne na pod.

– Podigni obveznicu, prijatelju! – odlučno će Royal. – Podigni je i uredno stavi na stol! Samo pazi: taj si papir stavio na kockarski stol umjesto gotova novca. Za tri dana ćeš ga morati iskupiti, razumiješ li?

– Za šest tjedana!

– Za tri dana! Ne dobijem li novac od tebe, potražiti ću tvoju sestru. A postignem li time da se zbog toga spora njezina punomoć produlji na neodređeno vrijeme, učinit ću dobru uslugu ranču koji vrijedi više od dvije tisuće dolara. Za ranč bi bilo dobro da ti nikad ne postaneš suvlasnik. Prokockao bi doslovce sve! Možda si zbog toga u prijateljskim odnosima s Lukeom Stewardom, možda zbog toga njegovi ljudi postupaju s tobom kao sa sirovim jajetom. Eto, otac te zacijelo dobro ocijenio, jer...

– Kažete li sestri da sam opet kockao i napisao novu obveznicu, pružite li joj kakav povod zbog kojega će se njezino tutorstvo produ-

ljiti tako da neću moći raspolagati nasljedstvom, idućom zgodom ću vam raznijeti glavu sačmaricom! Držite se podalje od moje sestre! Šutite i pričekajte poput drugih ljudi... a onda ću vam osobno ispisati ček. Podigne papir, pažljivo ga položi na stol, žustrim pokretom prijeđe rukom preko obraza pa pode k vratima. — Svi moji prijatelji čeka ju dan kada ću postati punoljetan. Pobrinete li se za to da se taj dan odgodi, imat ćete mnogo neprijatelja.

Reče to s dviljnim blijesom. Zatim odgurne zasun, otvori vrata i nestane.

III

Nije dugo spavao. Na prvo kucanje na vrata pridigne se u postelji budno i vrebajući. Ustane i pride vratima. Na drugo kucanje je stajao tik do vrata. Ljutito zapita:

— Što je? Zacijelo ću morati naučiti neke momke da ne dopuštam...

Prekine ga glas izvana:

— Otvori, Royale! Ja sam, tvoj brat Tage!

Royal odmah prepozna glas. Ipak, oprezno otvori vrata sa spremnim oružjem u ruci. Bio je to doista njegov brat.

Budući da je u sobi vladao mrak, Royal vidje samo obrise visoke i vitke prilike. Također osjeti da je brat pijan. Bez riječi pode k stolu i upali svjetiljku. Zatim sjedne na postelju i promrmlja:

— Gurni zasun, Tage! A zatim mi kaži zašto si napustio oca, zašto si sada ovdje.

U Royalovu glasu nije se moglo razabrati nikakvo uzbuđenje. Ipak, bio je silno uznemiren. Bio je gotovo grozničav od nestrpljivosti. Po njegovu mišljenju mogao je postojati samo jedan razlog Tageova dolaska. Otac je sigurno umro... po-

slije svih onih godina u kojima se napatio. Ako je tako, Tage je naposljetku slobodan od svih svojih dužnosti.

No i ja sam u tom slučaju slobodan, pomisli Royal. Osjeti tu spoznaju gotovo poput uboda nožem. I ja sam u tom slučaju slobodan, zaključujući, i mogu naposljetku prekinuti s karijerom kockara!

Premda je osjetio tugu, ta ga pomisao ispuni olakšanjem.

Tage Honstone je bio snažan momak, no blijed poput čovjeka koji samo u rijetkim prilikama provodi slobodno vrijeme u prirodi. Bio je uskih bokova i širokih ramena, zgodan i osam godina mlađi od Roya.

Tage se spusti na stolac. Ozbiljno se nasmiješi, no taj je smijehak istodobno izražavao neko očekivanje i zahtjev.

— Eto, stigao sam veliki brate. Znaš zašto sam dosao? Znaš li?

— Zar je otac umro?

— Ni najbolji ga liječnici više nisu mogli održati u životu. Zabrinuli smo ga poput milijunaša. Poslao si nam dovoljno novaca, Royale, tako da smo mogli platiti najbolje specijaliste. Imao je sve što se moglo imati, inače ne bi preživio posljednje tri godine. Premda je bio u invalidskim kolicima, dovršio je svoju knjigu o indijanskim jezicima. Moram ti izručiti njegov posljednji pozdrav, brate. Nikada nije saznao da si novac što si nam ga poslao zaradio kao profesionalni kockar. Čvrsto je vjerovao u zlatnu žilu što si je pronašao...

— U redu, Tage. A ti... jesi li bio dobar prema njemu?

— Bio sam mu uvijek više od sina. Bio sam mu sluga i rob, Royale. Za njega sam učinio sve što strani ljudi nisu htjeli uraditi ni za dobar novac. A bolest mu se naposljetku toliko pogoršala da su njegovi čire-

vi okužili ne samo sobu već i cijelu kuću... Eto, ne tužim se. Bio sam mu vjeran i sve sam uradio kako valja... Dolazim iz pakla, brate! A sada želim živjeti. Na kocki sam podjednako sretan kao i ti! Sreća me izvrsno služi na kartama. Okušao sam se. Oh, bit će to lagodan i lijep život! I ja ću poput tebe ostrici mnoge ovce, izmusti debele momke. Postat ću veliki kockar. Imat ću mnogo novaca, lijepe žene, a bit će i borbi i mnogih putovanja! Eto, sada dolazim na svoje! Tri godine sam žrtvovao. No uskoro će postojati i drugi Royal-Flush. Braca smo! Drugi sam čovjek na svijetu kojemu najjače karte uvijek dolaze same od sebe u ruke... ma tko ih promiješao! A stavim li na ruleti na tvoj broj...

– Pa zar si već kockao, Tage?

– Malo... morao sam biti pokraj oca obdan-obnoć. Malo sam spavao. Sada smijem kazati da sam ga ponekad mrzio. Na njegovu mjestu radije bih si prosvirao glavu nego da...

– Htio je živjeti radi svoje knjige...

– Do vraga i ta knjiga! U cijelom svijetu postoji možda dvjesto znanstvenika koji se zanimaju za tu knjigu. Za svakog drugog čovjeka to je djelo...

– No zacijelo je bio sretan kad je dovršio knjigu.

– Bio je zadovoljan. Poživio je još tri dana pošto je završio rad. Da, bio je sretan... A i ti si bio sretan, brate, mogao si uživati život. Samo sam ja bio nesretan. Služio sam tri godine čovjeku koji je živ trunuo. Radije bih skočio u ponor nego da još jednom...

– Dobro, Tage, u redu... Dakako, obavio si najteži dio posla. Zar sada doista želiš postati kockar zato što te sreća služi podjednako kao mene?

– Želim novac! Želim živjeti! Želim živjeti divlje i nespутano... Želim se i boriti i...

– Smiri se, Tage! Lud si. Nećeš kockati, brate! Otac je umro i novac nam više nije potreban. Bit ćemo dva sretna čovjeka koja će se potkraj života ponositi svime što su stekla časnim i istinskim radom! Počet ćemo kao goniči stoke. Radit ćemo časno i teško. A kad uštedimo dovoljno novaca, podići ćemo mali ranč i uzgajati stoku, a za deset ili dvadeset godina ćemo se moći ponositi svojim uspjehom. Tada ćemo osjetiti zadovoljstvo koje kao kockari...

– Što se mene tiče, možeš poći u samostan, Royale! Možeš učiniti sve što želiš. No ja ću svojim putem. Ti si lud, Royale! Čovjek kojemu u svakoj igri pripadnu najjače karte, jer tako žele zvijezde ili sudbina... takav je čovjek ludak ako iznoji ijednu kaplju znoja na teškom radu. Želim kockati, steći novac bez pol muke... i boriti se, da, boriti! Dobra borba je posljednja i istinska čovjekova sreća. Želim se izdivljati! Želim živjeti!

Ustane i izazovno se isprsi pred Royalom. U očima mu sijevne.

– Glup si, mladiću – promrmlja Royal. – Drago mi je što si me tako brzo pronašao.

– To je barem bilo lako! Tvoja mi je posljednja adresa bila poznata i za tobom sam zaostajao samo nekoliko poštanskih kočija. Posljednjih trista kilometara prevalio sam u stočnom vagonu te proklete željeznice... Zar ćeš mi se isprijeciti na putu ako želim živjeti na svoj način?

– Da, Tage, postupit ću upravo tako! Nećeš kockati! Možda ću te morati čak i svezati, ali kockati nećeš! Sa mnom ćeš...

– Ništa neću! Nisam gonič stoke i nikada to neću postati! A da bi ti

bilo jasno da sam mislio ozbiljno, odmah ću poci u igračnicu...

– Nećeš, brate! – Royal ustane, pride bratu i dohvati ga za haljetak. – Želio bih ti objasniti kako se čovjek osjeća ako ga služi sreća u kartama kao nas dvojicu. Želio bih ti nešto kazati o ljudima koji...

– Želim to osobno doživjeti! Pusti me, odlazim! Dovoljno sam star da bih sam...

Royal ga ispusti. No pri tome ga dlanom udari po licu.

– Bolje znam što je dobro za tebe! Znam to sasvim točno, tri godine sam se nalazio u tom paklu! Upravo u paklu, prokleti ludače! – i tada ga opet stane pljuskati kao da želi otrijezniti pijanca ili iscrpljenog šakača potaći na borbu. Da, želio je skrenuti svoga brata na razuman put. Pri tome gnjevno reče: – Ne bih želio da te ustrijeli prvi bolji igrač zbog toga što će posumnjati u tvoju sreću. Također ne želim da u toj proketoj igri na sreću ubijaš druge ljude... pa makar samo zato da se održiš u životu. Želim prekinuti s tim načinom života i ne mogu ni zamisliti da bi ti počeo tamo gdje sam ja prestao! Želim samo...

Dalje nije dospio.

Tage Honstone je ukočeno stajao. Royalove riječi mu uopće nisu dospjele u svijest. Osjećao je samo kako ga peku udarci po obrazima. A spoznaja da ga brat tuče i da ga želi prisiliti na nešto djelovala je poput iskre koja je izazvala požar.

I taj požar bukne sasvim iznenađeno poslije one ukočenosti što je potrajala nekoliko sekunda. Možda je to bila nerazumnost nezrela čovjeka koji se već smatrao zrelim i razumnim. No sasvim je sigurno da je u tome sudjelovao i njegov ponos.

Da, ma kakav bio Tage Honstone, on je ponosan, neizrecivo ponosan.

I zbog toga nije mogao dopustiti da ga stariji brat pljuska poput djeteta.

Tage prasne poput dinamitnog punjenja. Iznenadilo je to čak i Royal-Flusha. Nitko ga drugi ne bi mogao toliko iznenaditi.

Tageova šaka pogodi Royaala točno u bradu. U tom se udarcu nade sav divlji bijes mladića koji je doista snažan i koji je težak osamdesetak kilograma.

Udarac odbaci Royaala natrag. On se spotakne i padne na postelju. Napola ošamućen, zakotrlja se u stranu. Taj ga je udarac zatekao nespremna. No odmah skoči. Sag ispred postolje klizne mu pod nogama. Royal padne i udari ledima o rub postelje. Prije nego što se mogao zakotrljati u stranu, teška Tageova šaka pogodi ga u želudac. Zatim ga Tage podigne, pritisne uz zid do podnožja postelje i zada još nekoliko teških udaraca.

Royal se gotovo nije mogao braniti. Bio je iznenađen prvim udarcem a zatim se još i pokliznuo na sagu. U ciglih nekoliko sekunda morao je podnijeti previše udaraca a da bi još imao izgleda.

Odjednom klizne niz zid na pod, sruši Tagea i htjede se prebaciti preko sebe. Ali više nije imao snage. Tage je bio teži i jači. Klekne mu na tijelo i stane ga ponovo udarati.

– Nećeš me više tući... nikako! Odrastao sam i neću dopustiti...

Tage Honstone zašuti i prestane udarati. Posljednjim udarcem je teško pogodio Royaala u sljepoočicu. Odjednom shvati da je brat izgubio svijest.

To ga malo otrijezni.

Ustane teško dišući i stane osluškivati. U hotelu se ništa nije micalo. Ako je tko u drugim sobama ili u predvorju čuo buku, nije se na to osvrtao.

Tage Honstone pogleda onesviještenoga brata. Još je imao zgrčene šake i još je teško disao.

— Ne kajem se... nikako — progunda zadihano. Eto, Royale, još te volim kao brata. Ali nisi moj gospodar. Zbog toga što želim u najboljem salunu okušati svoju sreću i zbog toga što si me naumio u tome omesti sada ću te svezati. Kad te odvežem sutra ujutro, bit će ti jasno da više nisam tvoj mali brat, već da sam ti ravan i da nikome ne dopuštam da me zaustavi.

Dohvati vuneni pokrivač s postelje, razdere ga na vrpce i sveže brata koji je već počeo pokazivati znakove života.

Zatim ga položi na postelju i pokrije.

Royal ga je nijemo promatrao. Ne reče ni riječi. Samo ga je gledao, a naposljetku okrene glavu k zidu.

— Naravno, Royale, bila je to surova borba, a ja sam te iznenadio — promrlija Tage. — No još te volim kao brata i u svako doba bih dao život za tebe. Moraš uvidjeti da sam odrastao, da imam vlastitu volju i da želim biti slobodan u svojim odlukama. Želim poći svojim putem i na svoj način!

Okrene se i napusti sobu.

U podnožju stuba dočeka ga vratar sa sačmaricom u rukama.

— Hej, što se to gore događa?

— Posvadio sam se s bratom — ravnodušno će Tage — Morao sam ga premlatiti. Ne miješajte se u to, čovče. Vratit ću se do jutra. Rezervirajte mi sobu!

Prode pokraj vratar, pride recepciji i upiše svoje ime u knjigu gostiju.

»Tage Honstone«, napiše izražajnim rukopisom. Zatim izide. Vrtar je nekoliko trenutaka krzmao, no naposljetku slegne ramenima:

— Pa što me se to tiče! Braća su. Taj Tage Honstone je jedini čovjek

na svijetu koji je uspio premlatiti Royal-Flusha... koliko je meni poznato. Zašto su se samo posvadi-li?

IV

Royal je pokušavao već više od jednog sata, ali nije se uspio osloboditi. Tage ga je predobro svezao.

Mogao je pozvati pomoć i sigurno bi tko došao, najvjerojatnije vratar. No Royal je također bio ponosan i nije mogao vikati u pomoć.

Umoran i iscrpljen, ostane ležati. Čekao je da prođe noć.

Sa željezničke stanice začuje šum vlaka. Zatim negdje prasnu hici i nastane buka... očito se nešto događalo. Šumovi su se neprestano ponavljali. Royal pomisli na svog divljeg i neobuzdanog brata koji se toliko zaželio pustolovina. Počnu ga mučiti neke gorke misli.

Opet prasnu tri hica. Zvučali su muklo, bili su jedva čujni. Royal je znao da su ispaljeni u prostoriji. A onda zavlada tišina. Na nekoliko trenutaka u »Paradiesu« utihnu svi zvukovi.

— Što li se opet dogodilo? — s gorčinom progunda Royal i još jednom bez uspjeha napne svoje spo-ne.

Njegov mu je pouzdani nagon kazivao da se dogodilo nešto što je povezano s njegovim bratom. Royal se često oslanjao na instinkt i pri tome nikada nije pogriješio.

Nešto kasnije nekoliko ljudi prode pokraj hotela. U hodu su zveckali ostrugama. Royal razabere riječi što ih je neki čovjek glasno izgovorio:

— Kad je žutokljunac položio na stol treći flush, Robinu Consilu je pao mrak na oči te je povukao oružje i zapucao. A žutokljunac uopće nije imao oružja! Pitam se zašto šerif...

Royal više nije mogao razumjeti, no znao je da se bratu nešto dogodilo.

Čekao je.

Produ gotovo dva sata. Napolju se počelo daniti. Divlji grad se smirio.

Brzi koraci zagrme uz stube, približe se hodnikom i zastanu pred vratima. Vrata se zatim otvore a vratar uđe u sobu.

Zastane i poviče:

– Gospodine! Gospodine Honstone... probudite se! Dogodilo se nešto...

– Pridite čovječe, i oslobodite me tih spona! – reče mu Royal.

Vratar zaprepašteno poviče. Zatim pride postelji, izvadi džepni nožić i oslobodi Royała.

– Što se dogodilo? – zapita ovaj, sjedne na postelju, protare nabrekle zglobove i mirno pogleda vrataru.

– Brata... brata su vam ubili za kartaškim stolom – promuklim će glasom vratar.

V

Ovdje počiva Tage Honstone.

Nije imao oružja,

a ubio ga je jedan kockar iz ovoga grada.

Te su riječi bile upisane u poprečnu letvu drvenoga križa. Sunce je zalazilo i krvavocrvenim svjetlom osvjetljavalo malo groblje ispred grada. Svojim zrakama je obojilo cijeli kraj. Sjene između obližnjih brežuljaka postale su dublje.

Royal Honstone je stajao sa starim sjedokosim pastorom pokraj groba svoga brata. Preko groblja pogleda krovove maloga grada što je ležao u podnožju brežuljka.

– Hvala vam, pastore! Htio je postati kockar, ali nije imao oružje uza se. Kockar u ovoj zemlji mora imati oružje, mora znati rukovati

njime. Inače mu sreća u igri neće koristiti ili će ga profesionalni kockari opljačkati svojim prljavim varkama... Pastore, što mislite o ovom gradu?

– Nalikuje na divlje dijete koje se poigrava vatrom. Ozlijedit će se, no jednoga će dana postati dobar grad gospodine Honstone. Ima u njemu mnogo dobrih ljudi. Pojavi li se neki voda, slijedit će ga. To se događa u svim divljim gradovima. I onda ozdrave. Rane zarastu... Ovaj grad će se razvijati i cvjetati. Nasilje i poroci se nigdje ne mogu dugo održati. Dobro se uvijek probije! Jednoga dana se u ovom gradu više neće nositi oružje. Djeca će se igrati na ulicama. Posvuda će vladati mir. Neće više biti profesionalnih kockara i...

– Da, pastore. Upravo ću danas početi veliki posao: sve ću te kockare i tigrove otjerati do vraga! Brat je bio drugi čovjek koji je iste večeri ustrijeljen u »Paradiesu«. Neću biti nimalo obziran!

– Gospodine Honstone, ta i sami ste kockar!

– Nikada nisam ubio čovjeka zato što je dobio bolje karte u poštenoj igri. Ne ponosim se ni svojom prošlošću ni imenom! Uopće se ne ponosim sobom. U cijelom životu nisam učinio djelo kojim bih se mogao ponositi. Međutim, umirim li ovaj grad, razbijem li kockarski trust i sredim li još nekoliko stvarčica, osjećat ću zadovoljstvo, jer ću naposljetku uspjeti u jednoj valjanjoj namjeri! Otac mi je bio teško bolestan... Ali dovršio je znanstveno djelo koje mu nije donijelo ni pare! Ipak je bio zadovoljan... I ja ću biti zadovoljan poput oca... On nije znao da živi od novca koji njegov sin stječe na kocki. Premda je bio teško bolestan, poživio je nekoliko godina samo zahvaljujući umijeću glasovitih liječnika... Uspijem li u

svojoj namjeri, Starmile će biti dobar grad!

Royal Honstone gotovo promrmlja te riječi.

Nije ih čuo nitko osim pastora.

— Želim da uspijete u svojoj dobroj nakani — promrmlja pastor.

Royal mu se nakloni i zaputi se u grad.

U gradu mu u susret pojaše skupina razuzdanih momaka. Urlali su, ispuštali krikove, pucali iz revolversa. Ispred saluna natjeraju konje da zaplešu, a zatim sjašu i uguraju se u salun.

— Hej, joohooo! Ni puma danas nije dovoljno snažna! — divlje poviče neki promukli glas.

Royal stigne pred dvokrilna vrata »Paradiesa«. Gurne ih i pogodi u leda nekog golemog momka.

— Oprostite, nisam vas vidio! — reče čovjeku koji je proklinjao.

Htjede proći pokraj njega. No snažni kauboj ga dogradi, okrene i vikne pijanim glasom:

— Dok se ispričavaš Slimu Longhornu, skini šešir! Jesi li razumio?

Royal se nasmiješi. Poznavao je divljake tog soja. Nekoć je i sam pripadao među takve. Vole se svadati, no u dnu duše nisu zli. Žele se samo našaliti.

— Dakako — nasmiješi se Royal i skine šešir. — Oprostite, molim!

Pri posljednjoj riječi udari desnicom i pogodi momka u vrh brade. Snažni kauboj se nagne na potpetice a glava mu poleti natraške... i tako izide kroz vrata. Napolju se stropošta na daske pod trijemom.

Royal pričekava. Vani se razlegne divlji krik. Royal odmah pomisli na razgnjevljenog bizona koji će nasrnuti. Zauzme stav.

U idućem trenutku momak uleti u prostoriju oborene glave i ispruženih šaka.

Royal ljevicom odmakne ruku što

je poletjela prema njegovoj glavi a zatim još jednom udari momka desnicom u isto mjesto. No sada ga pogodi još žešće, jer je dvonožni bik bio u punom zaletu.

Sudar šake s bradom Royal osjeti čak ispod svoje lopatice. Štaviše, bio je duboko uvjeren da mu je u tom sudaru napukao zglob na ruuci.

Golemi kauboj još jednom izide natraške i napolju sjedne na daske.

Royal pričekava. Iza svojih leđa začuje uljudni glas:

— Slim Longhorn je zaspao. Neću ga čekati, brate. Pokušavat će uvijek ponovo sve dok vam ne popucaju kosti u šakama ili dok njemu ne otpadne glava s ramena. Napolju ćemo ga pokupiti i na nekom drugom mjestu popiti viski.

Royal se okrene. Pred njim su stajala dva mala i žilava kauboja oštih lica. Nasmiješe mu se u znak priznanja.

— Nismo vam prijatelji, gospodine — reče jedan. — Premlatili ste nam druga! Ali borba je bila čista i zbog toga se nećemo umiješati.

— A vi ste skinuli šešir kad ste mu se prvi put ispričali — doda drugi.

Zatim izidu. Royal se još smješкао. Da, to su pravi jahači! Grubi i surovi, divlji i nespутani, ali ipak poštteni i pristojni pokraj sve svoje grubosti. Ti su ljudi u neku ruku sportski nastrojani.

Kao i prošle večeri Royal prođe velikom prostorijom i nestane iza zavjese iza koje su se nalazila vrata što su vodila u igračnicu. I sada su tu zveckale kuglice rulete. Stolovi za faro su bili zauzeti a oko igrača pokera su se okupili znatiželjnici.

Royal zastane pokraj vrata i pogledom potraži Rubina Consila, jednoga od mnogih vukova koji su ra-

dili za Lukea Stewarda i uživali njegovu zaštitu.

No Robina nije bilo.

Luke Steward se odjednom pojavi na vratima privatnih prostorija. Red Montana, crvenokosi revolveraš, slijedio ga je poput budnoga psa. Obojica prođu prostorijom i zastanu pred Royalom.

Luke Steward se uljudno nasmiješi. No lice njegova tjelohranitelja ostane hladno i kruto. Gotovo izazovno pogleda Royala. Ovom se taj pogled nimalo ne sviđa.

– Reddy – reče Royal – ne volim kad ljudi tako bulje u mene!

Red Montana zadršće cijelim tijelom. Gledao je u Royala i u očima mu zasja neki plamen. Tek poslije nekoliko trenutaka procijedi kroz zube:

– Šefe... dopusti da mu pokažem kakva je ništarija! Oh... pokraj humka njegova žutokljunog brata ima još dovoljno mjesta... Ne mogu s njim ni isti zrak udisati!

– Samo mirno, Rede – nasmiješi se Luke Steward nekim krutim i zadovoljnim smiješkom.

Istodobno uhvati Royala za lijevu ruku. Nalikovalo je to na prijateljski gest.

– Zaigravimo za onim stolom, Royale! Želio bih da ima i promatrača... tako će se ubrzo pronijeti glas da sam na kocki pobijedio Royal-Flusha.

Pri tome se nasmiješi samosvjesno, pa čak i nekom zloradošću. Očito je samo zbog igre odustao od svih drugih namjera. Obuzela ga je silna želja da kocka s Royal-Flushom.

Pokaže stol u kutu i htjede poput ljubaznoga gostoprimca uhvatiti Royala ispod ruke.

Red Montana, koji još nije mogao obuzdati svoje divlje častohleplje, opakost i želju za slavom, u tom trenutku reče Royalu:

– Pošto on svrši igru, izmest ću s tobom salun, klipane!

Royal Honstone se naglo okrene. Kad je skočio na Reda Montanu, kolt mu se već nalazio u ruci. Revolveraš također posegne za oružjem. No samo ga napola izvuče... u tom ga trenu cijev Royalova kolta pogodi preko čela i nosa.

Momak zastenje i padne. Lice će mu zauvijek ostati označeno.

Nepokretno je ležao na podu. Royal se ogleda s koltom u ruci. Svi su gledali u njega... čak i Luke Steward. U Stewardovim očima nešto divlje zasja. Na trenutak je sve slutilo da će nasrnuti na Royala. Dva snažna čovjeka koja su zasigurno radila kao redari odmah istupe, ali ništa ne poduzmu. Očito su čekali naređenje.

Međutim, Luke Steward se svladao. Zlurado se nasmije.

– Dakako... kazao sam mu da vas ostavi na miru – reče naposljetku kroz smijeh. – Eto, želim igru, Royale! I ništa nas u tome ne smije omesti. Iznesite Reda! A kad opet ude, neka misli na moje naređenje!

Posljednje rečenice je izrekao onoj dvojici redara. Ovi dohvate Reda Montanu i iznesu ga kroz bočna vrata.

Luke Steward pozove Royala. Ovaj se hladno nasmiješi i pođe za njim k stolu u kutu.

Čim su počeli igrati, oko njih se zbije gusti krug ljudi.

– Mislim da bismo se u svemu mogli okušati – reče Luke Steward. – Dakle počnimo kockama. Hoćemo li?

– Možemo, Luke. U tisuću dolara da ću izbaciti sedmicu!

– Oho! Oštro ste počeli, Royale! Stavljam tisuću protiv toga!

Royal protrese lončić, a zatim baci kocke na stol. Zakotrljaju se nekoliko puta, pa se smire. Promatra-

či suspregnu dah. Svi su znali da je to početak igre o kojoj će još pedeset godina kolati legende.

Zbroj triju kocki iznosio je devet. Royal izgubi, a Steward pokupi tisuću dolara.

– Stavljam tisuću dolara na desetku – nasmiješi se Steward i baci kocke. I doista – desetka!

Royal opet izgubi tisuću dolara.

Među promatračima se razlegne žamor. Royal se nasmiješi. Izvadi iz džepa četiri tisuće dolara.

– Na osamnaesticu!

– Hahaha... stavit ću osam tisuća protiv vas! Samo zato da bih vam pokazao koliko se osjećam snažan!

Neka se divlja radost odrazi u očima Lukea Stewarda.

Royal protrese lončić i izvrne ga.

– Tri puta šest je osamnaest! – izračuna Royal. – Eto, Luke, uvijek vas mogu pobijediti! Prestanite raditi! Zovu me Royal-Flush! To vas stoji četiri tisuće više nego što je bilo potrebno. Samo nemojte postati lakomisleni, Luke!

Te su riječi djelovale poput uboda iglom. Luke Steward isplati osam tisuća dolara, a zatim dovikne da mu donesu novac.

– Dakako, imate sreću, Royale – reče s nekim plamenom u očima. – No na kraju ću vas ipak pobijediti. Hoćemo li se sada okušati na »black jacku«?

– Prihvaćam svaku igru, Luke.

Donesu karte. Poslovoda Lukea Stewarda vrati se s pedeset tisuća dolara i izbroji ih Lukeu.

Zatim opet sve započne. Steward promiješa karte.

– Velik ste igrač, Royale! Zaigramo poput pravih igrača! Ulog po deset tisuća dolara!?

– Samo naprijed! – promrmlja Royal.

Znao je da se Luke Steward nada

da će ga u nekoliko kola srušiti na prosjački štap. I zbog toga naumi pobuditi samopouzdanje u svom suigraču.

Zatraži dvije karte. Dobije dvije desetke. S tom ga kartom gotovo nitko ne bi mogao potući. Zbog toga namjerno zatraži još jednu. Dobije kralja. Ukupno – dvadeset četiri. Dakle izgubljeno!

– Prokletstvo... treća karta je desetka! – promrmlja Royal glumeći ogorčenje i odmah isplati Lukea Stewarda.

Ovaj se nasmije.

– Da, čini se da protiv mene niste veliki Royal-Flush! Danas ću vam dati lekciju, Royale! Ako želite, možete...

– Ne, hvala! Opet deset tisuća! Nisam više toliko bogat, Luke!

– Oho! Onda više nema nikakve velike igre između nas! Šteta, htio sam jednom...

Royal opet uzme dvije karte.

– Dosta – reče.

Stewardove oči se malo suze. I sam uzme karte.

Dobije asa i kralja. Prokrzma nekoliko trenutaka, a zatim otkrije treću kartu. Nadao se još jednom kralju ili dami. No bila je to desetka.

Royal pokaže dvije desetke. Pobjedi, jer je imao ukupno dvadeset, a Steward je s dvadeset pet ispao iz igre. Dobije li tko više od dvadeset jedan, ispada. Pobjeđuje najveći broj ispod dvadeset jedan.

Steward isplati Royalu deset tisuća dolara.

– Sada ćemo zacijelo moći u dvadeset tisuća dolara? – samopouzdanost zapita Steward.

– Dakako, sada možemo – promrmlja Royal.

Uzme samo dvije karte. Opet dvije desetke.

Luke Steward otkrije kralja, sedmicu, damu i asa.

Šutke isplati Royalu dvadeset tisuća dolara.

No sada postane oprezan i nepovjerljiv poput lisice. Royal mu opet omogućiti da dobije. Bio je toliko uvjeren u svoju kartašku sreću da je namjerno pravio greške i uzimao previše karata, samo da bi obodrio protivnika.

Krug promatrača je sada bio toliko zbijen da je podsjećao na obrambeni bedem kakvoga grada. No svi su šutjeli kao zaliveni. Samo kad bi igrači otkrili karte, razlegao bi se tihi žamor među promatračima.

Promatrali su igru u kojoj su igrači ulagali dolare kao da su to centi. Prisustvovali su igri dvojice igrača koji su se mrzili, htjeli se međusobno uništiti. Vidjeli su samopouzdanog Lukea Stewarda koji je vjerovao u svoju sreću i hladnog, proračunatog Roya Honstonea koji je posvuda bio poznat kao Royal-Flush. Sudeći po prvim kolima, njegova sreća se nije mogla usporediti sa srećom Lukea Stewarda.

Ulog se odjednom poveća na pedeset tisuća dolara. Golem iznos, neshvatljivo visok. Tolikim se novcem može kupiti dobar ranč. A ovdje ovisi samo o nekoliko karata tko će ga dobiti.

Royal se nasmiješi pokazavši asa i desetku. Takva se karta ne može potući. Luke Steward dotjera do osamnaest. I prvi put divlje prokune... gledao je Royalu u ruke dok je ovaj miješao karte.

— Gospodine, upravo vas nevjerojatno služi sreća! Hej, donesite novac! Sada ću valjano pripaziti!

Gnjeвно pogleda Royala.

— Luke — reče mu ovaj — riječi su vam neoprezne i dvosmislene. Ako ne umijete gubiti kao čovjek, radije odustanite. Karte može promiješati i neki promatrač ako vam

je to draže. Čujem li još kakvu dvosmislenu riječ, bit će nevolja!

Lukeu Stewardu se otme neki glas iz grla. Napola ustane. Sve je slutilo da će u idućem trenutku nasrnuti na Royala.

No sada se krug promatrača razmakne. Neki glas poviče:

— Mjesta, gospodo! Propustite Lou Quantrell!

Royal ugleda neku ženu kako dolazi.

— Hvala vam, momci! — reče žena grlenim, no ipak zvučnim glasom, kakav se može čuti samo u školovane pjevačice. — U Starmileu žive doista samo gospoda!

— Čak bi se i granitne stijene razmaknule kad bi Lou Quantrell htjela proći! — oduševljeno poviče neki mladi kauboj.

U znak suglasnosti s tom primjedbom žamor se pojača.

Mlada žena zastane tik ispred stola. Odmah shvati situaciju. Blago položi ruku na rame Lukea Stewarda i pritisne ga natrag na stolac.

— Čula sam da se ovdje igra velika igra — sa smiješkom će Lou. — Čula sam da je Luke odlučio da odmjeri svoju sreću sa srećom glasovitog Royal-Flusha! Kad igram s muškarcima, i ja imam sreću. Smijem li vam se pridružiti?

Pogleda Royala. A ovaj zaviri u dva tamna oka, duboka poput bunara, s nekim osobitim izrazom. Odmah zapazi ljepotu te žene.

Da, pjevala je po salunima neobrijanim muškarcima koji su ispijali loš viski. Sjedila je s njima za kartaškim stolovima. I bila je prijazna s njima. No bila je ponosna i sačuvala je distancu, po kojoj se razlikovala od drugih žena koje su radile po salunima.

Poštovali su je, obožavali i uzdizali do neba. Stotine bi muškaraca za njezin smiješak učinile mnogo šta. Medutim, sasvim se hladno-

vno bavila lovom na sreću i u ovom je kraju na svoj način zgrtala novac.

Bila je u haljini boje crvenoga vina, u kojoj bi se mogla pokazati i u najboljem društvu. Imala je na sebi i nakita, mnogo nakita. Usne su joj bile rumene i punačke. Ali oko uglova usana su joj se usjekle neke crte što su izražavale gorčinu i prezir.

Royal polako ustane. Uljudno skinje šešir.

— Upravo je postalo dosadno — reče. — Bit će pravo zadovoljstvo za vas... Ali ulog je vrlo visok.

— U igri s muškarcima imam sreću... A i sudionica sam Lukea Stewarda.

Čudno se nasmiješi. U dubini njezinih tamnih očiju pojavi se neko svjetlo. Royal osjeti da ga se ta žena doima. Naposljetku joj se uljudno nasmiješi i primakne joj stolac.

— Nećeš se umiješati u tu igru — reče joj Luke Steward. U međuvremenu se smirio. Pogled mu je sada bio hladan i oštar. Na njemu se više nije mogla vidjeti radost kockara koji igra na sve ili ništa, već samo neko opako svjetlucanje u očima. — U ovoj igri sudjeluju samo muškarci — nastavi Luke. — A limit je pakao! Možeš promatrati, Lou, ali...

— I ja ću igrati! Upravo me nešto vuče u igru s Royal-Flushom... Eto, stiže moj novac!

Oči joj sijevnu hladno i odlučno.

Dva muškarca prođu kroz špalir promatrača. Donesu novac. Luke Stewardu odbroje sto tisuća dolara. A Lou Quantrell izbroje pedeset tisuća.

— Igrajmo poker! — reče ona mirno.

Royal kimne glavom. Zatim pogleda Lukea Stewarda.

— Mnogo ste već izgubili, gospodine. Zar još vjerujete da će vas služiti sreća u igri sa mnom? Možda

bi ipak bilo bolje da odustanete... premda bi mi bilo žao zbog gospođe... pokvarili bismo joj užitak. No možda bi i za gospodu bilo dobro da više ne igramo. Inače ću dobiti svu njezinu gotovinu, Luke... a i ovu kuću, pa i njezin posjed u Starmileu. Htjeli ste me nadigrati, ali...

— Mogu vas nadigrati... i to ću učiniti, Royale! — promrmlja Luke s opakim svjetlucanjem u očima.

Zatim počne igra. Lou Quantrell podijeli karte.

VI

U Lukeu Stewardu se podigne val mržnje. Pokadšto bi taj osjećaj bio toliko snažan da bi Luke pomislio da se više neće moći svladati.

Odmah spozna kako je u svom pobjedničkom raspoloženju počinio veliku grešku počevši igru ovdje, u dvorani. Kad bi igrali u privatnim prostorijama, ubrzo bi uz pomoć svojih ljudi imao Royaala Honstonea u šaci. A kad bi izgubio previše, mogao bi protivnika naprosto uništiti. Tako bi Royal, doduše, pobijedio u igri, no naposljetku bi izgubio život.

Isprva je dobivao na pokeru. Nešto je zaradila i Lou Quantrell. No Luke Steward odjednom uoči kako Royal namjerno pravi greške. Ili je možda samo zbog opreza propustio jednu igru s jakom kartom u rukama?

Zatim mu sreća postane sklona: Royal dva puta položi na stol svoj glasoviti kraljevski flush i pokupi goleme uloge. Veći dio novca ipak je potjecao od Stewarda, jer je Lou Quantrell, čini se, nagoniski osjećala kada neće moći nadigrati Royalea. Dakako, tada bi odustala.

Luke Steward polako dode do uvjerenja da je Royal prošle večeri namjerno izgubio. Sve je čvršće vjerovao da se tog čovjeka doista ne

može pobijediti. U njemu se radala spoznaja da se tog čovjeka ne može pobijediti na pošten način. Čak i kad bi Steward dijelio karte, u Royalovim bi se rukama našle jače.

Luke Steward konačno zaključi da je Royalova sreća sama po sebi razumljiva poput kakvog prirodnog zakona. Opet se u njemu podigne silan bijes, obuzme ga mržnja.

Zatim kao iz daljine začuje Royalov glas:

– Želite li nastaviti, Luke? U tom ćete slučaju morati naložiti da vam donesu još novca.

– Dosta mi je, odustajem! Samo ću promatrati. Protiv vaše sreće ne mogu ništa učiniti, Royale Honstone – reče Lou Quantrell. – Vi ste prvi čovjek protiv kojega je moja sreća zatajila – doda sa smiješkom.

Royal i Luke Steward su se dugo promatrali. Honstoneove poput dima sive oči bile su sasvim hladne i nesmiljene. Pogled Lukea Stewarda bio je ispunjen mržnjom i prijetnjom.

Promatrači su bili sasvim mirni. Samo bi se tu i tamo začuo poneki uzdah ili bi pak tko strugnuo obućom. Svi su iščekivali odgovor Lukea Stewarda.

I u njemu sazre odluka: stavit će sve na kocku!

– Ovu ću igru dobiti, Royale – reče Luke Steward. Pri tome pomisli: ne pode li mi za rukom varka, morat ću brzo pucati. No spreman sam! – Oduzeli ste mi svu gotovinu – doda hladno i suzdržano. – Ali imam mnogo zemlje i kuća u Star-mileu. Počet ćemo s ovim salunom. Vrijedi li taj lokal za vas sto tisuća dolara?

– Oh, u tom ćemo slučaju biti sudionici – nasmiješi se Royal lijepo ženi koja je mirno sjedila za stolom napola sklopljenih očiju, kao da im

više nijedan čovjek ne smije zaviriti do dna.

– Luke je dosad uvijek umio vratiti ono što je izgubio, pa čak i u vrlo oštroj igri – reče Lou s prizvukom upozorenja. – Samo se nemojte previše nadati, gospodine Honstone.

– Onda? – zapita Luke Steward promuklim glasom.

Pri tome vrškom jezika ovlaži usne koje su mu se osušile od silne napetosti.

– Prihvaćam... uvijek prihvaćam svaku igru – hladno se nasmiješi Royal.

Medutim, njegov instinkt ga je upozoravao na opasnost. Često se već nalazio u takvim situacijama. Uvijek su bile paklenski opasne i često se jedva izvukao čitave kože.

– Vi ćete uložiti svu svoju dobit, a ja svoj dvotrećinski udio u »Paradiesu« – reče Luke Steward. Neka bude tako – potvrdi Royal i kimne.

Zatim predigne karte. Luke Steward ih podijeli. Royal je naoko promatrao samo onih pet karata što su ležale pred njim. Načini pokret kao da će ih uzeti sa stola.

No odjednom skrene i posegne pod otvoreni haljetak. Pokret mu je bio brz poput trzaja mačje šape što je posegnula za mišem.

U njegovoj se ruci nade kolt... Luke Steward pogleda u grlo cijevi. Zatim Royal reče oštro i oporo:

– Sada ste sigurno izgubili, Luke! Mogli ste u svakom trenutku prekinuti igru. Medutim, ne podnosim varanje na kartama! Nemojte se ni pomaknuti! Ruke uvis! Zar želite izgubiti još i život, Luke!

Promatrači se razmaknu.

Luke Steward je sjedio kao da je skamenjen. Zadrhti snažnim tijelom. Prostenje promuklim glasom:

– Varalico! Odvratni nitkove! Najprije si me natjerao u škipac, a zatim si pričekao da se ovo dogo-

di! Oh... ipak ćemo ti skinuti kožu! Sredio si me, ali to ti neće koristiti! Nimalo!

Nagne se svojim snažnim trupom preko stola i pogleda Royaala.

Royal se najprije oprezno ogleda. Promatrači su se raspršili. Potražili su zaklone iza stolova i uz zidove. Međutim, čuli su svaku riječ, vidjeli svaki pokret.

Lou je nepokretno sjedila između dva muškarca za stolom. Čudnim je pogledom gledala u Lukea Stewarda.

— Da, sada je s tobom svršeno, Luke — reče.

Ustane i pride Lukeu Stewardu, premda je Royal nije zamolio za to. Posegne u lijevi Stewardov rukav i izvuče dva asa. Podigne karte visoko, a zatim ih ispusti i odmakne se.

— Prokletstvo... ta doista je imao dva asa u rukavu -- poviče neki glas iz kuta.

Pripadao je mladom kauboju koji se napola zavukao pod stol za ruletu i široko razrogačio oči.

Royal Honstone ustane i pride zidu.

— Ustani, Luke — reče kratko.

Pošto je ovaj polako ustao, Royal odloži oružje.

— Eto, sada opet imaš zgodu, Luke. Naoružan si! Ako želiš, možeš se boriti. Naime, u Starmileu je svršeno s tobom. Ovaj lokal sada pripada meni, a ja ću sve varalice otjerati iz grada... Počet ću s tobom. Grad ću početi čistiti od ovoga saluna. To će biti najpošteniji i najčišći salon u cijeloj zemlji. Nijedan profesionalni kockar neće više ovdje ustrijeliti čovjeka. Vaš ću trust ubojica i varalica na kocki razbiti na komade... Onda, Luke, čemu zastajkuješ ovdje? Brojit ću do tri! Možeš birati: borit ćeš se ili ćeš za deset minuta napustiti grad... Jedan dva... tri!

Royal je brojio jasno i glasno.

Kad je izbrojio do tri, Luke Steward je još držao ruke u visini ramena.

Polako zaklima glavom.

— Ne tako, Royal-Flush, ne tako! Sada ti pripada ovaj salon. Lou je tvoja sudionica. Iz grada ne možeš prognati ni mene ni moje prijatelje. Ali okladio bih se da u Starmileu nećeš izdržati ni dvadeset četiri sata.

Poslije tih riječi Luke Steward se okrene i pođe k vratima. Royal ga propusti. Okrene se k stolu, kimne Lou i htjede svrstati novčanice što ih je dobio u igri. Među gostima se razlegne žamor. Royal reče:

— Po jedan viski besplatno za sve goste! A mi smo sada ortaci, gospo, do! Morali bismo to proslaviti.

Pogleda hrpu novčanica. Još nikada nije dobio toliko novca, premda je tu i tamo ulog u igri dosegao zapanjujuću visinu. No ovaj je nadmašivao sve dosadašnje. A osim toga tog novca sada su mu pripadale i dvije trećine saluna.

Međutim, Royaala nije obuzeo nikakav osobit osjećaj. Nije bio izuzetno sretan niti je likovao zbog pobjede. Ta ga dobit nije mogla obradovati. Već je sada bio odlučan u namjeri da ni centa od tog iznosa ne zadrži za sebe. Nije htio tako započeti novi život... nipošto s tim novcem. Sve što sada posjeduje poslužiti će mu samo kao sredstvo za postizanje cilja.

A naumio je od Starmilea načiniti dobar grad.

Lijepa žena mu pride.

— Još ne možete slaviti, Royale. Još niste dovršili svoj posao ovdje — reče mu s prizvukom upozorenja u glasu.

Stajala je tik do njega. Odjednom se okrene i preko njegova ramena pogleda u suprotnom smjeru.

Royal je još gledao u stol na kojem se nalazila hrpa novca. Odjed-

nom zapazi kako je žamor gostiju naglo utihnuo. Zatim začuje brze korake. Stolci počnu padati. Ljudi nervozno i uzrujano stanu proklinjati.

Neki oštri glas bjesno poviče:

– Sada sam ja na redu, Royal-Flush! Gospodo, odmaknite se od njega! Maknite se, gospodo!

Royal odmah prepozna glas. Bio je to Red Montana. Royal se polako okrene i pogleda ga. Pokraj crvenokosog revolveraša stajao je dugački i suhi Robin Consil opako se cereći. Vrata su ostala otvorena iza njihovih leđa. U rukama su imali koltove... samo su čekali da se Lou Quantrell odmakne u stranu. A onda će zapucati.

Iz očiju im je zračila mržnja, svirepa mržnja! Lice Reda Montane je bilo nabreklo, podliveno krvlju, a vidio se na njemu i trag što ga je ostavila cijev Royalova revolvera. Ramena su mu podrhtavala, jedva je susprezao svoju nestrpljivost. No koltovi su mu ipak mirno ležali u rukama. Držao ih je u visini bokova, ruke je savio u laktovima a zglobove je čvrsto oslonio o bokove. Palcima je napeo kokote. Njegovi koltovi nisu imali obarača. Bilo je to oružje brzog strijelca. Kad odmakne palce, kokoti će udariti a oružje će izbljuvati crvene plamene jezičke.

– Odmaknite se od njega, Lou! – još jednom gnjevno poviče.

Robin Consil je pokraj njega izgledao poput suhe, mrtve i beskrvne mumije. No i on se cerio. Iz očiju mu je sijevalo. Što se njega tiče, situacija je bila upravo izvrsna. Ubio je Tagea, Royalova brata, i silno se bojao da će ga zbog toga jednoga dana zahvatiti Royalovo tane. A ovako se barem neće morati sam boriti s Royalom, jer se pokraj njega nalazi Red Montana koji će takoder pucati.

No to još nije bilo sve.

Luke Steward se ponovo pojavi na vratima kroz koja je izišao. Sigurno je nešto čuo i sada je opet došao. Ni za njega nije bilo bolje prilike da izmijeni situaciju u svoju korist.

Oštro prasne:

– Mjesto pokraj njega je prevruće za tebe, Lou! Otidi... ovo je stvar muškaraca! Dakako, on je veliki i moćni Royal-Flush. Ima stanovitih izgleda čak i protiv nas trojice. Sigurno može srediti dvojicu. No, neće preživjeti. A što se mene tiče, rado ću poći u smrt ako znam da je on krenuo ispred mene! Otidi, Lou!

Žena se ne pokrene. Ostane pokraj Royala. Pogleda redom onu trojicu svirepih ubojica koji su s koltovima spremnim za paljbu samo čekali da ona zakorači i udalji se od Royala.

Uz zidove su čučali ljudi, a neki su se zavukli pod stolove. Ispred velikih vrata što su vodila u dvoranu i do bara natisnulo se mnogo ljudi.

– Ostajem pokraj njega... imam i oružje – odjednom će Lou Quantrell odlučno i hladno. Posegne u nabor široke haljine i izvuče mali »derringer«. – Morat ćete pucati i u mene, vi...

– Molim vas, udaljite se – prekine je Royal. – Bez obzira na vaše razloge ovo se tiče samo mene!

Munjevitim joj pokretom izbije oružje iz ruke.

– Bravo! – poviče Luke Steward.

– Uvijek valja biti džentlmen. Royale, ako sada otputuješ u pakao, možeš ipak uživati: pokazao si se kao kavalir prema još jednoj lijepoj ženi... A sada se udalji, Lou!

Ženi se iz grla otme zvuk koji je nalikovao na puhanje mačke. Htjede se sagnuti za oružjem, no Royal je gurne, tako da je zateturala i za-

ustavila se tek pokraj jednog stola u kutu.

Royal Honstone je sada stajao sam sučelice onoj trojici. Sva trojica su uperila koltove u njega. A njegovo oružje se još nalazilo pod haletkom, u navlaci ispod pazuha.

Luke Steward mu se nalazio, malo ulijevo a Red Montana i Robin Consil stajali su točno pred njim ispred otvorenih vrata.

– Sada te imamo, Royal-Flush! – zjurado otegne Red Montana. – Podigneš li ručice i predaš li nam se na milost i nemilost, samo ćemo te valjano ispremlatiti a zatim ćeš na sve četiri propuzati prašinom glavne ulice sve do granice ovoga grada. Ne učiniš li to, morat ćeš pucati. Tamo na zidu visi sat. Za nekoliko sekunda će odbiti. Kad začuješ prvi udarac, podigni ruke ili posegni za oružjem.

– Posegnut će za oružjem – poviče Robin Consil vrištavim glasom.

– Za trojicu nije dovoljno brz – zahihće Luke Steward s prizvukom mržnje u glasu.

Onih nekoliko gostiju u prostoriji zavuče se još dublje pod stolove. Dva čovjeka odjednom potrče prostorijom i probiju se kroz onu skupinu na velikim vratima što se još više povukla.

Odjednom se ta skupina silno uskomeša. Neki golemi čovjek probije se kroz nju a slijedila su ga dva druga, niža, ali ipak žilava momka.

Ljudi udu, razmaknu se i zadrže šake na dršcima koltova. Jedan se okrene Lukeu Stewardu i naceri mu se. Drugi je promatrao Reda Montanu, a onaj golemi se sasvim približi Royalu Honstoneu i zlovoljno se nasmije.

– Tu su tvoji partneri u ovoj moćnoj igrici – zareži golemi. – Tu su tvoji partneri, Royal-Flush!

Royal odmah prepozna sva tri momka. Golemog kauboja je dva puta pogodio šakom u bradu.

Luke Steward, Red Montana i Robin Consil se odjednom pokolebaju. Nisu shvatili najnoviju promjenu. Nalikovali su na tri vuka koja su bila duboko uvjerena da im se plijen već nalazi među šapama, a onda su sasvim neočekivano nanjušili nepredviđenu opasnost.

– Pa što vas se to tiče, brate? – tiho zapita Royal.

Slim Longhorn prasne u dubok smijeh.

– Prije dva sata smo se lijepo pobavili. Imaš moćan udarac desnicom, brate! A uljudan si čovjek, najprije se ispričaš, pa tek onda čovjeku olabaviš zube. Želio bih od tebe naučiti još neku varku. Ponajprije nam se ne sviđa što se pošten čovjek sam nalazi pred koltovima trojice nitkova! A sada smo poprilično izjednačeni, premda oni već imaju topove u rukama, a mi ih tek moramo povući... Želiš li se okladiti da ćemo srediti svu trojicu?

Svi su čuli riječi Slima Longhorna.

Royal odjednom obuzme osjećaj radosti, ne samo zato što se iznenađeno pojavila pomoć i što će možda ostati u životu. Ta je radost proizšla iz spoznaje da ta tri momka pripadaju među dobre, sjajne ljude.

Još prije nego što je sat odbio, Luke Steward se okrene.

– Zatvaramo! Odogodit ćemo taj spor! – kratko reče Montani i Consilu.

Kroz mala vrata ude u svoje privatne prostorije i zalupi ih za sobom.

Montana i Consil se na trenutak pogledaju. Razumjeli su se. Povuku se natraške do drugih vrata što su vodila u hodnik i dalje u predvorje, a zatim u stražnje dvorište.

– Večeras si imao više sreće ne-

go pameti, Royal-Flush! – dovikne mu Montana otrovnim glasom. – No to ti je bila posljednja radost u ovom gradu!

Robin Consil ne reče ništa. Blijedo mu se lice trzalo i naposljetku se iskrivi. Iz očiju mu je sijevalo.

Kad je lijevom rukom uhvatio kvaku i napola zatvorio vrata za sobom, zapuca.

Tane okrzne Royalovo lijevo rame.

Samo što se ugasio plamen na grlu cijevi, Royal je već imao kolt u ruci i već je osjetio trzaj svoga oružja.

Povukao je i opalio nevjerojatnom brzinom. Zacijelo je tim hicem spriječio Consila u namjeri da ispalji još jedan metak. A i pogodio je bolje. Consil zatetura, kolt mu ispadne iz ruke, a zatim se još neko vrijeme grčevito držao za kvaku na vratima.

Naposljetku se stropošta na pod.

Reda Montanu više nitko nije vidio. Nije bio spreman žrtvovati svoj život zbog Consilove gluposti.

Slim Longhorn i njegova dva prijatelja brzo su povukli, ali ipak nisu ispalili nijedan hitac.

Sada je sve bilo svršeno. Ljudi su osjećali jednak miris barutnog dima u nosnicama. Slim Longhorn reče svojim dubokim glasom:

– Vjerojatno ti naša pomoć uopće nije bila potrebna ... sigurno bi i sam izišao nakraj s tim vukovima... čovječe, još nikada nisam vidio momka koji povlači tako brzo!

Zatim krene do Consila, nagne se nad njega i pregleda ga.

– Mrtav je – reče, ponovo se uspravivši. – Možemo li još što učiniti za tebe, Royale? – zapita ga i ponovo mu pride.

– Da, mogli biste mi još malo pomoći. Taj će vam posao donijeti

svakome po dvjesto dolara, besplatan stan i hranu – promrmlja Royal i čvrsto pogleda Slima u oči.

– Možemo kasnije porazgovarati o tome... Što da sada uradimo? – zapita Slim.

– Izbacite sve profesionalne kockare! Ja sam ovdje šef.

– Učinit ćemo to s užitkom, jer smo jučer mnogo izgubili!

VII

Royal i Lou Quantrell sjednu u ured. Neko su se vrijeme šutke promatrali. Zatim se žena ozbiljno nasmiješi.

– U vašim očima vidim mnoga pitanja, Royale Honstone – ona raširi ruke, pa nastavi: – Eto, sada imate dvije trećine udjela u »Paradiesu« i sada ste šef. Ja ovdje samo pjevam, privlačim goste i podučavam plesačice i pjevačice. Kako vidite, Luke Steward je napustio bojno polje. Ponio je samo svoje osobne stvari. Pripada mu i polovica »Oldtimer Saloona« i vjerojatno će tamo imati svoj glavni stan.

– A kome pripada druga polovica!

– Po svemu sudeći, nekom Bretu Harrisu, no on je tamo poslovođa. U stvari druga polovica pripada bankaru Wimmeru. Zapravo je on Lukeov sudionik u svim poslovima.

– Kakvim poslovima, gospodo?

– Velikim, vrlo velikim poslovima! Wimmer uvijek ostaje u pozadini, a u stvari je šef. Luke Steward samo glumi njegovu ulogu. Čitav su grad strpali u džep prsluka. Taj im grad služi kao polazna baza. Na sjeveru postoji veliki ranč »S na motki«. Iza tog ranča počinju Srebrni brežuljci. To je zemlja srebra. Tamo su doseljenici. Tokom nekoliko tjedana ti doseljenici žive dovoljno dugo na svojoj grudi da bi prema postojećim zakonima dobili posjedov-

ni naslov... neki ga dobivaju već za nekoliko dana. Ali svi su prezaduženi. I to zbog mnogih razloga. Eto, prošle je godine izgrađena željeznička pruga sve do Starmilea. Zasad je to još tajna, ali pruga se gradi i dalje, prolazit će između brežuljaka i ...

– Shvaćam, gospodo. Stara je to igra oko zemlje i moći, oko posjeda i bogatstva. Nekoliko grubih i bezobzirnih ljudi želi progutati najveće zalogaje... A kako je s vama, Lou Quantrell?

Žena ga je dugo promatrala. Pažljivo ga je proučavala. Naposljetku kimne, upravo kao da je još jedna skrivena misao naišla na svoju potvrdu.

– Prije nego što vam to kažem, morala bih znati kakve su vaše namjere. Što ćete sada uraditi, Royale Honstone?

– Boriti se – odlučno će Royal.

– Luke Steward je moćan, častohlepan i tašt. Jučer su mi u ovom gradu ubili brata... a prije njega su umrli mnogi drugi momci. Sada posjedujem ovaj salun. Time sam potkopao moć Lukea Stewarda i prigrabio jedan dio za sebe. Naravno on će pokušati da to vrati. Morat će se boriti, morat će me napasti. Pri tome će počinuti nove greške. Bude li me služila sreća, razbit ću cijelu tu bandu lupeža i kockara. A onda će početi novo doba za ovaj grad.

– Kad bi neki drugi čovjek izrekao takve riječi, smatrala bih ga hvastavcem. No o vama sam mnogo čula, Royale. Bit će vam potrebni prijatelji, dobri prijatelji.

– Steći ću ih... ili ću barem pokušati!

– Prijateljica sam vam. Možete računati na mene, bit ću vam dobra partnerica.

– Zašto? Zar mrzite Lukea Stewarda?

– Ne... on je poput tisuća drugih

divljih ljudi. Riječ je o Oliveru Wimmeru. Prije mnogo godina on se bavio takvom igrom na Missouriju. Moji su roditelji tada bili siromašni doseljenici u onom kraju. Izgubili su kuću, posjed, nagradu za mnoge godine teškoga rada. Oca su ubili Wimmerovi ljudi, a majka je umrla. Bila sam još dijete i tada su me primili neki daleki rođaci. Kasnije sam odjahala, jer je to bio gorak kruh. Putovala sam neprohodnim putovima. Kad sam stigla u ovaj grad, vidjela sam Olivera Wimmera... Bila sam pjevačica i na neki sam način djelovala na sve grube muškarce što su posjećivali ovaj grad u kojem se utovaruje stoka za Istok. Zbog toga sam postala sudionica Lukea Stewarda. Znam da se ovdje na prijevaru stječe novac na kocki, na kartama i na ruleti. Kad sam čula da su vam ubili brata i da vi sjedite s Lukeom Stewardom za kartaškim stolom, zaključila sam da je to zgoda za mene... Royale, mogu obaviti mnoge sitne poslove umjesto vas! Ovaj će salun biti najbolji i najčistiji u cijeloj zemlji. Svi će ljudi biti naši gosti, početak će izbjeći rupčage u kojima se igra kojekako. Pobrinut ću se za to. Ta ja sam Lou Quantrell i umijem ukrotiti divlje momke.

– Dobro – kimne Royal. – Moja ste partnerica. Ovaj će lokal biti zlatni rudnik, premda će se ovdje igrati pošteno. A to znači da će mene htjeti što prije poslati u smrt... Pa dobro, neka samo dodu. Bit će to prava borba! Učinio sam neke gluposti u životu i sada ću moći skinuti to breme što me tišti... Još nešto: neću uzeti ni centa za taj posao. Zараđenim novcem ću pomagati doseljenicima. Kada Wimmer ustanovi kako mu se poslovi izjalovljuju, podivljat će, postat će neoprezan. Potrebno mi je samo malo sreće! A umijem se i boriti!

Promatrali su me sa smiješkom na usnama. Razumjeli su se. Pred Royalom je sjedila žena koja je htjela uništiti čovjeka zato što je upropastio njezine roditelje i zacijelo zaboravio taj slučaj jer je bio samo jedan među stotinama drugih.

Tu je bio i Royal Honstone, koji više nije htio biti kockar, koji se iznenada oslobodio jedne dužnosti, tako da je sada mogao krenuti drugačijim putem. Čovjek koji se želio prihvatiti teškoga posla da bi grad i cijelu pokrajinu učinio boljima. Čovjek koji je želio spriječiti pohlepne ljude u igri oko zemlje, moći i bogatstva.

Porazgovarali su o najnužnijim izmjenama u poslovanju. Royal napusti ured pred zoru.

U velikoj kockarnici još je sjedilo nekoliko najupornijih igrača. Za jednim stolom u kutu bili su Slim Longhorn i njegova dva prijatelja. Bili su još prilično trijezni. Oštrim su očima promatrali okolinu. Royal pride njihovu stolu i sjedne.

– Želio bih imati onu hrpu novca koliko je stajao današnji besplatni viski – nasmije se Slim. – Cijeli se grad napio. Eto, Royale, ovo su moji drugovi. Otac Larryja Coočka živio je u Irskoj. A ovo je Alamo Sagebee. Dakako, iz Teksasa je, ta kako bi se inače mogao zvati Alamo? Naravno, ne prezivam se Longhorn, već Walker.

– Zovu ga Longhorn, jer je tvrdoglav i divlji poput pravoga bika longhorna – progunda Larry Coočk.

Larry je bio crvenokos a na njegovu bi se licu našlo mjesta za najviše još deset sunčanih pjega. Imao je dva bistra, poput kremena oštra oka... bile su to iskrene i odlučne oči. Alamo je bio tamnopus, nalikovao je na Indijanca. Bio je ponosan i borben.

Royal redom pogleda momke.

Kad se nasmiješio, sva trojica se nasmiju kao na zapovijed.

– Jeste li razmišljali o mom prijedlogu? – zapita ih Royal.

– Cijelu večer, Royale! Ali mi smo kauboji, goniči stada... premda poznamo sve grešne rupčage od Teksasa pa do sjeverne granice. Dobro se osjećamo samo u sedlu, a u salun ulazimo jedino kad nas novac tišti u džepovima, kad želimo isprati grlo ili pak kad se želimo pozabaviti na bilo koji način. Mi smo...

– Poslušajte me dobro – reče Royal, a zatim im ukratko izloži razloge koji ga potiču na pothvat. Zaključivši riječima: – Želim konačno uraditi nešto pametno u životu i pri tome ne mislim na dobit ili zaradu. Želim to uraditi naprosto zato što se svaki čovjek jednoga dana mora boriti za dobru stvar. Eto, mislio sam da će to i vama činiti veselje.

Tri jahača zamišljeno kimnu. U očima im nešto zasja. Alamo promrmlja:

– Stigli smo u grad s jednim stadom. Naša se družina raspala. Dva momka su ubili kockari u »Oldtimer Saloonu«. Šefa, koji je naumio s novcem odjahati kući, putem su napali i opljačkali razbojnici. Saznali smo za to prije nekoliko sati. A mi smo posljednjih dana jahali ovim krajevima. Brežuljci na sjeveru su dobri. Na sjeverozapadu još ima slobodne zemlje. Kad bismo imali novaca, podigli bismo mali ranč i uzgajali konje, pa čak i mule. Također smo čuli da doseljenicima i sitnim rančerima ne ide baš dobro, jer ima mnogo kradljivaca stoke i razbojnika.

– I ja ću podići ranč čim završim svoje poslove ovdje.

Jahači opet kimnu i pažljivo ga pogledaju. Tada im Royal ispriča o svom bratu. Objasni im i zašto je živio od kocke.

– Sada znate sve, momci. Potrebni su mi ljudi koji će mi pokrivati leđa. Postanete li moji partneri, omogućit ću vam dobar početak s vašim rančem. Isplatit ću vam već sada po pet tisuća dolara.

– Nikako! – odmahne Slim. – O tome ćemo razgovarati kasnije. Onda, što ćemo, Larry ... Alamo? Hoćemo li zagristi u to ili...

Alamo odgovori pomalo zamišljeno:

– Razmišljam o ranču za uzgoj konja. Želimo li ga podići, morat ćemo se ionako prije ili kasnije uhvatiti ukoštac s tim razbojnicima. Osim toga, Royal mi se sviđa zbog toga što te s dva udarca oborio na tlo. Oh, bio je pravi užitak vidjeti, tebe kako sjediš napolju na tlu poput bolesne krave! Razmislio sam i o svim sjajnim momcima koji poslije dugotrajnoga jahanja stignu u grad i žele se zabaviti, a onda ih opljačkaju profesionalni kockari, prevare ih, a možda čak i ubiju. Oh, doista nešto smrdi u ovom gradu! Bit ću uz Royala, jer mi to čini užitak i jer je Royalu potrebna pomoć. Čovjeka koji se bavi korisnim poslom ne mogu ostaviti na cjedilu. Netko mora obaviti taj posao, a zašto to ne bismo bili mi? Prema tome, ostajem s njim!

Za Teksasašina je to bio doista dugačak govor. Kad je zašutio, nasmiješi se. Nešto mu sijevne u tamnim indijanskim očima.

Slim Longhorn zadovoljno kimne i duboko udahne, a Larry Cooch še nasmiješi.

– Opet osjećaš neki svrbež pod prstima, Alamo! A što se Slima tiče, odavno znam da povećalom traži svaku nevolju i svaki put uskoči usred gužve. Od svojih irskih predaka nisam naslijedio samo crvenu kosu i sunčane pjege; pravi Irac nikada ne izbjegava teškoće i nevolje. Pri-

stajem! Možda ćemo za tebe biti dovoljno dobri, Royale...

Zatim ga tri kauboja pogledaju mirno i iskreno. Royala obuzme radost. Sada je imao svoje ljude. Nije ih bilo mnogo, no svakako su dobri. Naišao je na tri sjajna momka, na ljude pravoga kova

– Smjestite se u jednoj sobi i uvedite konje u našu staju. Zasad ostajete ovdje kao neka vrsta kućne policije. Morali smo otpustiti nekoliko konobara, dva barmana i redare. Poslovođa i svi namješteni krupjei i profesionalni kockari također su morali otići. Osoblja je malo. Lou Quantrell smatra da se možemo osloniti na one koji su ostali. Ona će se pobrinuti za zamjenu. Morat ćete dobro pripaziti i brinuti se za sigurnost sve dok se ne okupimo u punom broju. Ne znam kako će se sve to razvijati... Bit će najbolje da najprije odspavamo nekoliko satsati!

Royal ustane.

– Još nešto, Royale – promrmlja Alamo. – Dokle smijemo ići? Koja su naša ovlaštenja kad tebe nema, kad moramo postupiti po vlastitom nahodenju?

– Neću vam odrediti nikakve granice! Sami ćete najbolje moći prosuditi dokle smijete ići. Lou Quantrell se brine za posao i za cijeli zabavni dio. Mudra je i zna da ćemo imati teškoća. Što se mene tiče, vi ćete biti glavni u lokalu kad postane vruće... Gdje su vam stvari?

– U staji za iznajmljivanje. Namjeravali smo uštedjeti novac, ovo je morala biti naša posljednja noć u Starmileu. Namjeravali smo dalje da bismo potražili posao... Eto, sada smo ga pronašli – Slim se nasmije.

– Smjestite se udobno – Royal kimne. Zatim posegne u džep i stavi novčnice na stol. – Slimu je potreb-

na nova košulja i nova marama. Tebi su, Larry, nastale rupe na poplatica. Alamo mora također kupiti novu odjeću. Ne smijete više izgledati poput otrcanih skitnica u sedlima.

Royal im se nasmiješi i izide.

VIII

Royal prijede na drugu stranu ulice. Zastane ispred brijačkog salona i prijede rukom preko obraza slikih obraza.

Ude. Jedan od dva naslonjača već je bio zauzet. Neki golem čovjek sjedio je u njemu, a sitni brijač mu je strugao sapunicu s obraza što su podsjećali na uštavljenu kožu.

– Izvolite, gospodine Honstone! Odmah ću završiti s gospodinom Timberom – uslužno će brijač, pogledavši Roya.

Royal se prisjeti Houstona Timbera. Kad je prvi put igrao s Lukeom Stewardom, tog su mu čovjeka predstavili kao vlasnika ranča »Sporn-Wheel«. Timber je tom zгодom miješao karte.

Da, Royal ga se dobro sjećao.

Wimmer i Steward, koji su imali glavni stan u gradu i služili se njime kao bazom za svoje planove, morali su imati i pouzdana čovjeka na pašnjacima. Sigurno je to Houston Timber.

Razmišljajući, Royal začuje Timberov glas:

– Hej, srećkoviću! Sve sam već čuo: Luke Steward je bio dovoljno lud da se upusti u igru s vama i tako ste mu oduzeli njegov udio u »Paradiesu«. Čestitam! Ujedno iskreno sauešće zbog pogibije vašega brata... Eto, sada imate glavnu riječ u »Paradiesu«, pa će...

– Ne, ništa se neće dogoditi – mirno ga prekine Royal. – U »Paradiesu« više nijedan varalica neće pucati u ljude koji otvoreno kažu

što vide. Od danas se u tom lokalu više neće varati na kocki.

– Drago mi je što to čujem, Royale Honstone. No vama doista nije potrebno da na prijevaru...

– Ja više ne kockam, neću više dotaći nijednu kartu – opet ga prekine Royal.

Brijač završi svoj posao. Natrija Timberu lice nekon mirisavom vodicom, a zatim dohvati puder. Rančer ustane. Zastane pokraj naslonjača u kojem je sjedio Royal. U zrcalu se pogledaju u oči.

U Timberovim se očima mogla pročitati prijetnja. On reče:

– Nisam ni u kakvoj vezi s onim što se događa u ovom gradu, no ipak bih vam želio nešto savjetovati, Royale Honstone.

– A što bi to bilo, Houston Timberu?

– Nastojte da se što prije nade što više kilometara između vas i ovoga grada. Što vam vrijedi salun koji donosi mnogo novaca ako ste mrtvi? Ovaj grad još pripada Lukeu Stewardu. Priča se da ste ga uhvatili kad vas je pokušao previriti i da ste ga htjeli dokraja uništiti ili protjerati iz grada. Time ga prisiljavate na borbu. Zgazit će vas poput crva. Ludi ste, Honstone, ako...

– Hvala vam za savjet, Timberu! Svida mi se ovaj grad. A još će mi se više svidati kad bude čist i pristojan.

Royal to reče mirno. U zrcalu zapazi kako je iz očiju Houstona Timbera naglo i divlje sijevnula neka vatra.

A zatim se veliki čovjek opet smiri, opusti se.

– To je vaš pogreb, Honstone – reče i izide iz brijačnice.

Brijač se prihvati posla. Prođe neko vrijeme, on već nasapuna Roya, a onda reče:

– Gospodin Timber nije pretjeri-

vao. Ovaj grad pripada Lukeu Stewardu i njegovim prijateljima. Mi pristojni građani smo samo pozdravili što ste sredili Robina Consila. Imao je on mnogo ljudi na duši... Ja sam samo običan brijač, gospodine Honstone, no možete vjerovati mojim riječima: uspijete li Lukeu Stewardu nanijeti i drugi poraz i opozvati čovjeka kojemu je on neopravdano pričvrstio šerifsku zvijezdu, svi će pristojni građani Starmilea biti uz vas. Tada se ni gradonačelnik ni članovi Gradskog vijeća neće klanjati Lukeu Stewardu. Predat ćete zvijezdu nekom pristojnom čovjeku, svidjelo se to Stewardu i Wimmeru ili ne... Gospodine Honstone, samo nastavite i покаžite ljudima još jednu jedinu pobjedu. Svi će pristojni građani Starmilea biti uz vas. Na žalost, još oklijevate i ne znate jeste li pravi čovjek koji je dorastao Lukeu Stewardu i njegovoj družini.

Poslije tih riječi brijač počne brižati Roya. Royal ništa ne reče. No misli su mu grozničavo radile. Poslije nekog vremena brijač skine ubrus kojim ga je zaštitio.

— Gotovo, gospodine!

Royal ustane.

— Razmišljao sam o vašim riječima — reče. — Stewardova šerifa, koji nikada ne intervenira, prvom ću zgodom otjerati iz mjesta. A zvijezdu ću pričvrstiti sebi na prsa. Kažite to svojim prijateljima. Kad ovdje budem šerif... a zvijezdu ću nositi samo u znak počasti i stano-vito vrijeme... smirit ću ovaj divlji grad.

S tim riječima izide da bi u hotelu pokupio svoj kovčeg.

IX

Izvuče kovčeg ispod postelje i stavi u njega onih nekoliko sitnica. Za-

tim ga ostavi pokraj vrata i još jednom pride prozoru.

Na lijevoj strani preko ulice nalazio se »Oldtimer Saloon«. O dugu motku je bilo privezano nekoliko konja. Iz saluna izide nekoliko jahača. S njima je bio i Red Montana. Ljudi se vinu u sedla, projašu pokraj hotela i zapute se prema sjevernom izlazu iz grada.

Zapazili su Roya. Red Montana iskrivi lice. Unatoč udaljenosti Royal ugleda divlju mržnju u očima revolveraša. Također je vidio kako je Red Montana pljunuo. Prohajali su pokraj trgovine i »Paradiesa«. Ispred saluna Red Montana odjednom izvuče jedan od svoja dva kolta i ispali nekoliko hitaca.

Ploča s natpisom saluna padne na daske ispred lokala. Po svemu sudeći, Montanina tanad je polomila žice kojima je bila privrščena ploča. S dva naredna hica razbije dvije svjetiljke pokraj vrata.

Ostali se nasmiju i likujući stanu vikati. Također izvuku revolvere i porazbijaju sva prozorska stakla.

Zatim odjašu prema izlazu iz grada. Wimmer izide pred vrata svoje banke i dovikne im nekoliko riječi. Royal zapazi kako je Red Montana kimnuo na Wimmerove riječi i nemarno pokrenuo ruku.

Iza jahača se uzvitla gusti oblak prašine. Royal ih više nije vidio.

Opet počne pažljivo promatrati trijem »Oldtimer Saloon«. Tamo se pojavi Luke Steward s još nekoliko ljudi. Šerif Kelland im tromo pride. Sada su svi stajali u skupini. Na prasak hitaca nekoliko ljudi je izašlo iz kuća i radnji.

Nekoliko barmana iz »Paradiesa« počne glasno proklinjati na ulici, a zatim se prihvate posla da bi popravili štetu. Na trenutak se покаže i Lou Quantrell.

Iz trgovine istrče tri čovjeka. Royal ih prepozna tek kad su bije-

sno krenuli ulicom i htjeli uzjahati svoje konje koji su bili vezani ispred staje za iznajmljivanje.

Royal se nagne kroz prozor i kratko zazviždi.

Ljudi se osvrnu i ugledaju ga. On im samo domahne i potrese glavom. Shvatili su: nije htio da pojašu za Redom Montanom i njegovim grubijanima.

Ustanovivši da su se njegovi prijatelji obukli u novu odjeću, Royal se zadovoljno nasmiješi.

Slim je bio u crnom odijelu, poput snijega bijeloj košulji i zelenom prsluku. Tvrdi mu je šešir imao sasvim uzak obod. Ispod haljetka su se nazirale korice njegovih revolvera što ih je privezao oko bedara.

Larry Cooch se obukao u pravo šarenilo. Imao je prugaste hlače, zelenu svilenu košulju, žutu maramu oko vrata, smeđi kožnati prsluk i sivi šešir stetson sa sniženim tuljkom.

Alamo Sagebee bio je odjeven sasvim u crno. Samo mu je rubac bio crven.

U međuvremenu su stigli pod prozor hotela i ljutito pogledavali Roya.

— Neka vas sitne šale ne zabrinjavaju! — dovikne im Royal.

Ljudi zlovoljno odjašu do ulaza u dvorište »Paradiesa«.

Kad je Royal po drugi put pogledao na trijem »Doltimer Saloona«, ona četvoročlana skupina se već razila. Luke Steward je nestao. Šerif se tromo odgegao pločnikom i stao na stanovitaj udaljenosti od trgovine.

Royal je sada promatrao šerifa, no po svemu sudeći, ovaj je zaspao stojeći. Royal zijevne.

Donja mu čeljust odjednom zastane u pokretu zijevanja, tako da su mu usta ostala otvorena: ugleda laki dvopreg kako se brzo približava prašnom cestom. Laka su kola

vukla dva snažna bijela konja. Bili su to izvrsni, punokrvni konji koje je dugotrajnom vožnjom iscrpljeni vozač obuzdavao samo uz najveće teškoće.

Royal ostane otvorenih usta ne samo zbog iznenađenja.

Pokraj vozača je na kolima sjedila djevojka. Ta je djevojka bila lijepa i sjajna poput toplih zraka sunca poslije nekoliko kišnih dana. Puna joj je kosa, što ju je na zatiljku povezala crnom baršunastom vrpcom, bila boje sjajnog kestena. Unatoč udaljenosti, Royal je sasvim jasno razabrao kako joj oči svjetlucaju poput dva zelenkastoplava tirkiza, poput dviju zvijezda na noćnom nebu.

Royal duboko uzdahne. Još se više nagne kroz prozor. Lice joj je bilo opaljeno suncem i sasvim prirodno.

— Oh, još nikada nisam vidio takvu djevojku — promrmlja Royal.
— Nalikuje na prekrasnu divlju ružu.

Zapazi joj punačke rumene usne i sjaj bijelih zuba pošto je izmijenila nekoliko riječi s vozačem. Vidje i ponosno držanje glave.

Bila je jednostavno odjevena. Imala je suknju od smeđeg baršuna, zelenu bluzu i prsluk od kože divljači. Šešir stetson joj je visio na leđima. Imala je i pojas s malim koltom.

Pošto je sve to vidio, Royal se zapita tko bi mogla biti ta lijepa djevojka.

Pažljivo pogleda bijele konje. Zapazi žig na njima.

— To je žig ranča »S na motki«. A djevojka je sestra onoga Jakea Scotta koji mi je napisao obveznicu što je imam u džepu. Sestra je onoga nitkova koji će ubrzo prokockati svoje nasljedstvo.

Royal promrmlja te riječi, osjećajući neku neodređenu bol u duši.

Kola se zaustave ispred trgovine. Djevojka gipko skoči s kola i lakim se korakom zaputi pločnikom u trgovinu.

Royal ostane na prozoru i zapazi kako je vozač pritegnuo kočnicu, skočio s boka i privezao punokrvne životinje.

Omanji vozač krivih nogu potisne šešir na zatiljak i obriše znoj sa lica.

Zakorači dva koraka prema »Oldtimer Saloonu« i tek tada opazi ljude pod trijemom. Pri narednom koraku zastane, napola se okrene, a zatim pogleda u smjeru »Paradisa«. Tamo su konobari još uklanjali krhotine stakla.

Mali kauboj se odjednom trgne. Ponovo se okrene k »Oldtimer Saloonu«. U hodu je nalikovao na jahača koji je više od polovice života proveo u sedlu.

Iz ponašanja onizega vozača Royal izvuče mnoge zaključke. Zapazi također kako su ona četvorica ispred saluna sa zanimanjem pogledala starog kauboja, a zatim mu se počela zlorado ceriti.

Royal pogleda šerifa. On je još drijemao ispod trijema ne brinući se za svoju okolinu. Royal opet pogleda lijevo.

Mali kauboj upravo stigne pod trijem. No ona četvorica mu se ispriječe na putu.

X

Mali kauboj se zvao Joe Pecos, no na ranču »S na motki« zvali su ga naprosto Old Joe.

Stajao je na podnožju stuba što su vodile pod trijem. Zabacio je glavu da bi mogao vidjeti ona četiri grubijana koja su se raskoračila pod tri stube višim trijemom i cerila mu se odozgo.

— Znam što hoćete — zlovoljno će im Old Joe, a svijetle mu oči, koje

su na grubom licu izgledale gotovo bezbojne, zasvjetlucaju s nekim ponosom. — Znam što želite i možete to imati. No jedan ili dvojica od vas neće pri tome baš najbolje proći. Želim u salun. Neću vas zaobilaziti. Propuste jahača s ranča »S na motki«!

Mali kauboj zakorači na prvu stubu.

— Stani, stari jarče! Saslušaj najprije naše mišljenje! A onda više nećeš biti toliko ponosan i to će biti bolje za tebe — zareži jedan od četvorice.

— Slušam — uzvratil Old Joe, zlovoljno kimne i pričekala.

Ruku položi na držak kolta. Oči mu se suze u uske proreze.

— Ranč »S na motki« tjera svakoga stranca sa svojih pašnjaka — nastavi govornik. — Prije nekoliko dana su neki naši prijatelji dobili grdnih batina, jer su jahali vašim pašnjakom. Eto, vama pripada pašnjak, a nama ovaj grad. Od danas ovdje za vas više nema viskija. A svi koji pripadaju vašem ranču bit će protjerani iz ovoga grada poput šugavih pasa. Naravno, s vašom djevojkom ne možemo tako postupiti. I ti si zapravo danas iznimka. Medutim, da nisi dovezao u grad tu lijepu djevojku, našalili bismo se s tobom... kao i sa svakim od vas koji dojaše ovamo! Ponašate se upravo kao da ovaj grad pripada vama poput onih pašnjaka na sjeveru... Eto, goniću krava, sada smiješ popiti jedan viski. Ali samo jedan! Jesi li razumio?

Poslije tih riječi četiri čovjeka se razidu, tako da je Old Joe mogao proći. Neopazice prokrzma. Njegovo iskustvo i pouzdani instinkt ga počnu upozoravati. No ponos je bio jači. Popne se uz stube.

Pošto se našao između njih, momci ga dohvate i zauraju od divlje radosti.

Old Joe izvuče kolt samo do polovice. Jedan od momaka povuče mu ruku natrag, tako da je ispustio oružje.

Odvuku ga ispod trijema do ugla saluna. Tu se nalazila velika bačva kišnice. Zagnjuri starog Joea glavom u bačvu s kišnicom, tako da mu je voda sezala do pojasa. Pridrže ga za noge kojima se praćkao i pričekaju nekoliko sekunda. Zatim ga izvuku, pa opet zagnjuri. Old Joe ispljune, prokune, pa opet ispljune.

– Odsad ćemo tako sa svakim vašim jahačem! – zaurla jedan od četvorice.

– A i druge ćemo stvarčice iskušati s vama, ponosnim goničima krava! – poviče drugi.

– Da, došlo je vrijeme da te navedene momke skratimo na pravu veličinu! – promuklim će glasom treći.

– I uskoro će vam biti dosta, tako da više nećete jahati za ranč »S na motki«! – zareži četvrti grubijan.

Nekoliko puta su staroga Joea uronili u bačvu s kišnicom i naposljetku ga bace na prašni kolnik.

XI

Šerif se cijelo vrijeme nije ni pomakao. Pritrčalo je nekoliko ljudi. Nekoliko je jahača zauzdalo svoje konje, a jedan doseljenik zaustavi čak i kola.

Dok je Old Joe onako moka i napola ošamućen ležao u dubokoj prašini kolnika i trudio se svim silama da ustane, pri čemu je i povratio, iz trgovine izide djevojka. Kad je ugledala taj nemili prizor, obuzme je divlji bijes. Jednim jednim pogledom zapazi sve. Požuri do kola i izvuče bič iz držača.

Zatim dugim skokovima potrči prema onoj skupini grubijana.

– Grom i pakao! Nasrnut će bičem na one klipane! – poviče Royal i skoči s prozora.

Padne na krovište trijema, ispod kojega se nalazio hodnik popločen daskama. Od tla su ga dijelila još tri metra. Skoči poput mačke, mekano se dočeka i odmah potrči dugim skokovima. Ali zakasni, a i djevojka je zakasnila.

Old Joe u međuvremenu ustane.

Negdje u svojoj odjeći imao je skriveno i drugo oružje. I odmah se našlo u njegovoj ruci. Oni grubijani počnu proklinjati, posegnu za revolverima, trgnu ih i...

Zatim prasnu hici.

Njihova gruba šala, zloba, drskost, pokazivanje moći i ulijevanje straha u kosti starcu, sve se to pretvorilo u krvavu dogodovštinu.

Dvojicu od njih zahvati starčeva tanad i oni se sruše na tlo. Pri tome zauraju i ispužu iz vatrene linije.

Old Joe zatetura i sruši se. Ona dvojica što su ostala čitave kože brzo se ogledaju. Još su u rukama držali koltove, iz kojih se pušilo. S lica im se moglo pročitati da im se ipak ne sviđa takav razvoj događaja. Svojom grubom šalom nisu namjevali dotjerati tako daleko.

Sada ugledaju djevojku s bičem. Prije nego što su mogli reagirati, ona im se približi, a zatim ih stane udarati. Rukovala je bičem poput iskusnoga vozača: pogadala je svakim udarcem.

Nekoliko puta ošine svakoga od one dvojice. Pri tome ne reče ni riječi. Udarala je divljim bijesom djevojke koja vrlo dobro zna što želi i koja si ne umije pomoći na drugi način.

Odjednom se iza nje pojavi neki čovjek. Bio je to Royal Honstone. Jednim joj trzajem otme bič i okrene ga tako da je deblji kraj mogao upotrijebiti kao batinu.

– To je posao za muškarce, go-spodice! – dovikne joj. – Prava dama se ne smije uprljati na takvim smrdljivim životinjama!

Royal skoči na ona dva klipana što su podigla koltove. Bio je brži. Kožom presvučeni držak biča pogodi jednom od njih ručni zglob tako da mu je kolt izletio iz ruke. Drogoga tresne toljagom po glavi.

Zatim dohvati obojicu za ovratnike i sudari ih glavama.

– Htjeli ste grubu šalu! – zareži i naglo se okrene.

Djevojka je klečala u prašini kolnika pokraj ozlijeđenog Old Joea. Iz saluna izidu dva čovjeka. Luke Steward i Brett Harris, kojega Royal još nije upoznao. Iza njih se natisnu barman, konobar i nekoliko gostiju.

Teški koraci odjeknu na daskama ispod trijema. Premda je Royal neprestano držao na oku ljude pod trijemom saluna, sada se odjednom i šerif pojavio u njegovu vidnom polju.

Jack Kelland zagrmi s koltom u ruci:

– Tako to neće ići! Ne može tako, Royal-Flush! Lišeni ste slobode zbog narušavanja mira u gradu!

Izide ispod trijema i pride Royalu. U očima mu je svjetlucalo neko likovanje.

Royal okrene leđa ljudima pod trijemom i pode u susret šerifu.

– Ludače! – reče mu zlovoljno. – Ogledajte se samo!

– Ipak nisam tako lud! Pred mojim ste koltom, Royal-Flush! Ne moram se ogledati! Držim vas na mušici kolta, a iza mojih leđa neka bude što hoće!

Royal pogleda šerifu preko ramena.

Slim Longhorn je koraćao daskama ispod trijema. Nije se osvrtao ni na šerifa ni na Royala. Imao je na oku skupinu ljudi pod trijemom. S

druge strane ceste je dolazio Larry Coock poput malog, oštrog i brzog terijera... da, izgledao je upravo tako! I on je držao kolt u ruci poput Slima.

Alamo Sagebee se približavao sredinom kolnika. Naceri se prišavši šerifu s leđa. Kad je zamahnuo da bi udario jednim od svojih koltova, jedan iz skupine ispod trijema dovikne upozorenje. Kelland se ne okrene, već povuče obarač. Royal se trgne u stranu. Tane mu razdere haljetak i rublje u visini rebara. Opeče mu kožu poput udarca bičem.

Zatim njegove ruke dogra-be šerifa poput čeličnih kliješta. Bile su brze poput čegrtuše koja je skočila na ujed.

U tom trenutku Alamo Sagebee udari. Šerifu pukne koža na zatiljku. Koljena mu se smekšaju. Royal mu bez pol muke oduzme oružje. Kad ga je ispustio, šerif otetura do grede u ogradi trijema i osloni se o nju.

– Ima čeličnu lubanju – naceri se Alamo i pride Royalu.

Obojica su oštro promatrala Lukea Stewarda i njegovu družinu. Slim je budno pazio na kraju trijema. Još ih je samo jedna poprečna ulica odvajala od skupine ispod trijema. A točno nasuprot salunu stajao je Larry Coock. Izazovno se naceri onima prijeko.

Skupina pod trijemom se nestrpljivo pokrene. Ljudi oko Lukea Stewarda bili su željni borbe i samo su čekali naredenje. Međutim, Steward im ništa ne zapovjedi. Preko Royala i šerifa je promatrao ulicu.

Pod trijemom »Paradiesa« pojavi se Lou Quantrell. Pokraj nje su se nalazili konobari i barmani. Svi su bili naoružani. Iza »Paradiesa« je bila zgrada banke. Na jednom prozoru se pokaže bankar Wimmer.

Royal, koji je slijedio pogled Lukea Stewarda, odmah shvati da Steward čeka na bankarov. znak.

No bankar nije dao nikakav znak. Možda samo zato što je Red Montana s nekoliko revolveraša napustio grad. Možda je odsutnost tih opasnih ljudi bila presudna.

Djevojka je još klečala pokraj ranjenika. Mali brijač ša zavojima pretrči ulicu da bi joj pomogao. Ona četiri ozlijeđena ili ranjena grubijana odvušla su se na sigurno mjesto. Uz pomoć nekolicine ljudi ušli su u salun.

Royal se okrene prema Lukeu Stewardu.

– Hej, Stewarde, želite li iskušati koliko ste moćni i veliki?

Luke Steward je oklijevao. Pogledom je ispitivao situaciju. Međutim, bankar mu s prozora banke još nije dao nikakav znak.

Steward otegne muklim glasom:

– Ne bih danas... ne sada, Royale. Doista vas služi sreća! Ali nijedna sreća nije tako velika da bi potrajala do vijeka!

Covjek zašuti, spoji usne u usku crtu i vrati se u salun. Svi ljudi pođu za njim osim nekolicine promatrača.

Nekoliko građana sada pride da bi pomoglo brijaču i djevojci. Previđenog Old Joea prenesu u hotel.

Royal se okrene k šerifu.

– Kellande, s vama je svršeno u ovom gradu. Kupite kartu za idući vlak i nemojte se više nikad vratiti! Kad biste bili iole pošten šerif, umiješali biste se pravodobno i ne bi bilo proliveno ni kapi krvi. No vi ste uz grubijane, varalice na kocki, revolveraše i one velike zvjerke što su stavile ovaj grad u džep prsluka. Dajte mi šerifsku zvijezdu! Protjerujem vas iz grada!

Jack Kelland pogleda prema »Oldtimer Saloonu« u kojemu je nestao Luke Steward sa svojim pristal-

licama. Zatim okrene glavu i pogleda prema banci. Bankara više nije bilo na prozoru.

Kelland se odjednom osjeti napušten, osamljen. Osjećao se kao da su ga izdali.

– Ne možete mi oduzeti zvijezdu – reče promuklim glasom i uspravi se poput svijeće.

– Svatko vam može oduzeti zvijezdu! – uzvрати mu Royal. – Niste uredno zakleti, već ste naprosto prigrabili taj položaj. Oduzet ću vam zvijezdu.

Royal pride šerifu.

Sigurno bi bilo borbe, no sada istupi nekoliko građana iz velikoga kruga. Royal odmah prepozna kovača, vlasnika staje za iznajmljivanje i agenta linije za prijevoz tereta i pošte.

Kovač će dubokim basom:

– Budući da je gradonačelnik jedini liječnik u gradu, mora se sada pobrinuti za ranjenike. Pošao je k Old Joeu s ranča Scottovih. Govorim vam kao predstavnik Gradskoga vijeća. Predajte zvijezdu, Kellande! Ovdje je s vama svršeno. Gospodin Royal Honstone postupa po našem nalogu.

Jack Kelland strgne zvijezdu s prsluka i baci je u prašinu ispred kovačevih nogu.

– Podignite je, Kellande – mirno će mu Royal Honstone. – Očistite je! Ionako ste je dovoljno uprljali.

– Podići će je, naravno! – reče kovač.

I drugi građani stanu oštro prigovarati i prijeteci se približavati Kellandu.

Jack Kelland još dublje spusti svoju veliku glavu.

– Do vraga s vama! Nećete uspjeti! – glas mu je zvučao poput ričke divljega bika a riječi su bile teško razumljive.

Nasrne na grupu ljudi kao da ih namjerava oboriti poput bizona,

najprije udariti rogovima, a zatim zgaziti.

Bio je to loš potez. No Royal ga nije mogao spriječiti. Sada provali bijes građana koji su nekoć živjeli u čistom i mirnom gradu. Bio je to gnjev ljudi koji su dugo živjeli u strahu od razbojničke družine, koji su dopustili da im ona tako reći oduzme njihov grad.

A sada se mnogo šta izmijenilo.

Počelo je dolaskom Roya Honstonea u grad, pogibijom njegova brata... zatim je Royal-Flush stao lomiti moć Lukea Stewarda.

Da, tako je počelo.

A kako će svršiti?

XII

Royal Honstone je zamišljeno sjedio u sobi koja je donedavno pripadala Lukeu Stewardu. Bila je lijepo uređena upravo poput sobe za dnevni boravak vlasnika saluna kojemu posao donosi mnogo novca.

Royal je razmišljao o tome kako su građani premlatili Jacka Kellanda a zatim ga odveli do željezničke stanice i ubacili u vagon za stoku.

— Pustite ga napolje tek pošto vlak prevali četiristo kilometara, a onda mu kažite neka se više nikada ne pojavi u Starmileu! — dovikne jedan građanin vlakovodi.

— Naredna dva dana ionako neće moći ni puzati, a ne kamoli hodati — uzvratit će željezničar.

Kucanje na vratima prekine Royalovo razmišljanje.

— Da — poviče.

Vrata se otvore a u prostoriju ude kovač s još nekoliko ljudi. Promatrali su Roya kao da nešto očekuju od njega.

Ovaj ustane iza pisaćeg stola.

— Što mogu učiniti za vas? — sa smiješkom će.

Kovač se promeškolji, očito u po-

trazi za odgovarajućim riječima. Mali brijač gurne kovača šakom pod rebra. Tada ude još jedan čovjek. Bio je crven u licu, sjedokos i živih pokreta. Nosio je kožnatu torbu kakvu nose liječnici za svoje instrumente.

Ljudi se razmaknu. Čovjek stane pokraj kovača.

— Ja sam doktor Bahitt, ovdje kr-pam kosti, a i gradonačelnik sam. Old Joe će preživjeti, a onda četiri grubijana u »Oldtimer Saloonu« će nekoliko tjedana oštati izvan stroja. Potreban nam je šerif. Gospodine Honstone, želite li preuzeti tu dužnost?

Oči gradonačelnika zaiskre ispod naočala. Kovač kimne u znak suglasnosti, a drugi ljudi, koji su očito bili u Gradskom vijeću, također promrmljaju poneku riječ u znak odobravanja.

Royal kimne. Redom pogleda ljude.

— Preuzet ću dužnost šerifa ako mogu imati slobodne ruke i vašu podršku. A kad sve bude u redu, vratit ću zvijezdu. I još jedno: bio sam kockar. Sada više neću ni do-taći karte. Morate to znati. Dakle: ovamo s tom zvijezdom! Ne budete li uz nju, jednoga dana ćete propa-sti.

Zavlada tišina. Gradonačelnik izvadi zvijezdu iz džepa.

— Zakunite se, Royale Honstone, da ćete postupati po pravu i zakonu i za dobrobit ovoga grada!

— Dajem vam riječ i to je moja zakletva!

— Šerif ste Starmilea, Royale Honstone!

Royal preuzme srebrnu zvijezdu. Kad ju je uhvatio rukom, osjeti oštre vrhove krakova. Ubodu ga. Pogleda u odlučna lica ljudi ispred sebe. Znao je da ti građani nisu iskusni borci. Možda je samo kovač bio iznimka u tom pogledu.

Prene se iz tih misli i reče:

– Nabavite sačmarice! – zatim zapita: – Postoji li tiskara u gradu?

– Naravno, ja sam tiskar i izdavač »Starmile-Couriera«. Izdajem ga u dvije tisuće primjeraka – javi se neki suhonja.

– Onda odmah otisnite sto plakata. Morate ih još danas izvjesiti u gradu.

– Učinit ću to besplatno za dobrobit grada. Ali što da otisnem?

Royal se nasmiješi na to pitanje. Sve su oči bile uprte u njega. Sjedne za pisači stol, uzme list papira i umoči pero u crnilo. Pišući, naglas je izgovarao tekst:

– Zakoni grada Starmilea – počne Royal. – Ovaj grad je otvoren svakome tko se pristojno vlada i ne narušava mir u gradu. Zabranjeno je pucanje iz vatrenog oružja, kao i svi sukobi. S onima koji varaju na kocki i narušavaju mir i s revolverašima postupat će se kao s razbojnicima i bit će kažnjeni novčanim kaznama, zatvorom, kao i protjerivanjem iz grada. Vlasnici saluna koji se ne brinu za red u svojim lokalima morat će poslije prve opomene zatvoriti svoje salune. Svi su dužni pokoriti se šerifovim naredenjima. Protivljenje će se smatrati prijetnjom i ugrožavanjem mira u gradu.

Pošto je napisao te riječi i istodobno ih naglas pročitao, Royal odloži pero i nasmiješi se začuđenim ljudima.

– To je dovoljno – reče. – Pokraj takvih zakona moći ću ukrotiti ovaj grad, učiniti ga mirnim... dakako, pod pretpostavkom da preživim provođenje tih zakona.

– Naše sačmarice će nam biti nadohvat ruke reče gradonačelnik.

XIII

Royal odspava tri sata. Probudi ga kucanje na vratima. Slim Longhorn, Larry Cooock i Alamo Sagebee uđu. Sva se trojica nasmiješe, a Slim reče: i – Dakle... tako izgleda šerif kojemu nekoliko desetaka momaka želi da oboli od kuge i da što prije capne. Oho... posvuda čitamo plakate i razgovaramo o gradskim zakonima. Bit će to prava kušnja za šerifovu moć.

– Naravno – nasmije se Royal. – Time ćemo veliku zvjerku izmamiti iz duplje... A vi, skitnice, ovime ste imenovani za šerifove pomoćnike. Jeste li razumjeli? Podite do gradonačelnika i zatražite da vam da zvijezde. Prikvačite ih i pripazite da se poštuju gradski zakoni.

Opet se nasmije.

Momci se silno začude, a zatim stanu proklinjati. Čini se da im je od silnoga čuda ponestalo zraka. Svaki je od njih pokušavao nešto kazati.

– Nemojte svi odjednom – nasmiješi se Royal. – Bit će najbolje da ne govorite ništa, samo podite do gradonačelnika. Novopečeni pomoćnici nisu ni znali kojom su brzinom prošli kroz vrata. Royal se nasmiješi.

– Pravi su momci! – promrmlja. Zatim pođe k Lou Quantrell. Njezina soba za dnevni boravak bila je doista lijepa i udobna, no ipak se razlikovala od onoga što čovjek očekuje u pogledu ukusa barske pjevačice.

– Zagrabili ste dugačkim koracima u ovom gradu. Sjena vam postaje sve dulja – reče Lou.

Sjednu i pogledaju se. Između njih je nastalo neko mirno drugarstvo.

– Koliko dugo još namjeravate ostati u ovom gradu, Lou? – zapita Royal.

Očima je ispitivao njezino lice.

– Sve dok ne sredimo Olivera Wimmera!

– A zatim?

– Velik je svijet... Majka mi je bila Francuskinja, a Francusku nikada nisam vidjela. Kao djevojka, majka je bila tamo sretna. Štedjela sam novac. Kad se nagledam svijeta, željela bih negdje oko Royana na obali kupiti kuću. Tamo ću pronaći svoj mir... sama ili udvoje. To je moj cilj, Royale. Znam da ćete vi jednoga dana posjedovati ranč. Želite uzgajati goveda i konje. Dosad ste živjeli kao kockar, no u dnu duše ste oduvijek bili jahač, kauboj, stočar. Nije li tako?

– Otac mi je umro i sada sam opet slobodan – promrmlja Royal.

– Želio sam zajedno s bratom... Royal odjednom zašuti, a zatim će pomalo oporo: – Želio bih kupiti vaš trećinski udio, Lou!

– Zašto? Zašto želite čitav »Paradies« za sebe? – zapita ga Lou, a zatim ga upitno i prodorno pogleda.

Royal se ozbiljno nasmiješi.

– Ne bi trebalo da pretrpите bilo kakvu štetu, Lou. Ne precjenjujem se. Ovaj će salun ubrzo izgorjeti. Luke Steward će nahuškati svoje ljude na mene. Počet će sa salunom. Da, zapalit će salun. No meni je to svejedno. Nije mi nimalo stalo do njega. Ali vi ćete izgubiti svoj novac, Lou... svoj udio.

– Ako je tako, onda će Wimmer kupiti moj udio – naposljetku će Lou. – Što se mene tiče, bit će to zgodna šala. Ne vjerujem da će Luke Steward prethodno zapitati svoga šefa smije li potpaliti salun. Također ne vjerujem da bi to Wimmer odmah objesio na nos Lukeu Stewardu... naime, da je postao vaš sudionik, Royale. Wimmer će vam najprije u četiri oka učiniti različite ponude. Eto, Royale, zbog mene

ne morate biti zabrinuti. Neću pretrpjeti nikakvu štetu. – ustane i pride Royalovu stolcu. Položi čovjeku ruku na rame i reče: – Pobrkat ćete Wimmerove planove, Royale. Znam to. Smirit ćete ovaj grad. Morate pripaziti na četiri čovjeka: na Olivera Wimmera, Lukea Stewarda, Reda Montanu i Houstona Timbera. Timberova će uloga još postati važna, jer se na području njegova ranča nalazi izvor Camonche Creeka. Drugi pritoči tog potoka ljeti presuše. Bez njegova izvora bi i sam Creek presušio. To je velik potok. Opskrbljuje vodom i pašnjake ranča »S na motki«. Wimmer se na neki način sporazumio s Houstonom Timberom. Sada počinje sušno doba, doseljenici očekuju svoje posjedovne naslove, a mjenice dospijevaju. Sada je doba žetve za Olivera Wimmera. Uskoro će udariti... Royale, namjeravali ste pomoći doseljenicima novcem što ste ga stekli. Mislim da je sada pravi trenutak. Danas sam vidjela Reda Montanu kako je s nekolicinom momaka napustio grad. Ne bih se nimalo začudila kad bi se već sada zapalila polja i sjenokoše doseljenika, kad bi netko postrijeljaio njihovu stoku, kad bi Oliver Wimmer predočio svoje mjenice... Royale, ne smijete misliti samo na stvari u ovom gradu. Njihov veliki naum moći ćete razbiti samo ako...

– Znam, moram jahati – prekine je Royal.

On ustane. Stajali su sučelice i gledali se u oči. Bili su isuviše različiti. Možda bi se inače zaljubili jedno u drugo.

– Šteta je što niste pravi kockar, Royal-Flush – tiho će mu Lou. – Ja sam doista u neku ruku kockar – doda još tiše. – Već sada čeznete za stalnim boravištem i teškim radom. A ja se želim nagledati svijeta. Želim vam sreću, Royale!

– I ja vama, Lou... Silno mrzite Wimmera i to vam ne čini dobro!
– Znam, Royale.

Žena se okrene, pode k prozoru i počne promatrati ulicu.

– Jednoga dana ćeš se smiriti, Lou, opet početi iznova – grubo će Royal.

Zatim izide. Pošto je zatvorio vrata za sobom, Lou Quantrell se polako okrene. Oči su joj bile vlažne.

– Htjela bih živjeti na ranču poput Jill Scott – promrmlja Lou.

XIV

Kad je Royal izišao iz saluna, na obje strane ulice već su bila upaljena svjetla duž pločnika.

Alamo Segebee se pojavi pokraj Royala. Na tamnoj mu je košulji blistala zvijezda.

– Sve je mirno – reče Alamo. – Slim je na željezničkoj stanici a Larry u »Paradiesu«.

– Dodi – reče mu Royal.

Polako pođu ulicom i stignu u blizinu »Odltimer Saloona«, kadli se tamo zaustavi skupina goniča stoke. Ljudi su očito utovarili svoja goveda u vlak. Bili su divlji i neobuzdani poput gladnih vukova što su se izvukli iz duplji poslije dugotrajne snježne vijavice.

Sjate se oko plakata što je bio izvješten na zidu pokraj salunskih vrata, a zatim se počnu smijati i uralati.

Odjednom jedan povuče kolt i zapuca u zrak. Pridruže mu se još dvojica. Jedan zaurla:

– Hojiii! Želio bih vidjeti čovjeka koji će nam zabraniti da uživamo! Ako možemo trošiti novac u ovom gradu, možemo i zapucati u zrak!

Skupina se htjede progurati kroz salunska vrata.

– Eto, već imamo nevolja – promrmlja Alamo.

Slijedio je Royala, koji žustrim korakom prijeđe usku ulicu i popne se pod trijem.

– Stanite, momci! – dovikne im Royal oštro.

Skupina zastane ispred vrata. Jahači se okrenu. Neki glas u smijehu dovikne:

– Ta to je šerif! Hej, šerife! Pozivamo vas, popijte viski s nama!

– Vrlo rado. Ali najprije ću od vas naplatiti četrdeset dolara!

Zavlada tišina. Zatim zagrmi neki glas:

– Četrdeset dolara? Za što, do vraga?

– Ispaljeno je osam hitaca. Jedan hitac stoji pet dolara. Ukupno četrdeset dolara!

– Hej, oštar je taj žaca, ne podnosi nikakvu šalu!

– Zakoni ovoga grada nisu nikakva šala! Želite li platiti, ili ću vas morati zatvoriti?

U skupini je bilo više od dvanaest ljudi. Očito im se podigao tlak, počeli su bjesnjeti.

– Prokletstvo... kakav je to grad! Rastavit ćemo ga na komadiće bude li potrebno! Šerife, bit će bolje da nestaneš prije nego što se naljutimo i...

– Dosta gluposti!

Royal munjevito trgne oružje a momci mu zavire u cijev. I Alamo je povukao u istom trenutku.

– Oprez, brate! – dovikne jednom jahaču koji je posegnuo za koltom.

– Četrdeset dolara ili jedan dan zatvora za sve vas – hladno će Royal. – U ovom gradu možete uživati kako želite, ali morate poštovati zakone Starmilea. Nema nikakva protivljenja, inače ću vas protjerati iz grada. Možete birati: progon iz grada, četrdeset dolara globe ili jedan dan zatvora po glavi. Što želite?

– Oh, kravskoga mu repa! – zavlapi neki glas iz pobjesnjele skupine. – Gospodin je oštar poput britve. Bio bih za to da platim!

Govornik, neki postariji kauboj krivih nogu, izdvojio se iz skupine i skinje šešir. Zatim skupi novac od drugova. Kad bi se neki od njih usprotivio, čovjek bi počeo proklinjati. Naposljetku ubere novac. Isplati ga. Bilo je ukupno četrdeset osam dolara.

– Vidite, šerife, velikodušni smo – reče i pruži novac Royalu. – Za onih osam dolara više neka ovaj grad sagradi crkvu ili otisne nove plakate.

Royal se nasmije.

– Budući da ste postali razumni, možete zadržati novac. Opraštam vam globu i samo ću vas opomenuti. Zabavite se dobro, ali nemojte narušavati mir. Nemojte pretjerivati, inače ćete imati nevolja sa mnom!

Gurpe kolt u korice. Pošto se okrenuo, kauboj poviče:

– Pogledajte ga, pošten je. Nekoć je i sam pripadao među ljude našega soja! Ako je šerif pošten, pošten je i grad! Hej, šerife! Potrudit ćemo se da vam ne zadamo nikakvih briga!

I drugi mu stanu odobravati. Momci se uguraju u salun. Sada će moći zapiti četrdeset osam dolara više.

Royal i Alamo nastave obilaziti grad. Alamo se odjednom nasmije.

– Postupili smo upravo kako valja. Takva se stvar ubrzo pročuje.

Zastanu na kraju ulice, a zatim skrenu u mračniju poprečnu ulicu. Jahači su još stizali u grad. Odjednom začuju topot kopita iza sebe u poprečnoj ulici. Brzo se maknu u stranu i potraže zaklon u udubini jedne kuće. Dva jahača ih nisu opazila, odjahala su polako dalje, u

glavnu ulicu i prema izlazu iz grada.

Dok su jahali kroz snop svjetla iz posljednje kolibe, Royal i Alamo prepoznaju jednog jahača.

Bio je to Luke Steward.

– Oho, kamo će ovaj? – promrmlja Alamo.

– Pitam se tko bi mogao biti onaj drugi – zamišljeno će Royal.

– Visio je u sedlu poput mokre vreće bez oblika.

Izgovarajući te riječi, prisjeti se jednog prizora. Kad ga je svojedobno Red Montana odveo k Luku Stewardu, Royal je zamijetio kako bankar Wimmer sjedi na stolcu poput vreće bez oblika.

– Sada znam, Alamo: bio je to Oliver Wimmer! Poslušaj me, prijatelju! Dovedi mi svoga konja na izlaz iz grada. Mislim da znam što ta dvojica namjeravaju. Još ću jednom poći u svoju sobu i napuniti džepove novcem. Bit će to lijepa šala!

Royal se udalji prije nego što je Alamo uspio išta kazati. A onda i ovaj požuri. Potrči u staju, uzme svoga brzoga konja, a zatim ga sporednim ulicama odvede na izlaz iz grada.

Royal ga dočeka.

– Sada si ti glavni šerif u gradu, Alamo – reče Royal. – Pojahat ću za onim momcima.

– Dakako, prijatelju – uzvratila Alamo. – Samo pojaši. U toku na sedlu nalazi se dobra vinčesterka. Ne moraš biti nimalo zabrinut, dobro ćemo pripaziti ovdje.

Royal odjaše. Odmah zapazi da sjedi na dobru konju. Korak mu je bio lak i dug. Kretao se poput mačke. Životinja nije bila osobito velika a krzno joj je bilo čupavo. Bio je to žilavi mustang. Royal je bio sjajan jahač. Životinja već poslije nekoliko trenutaka shvati kakav je jahač jaše, slušala ga je na svaki trzaj.

Mjesečina se još nije pojavila povrhu udaljenih planina, no nebo je bilo zvjezdano. Zvijezde su bacale dovoljno svjetla da bi Royal mogao dobro razabrati sivu vrpcu poštanske ceste.

Vjetar je puhao sa sjeveroistoka. Sobom je donosio miris prašine. U ciglih nekoliko minuta Royal je odbacio navike kockara što ih je stekao u toku posljednjih nekoliko godina. Sada je opet bio jahač koji osjeća bllo tog njemu nepoznatog pašnjaka. Sasvim je nagoni spoznao mnoge stvari.

Miris prašine ga je upozoravao da se jahači nalaze pred njim. Ljudi koji su tamo daleko uzvitali prašinu morali bi biti Luke Steward i Oliver Wimmer.

Poslije tri kilometra poštanska cesta skrene u smjeru sjeverozapada, a u starom smjeru nastavljao se samo uski kolski put. Royal na trenutak zauzda konja na račvi i odmah po mirisu prašine spozna da su ona dva jahača pošla tim putem i napustila poštansku cestu.

Royal je već prije znao da će biti tako. Sada potjera konja. Poslije tri kilometra stigne do jedne udoline, a zatim se popne na brežuljak. Zastane na trenutak i ugleda svoj plijen.

— Okladio bi se — promrmlja — da taj puteljak vodi na neki ranč. Pretpostavljam da je to ranč »S na motki«. Iza ranča počinju brežuljci i zemlja srebra. Kako mi reče Lou Quantrell, to je smjer u kojem željeznica namjerava izgraditi prugu. Ranč Houstona Timbera, mora se nalaziti dalje na zapadu, možda u onoj kotlini ili prijeko u dolini. Doista me zanima zašto su ona dva nitkova sprijeda u te sitne sate pošla u posjet.

Pojaše brže. Nekoliko puta zastane i osluhne zvukove što mu ih je vjetar donosio u lice. Začuje čak i tihi topot kopita ispred sebe.

Zatim zapazi ona dva jahača kako su nestala iza jednoga šumarka. Taj puteljak, pomisli Royal, sigurno završava u dvorištu ranča Scottovih.

Stigavši do šumarka, zauzda konja, a zatim pojaše korakom. Na dvjestu metara udaljenosti ispred sebe ugleda dva čovjeka. Jahali su ravno na jednu stijenu. U podnožju stijene, u jednoj usjeklini, razabiralo se nekoliko svijetlih točaka u mraku. Izgledale su poput sitnih žućkastih zvijezda bez sjaja. Royal je znao da su to tri osvijetljena prozora zgrade ranča.

XV

Jill Scott je sjedila na postelji ranjenog Joea Pecosa. Old Joe nije bio u životnoj opasnosti. Zbog toga ga je odvezla na ranč i smjestila u sobu svoga oca. Prije nepune dvije godine otac joj je umro upravo u toj sobi. Stari Joe neće umrijeti, znala je to. Upravo je popio dva lončića mesne juhe što ju je šutljivi kuhar pripremio posebno za njega. Stari kauboj je sada spavao.

Za Jill je on bio nešto poput dobrog strica koji ju je držao na rukama dok je još bila dijete.

Na vršcima pristiju Jill napusti sobu i zatvori vrata za sobom. Kad je ušla u veliku sobu s verandom, pojavi se kuhar Kinez. Jill mu pruži pladanj s posudama.

— Sve je pojeo. Juha ti je bila krepka i dobra. Možeš poći na spavanje. Ako se momci do jutra ne vrate, odjahat ću da bih vidjela što je s njima. U tom ćeš slučaju morati njegovati starog Joea.

Kinez tiho izide. Djevojka pode za njim. Izide na verandu. Mislila je na svoje ljude i na brata. Bila je zabrinuta.

Odjednom začuje topot kopita dvaju konja. Požuri u kuću, dohvati

nabijenu sačmaricu sa stalka za puške pokraj vrata i opet izide na verandu. Ukloni se iz snopa svjetla što je padao kroz prozor i stane u zaklon iza jednoga stupa verande.

Noć je bila poprilično svijetla, vidjela je kako su ona dva jahača ujahala kroz dvorišna vrata u dvorište ranča. Zaustave konje pokraj zdenca i sjašu. Spuste vedro, podignu ga, a zatim zagrabe vode vrčevima i napiju se. Konji sami pođu prema koritu za napajanje.

Jill se nije ni pomakla. Još je stajala iza stupa. Oni je ljudi nisu mogli uočiti.

– Hej, rančeri, ima li koga ovdje?

Bio je to glas bankara.

Javi se još jedan glas. Jill se sada i nehotice uspravi, osjeti kako je obuzima gnjev.

– Naravno! – podrugljivo dovikne taj glas. – Netko stoji u sjeni na verandi... tamo iza drugoga stupa slijeva!

Jill se pokrene. Oštre oči Lukea Stewarda su je ionako otkrile. Pride ogradi verande i podigne cijev nabijene sačmarice.

– Oštre su vam oči, gospodine Stewarde! Što želite ovdje u ponoć?

Ponijela se odbojno. Jasno se to razabiralo iz njezinoga glasa: Stewardov joj se posjet nije nimalo sviđao.

Bankar se odmah umiješa. Pokušavao ju je umiriti. No u prizvuku njegova glasa ipak se moglo razabrati neko podmuklo vrebanje. Djevojci to nije izmaklo.

– Samo me dopratio, gospodice Scott! Ja sam to, Oliver Wimmer! Možete mi vjerovati da imam valjanih razloga za posjet u tako kasne sate. Da... riječ je o vašem bratu djevojko. A ja sam poslovan čovjek – dok je Wimmer govorio, obojica se približe. Sada su se nalazili u podnožju stuba što su vodile na verandu. – Gospodice Scott, bilo bi

dobro kad biste nas pozvali unutra da bismo mogli razgovarati u miru – doda bankar s nekom vrębajućom blagošću u glasu.

– Ne vjerujem da ću to uraditi. Brat i predradnik su odjahali s ljudima, jer su razbojnici zapalili našu kolibu na sjeveru i jedno stado natjerali u stampedo... Gospodine Stewarde, možda biste mi vi mogli kazati zašto je naše stado natjerano u stampedo, tako da je projurilo kanjonom ravno na zemlju doseljenika i farmera. Zar samo zato da bi moji ljudi imali više posla?

– Zašto bih ja to morao znati, gospodice Jill? – podrugljivo i nadmoćno zapita Luke Steward.

– Zato što se neprestano družite s varalicama, razbojnicima i grubijanima, pa biste vjerojatno...

– Samo bez uvreda, gospodice Jill! – oštro poviče Luke Steward. Zatim se okrene bankaru: – Ova mi djevojka ne dopušta da govorim, Oliver. Oh, doista mi je žao. Morat ću njezina vrata izvesti pred suca zbog prijevare. A vi biste ga Oliver istodobno morali tužiti zbog krivotvorenja isprava. Neka mladić nekoliko godina u miru razmišlja o svojim prijevarama. S ovom se djevojkom ne može razgovarati!

Okrene se i htjede Olivera Wimmera povući za ruku.

Jill Scott je još nekoliko trenutaka mirno stajala. No Stewardove su je riječi pogodile poput udaraca bicom. Nije se prepuštala nikakvim iluzijama. Iz podrugljiva glasa Lukea Stewarda odzvanjalo je sigurnost čovjeka koji drži sve adute u rukama.

– Stanite! – poviče djevojka.

Ljudi se sada okrenu, premda su već načinili nekoliko koraka.

– Htjela bih čuti vašu priču. Dođite u kuću. Želim znati što predbacujete mom bratu.

– Dakako, možete to čuti. Radi toga smo i došli ovamo, a kad nas saslušate, gospodice Jill, onda više nećete biti tako ponosni – podrugljivo će Luke Steward.

Popne se stubama ispred bankara i uđe u kuću. Wimmer ga je slijedio. Išao je poput teške vreće kojoj je neki čarobnjak dočarao dvije smiješne, iskrivljene noge i bundevu sa šeširom umjesto glave.

Jill uđe iza njih, zatvori vrata i ostane stajati. Još je držala pušku u ruci.

Oliveru Wimmeru odjednom sijevne iz očiju. Iz glasa mu je izbijao gnjev.

– Gospodice Scott, postupate sa mnom kao s razbojnikom ili kakvom problematičnom osobom. Ta ipak sam bankar u Starmileu. Čitav grad ima povjerenja u moju banku, u moj novac. I povrh svega... dočekujete me s puškom u rukama!

– Dolazite sa čovjekom koji vodi opake ljude u Starmileu, ulijeva građanima strah u kosti i na taj način drži cijeli grad u vlasti. Šef je a možda i prijatelj svih onih varalica na kocki, razbojnika, ubojica, revolveraša i...

– Eto, opet me vrijeđate, gospodice Jill, i doista...

– Nisam za vas gospodice Jill! Nazivajte me gospodica Scott! Dakle zašto ste došli?

– Vaš mi brat duguje više od dvadeset tisuća dolara. Eto, kockar sam. Prokockao sam cijeli svoj imetak i salun igrajući s onim Royal-Flushom. Sada mi je potreban novac i moram utjerati svoja potraživanja. Zbog toga više ne mogu čekati vašega brata. Žao mi je, gospodice Scott. Na žalost, dao sam mu previše kredita. Izvolite, ovo su njegove obveznice!

Posegne u džep i izvuče smotak papira. – Uz pomoć varalica na kartama vi ste ga...

– Samo nemojte vrijeđati, ne možete to dokazati!

– Mogu! U gradu sam čula da vas je onaj Royal-Flush uhvatio u pokušaju prijevare... I zacijelo je bio prvi čovjek kojega niste uspjeli ustrijeliti.

– U ovom slučaju to ne igra nikakvu ulogu, gospodice Scott! Posjedujem obveznice i mjenice vašega brata. Ne može li platiti, zahtijevati da ga zatvore. Dakle ne želite li da vam brat dospije u zatvor...

– Neću platiti njegove kartaške dugove! Zacijelo vam je bilo poznato, gospodine Stewarde, da moj brat još nije imao pravo raspolaganja svojim nasljednim dijelom... a tako će i ostati ne pristanem li ja na što drugo. Tako stoji u očevoj oporuci. A činjenica da je Jake opet kockao za visoke uloge, da je opet...

– Ne samo što je izgubio na kocki, uradio je još i više, gospodice Scott – ponovo se umiješa bankar posegne u džep i izvuče ček. – Tu je vaš potpis, gospodice Scott – reče blago, a oči su mu se, naprotiv, suzile u uske proreze, upravo kao u mačke koja vreba plijen. Jill prođe prostorijom. Posegne za papirom tako brzo da ga je bankar izmakao u posljednjem trenutku. Dohvati ga objema rukama i stavi djevojci pred oči: – Je li to vaš potpis, gospodice Scott?

Jill je gledala u list papira. Bio je to ček na petnaest tisuća dolara. Vrlo je dobro znala da na računu ranča »S na motki« nema više od dvadeset tisuća dolara. A na tom je čeku bilo potpisano njezino ime i prezime. Postojala je i stanovita sličnost s njezinim potpisom. No potpis je bio krivotvoren.

– Vaš je brat pred svjedocima predočio ovaj ček. Iskupljen je i njemu je isplaćena gotovina. Moj je blagajnik kasnije posumnjao i ustanovio...

— Prestanite! — odlučno poviče djevojka i uspravi se. — Potpis je valjan! Ja sam potpisala ček. Ako ste bratu isplatili novac, sve je u redu. Što još želite, gospodine Wimmeru?

Bankar se nasmiješi. Možda je čak i predvidio djevojčin postupak. Nakloni se.

— Da, sve je u redu ako potvrđujete valjanost čeka... no na vašem kontu se u tom slučaju nalazi četiri tisuće šest stotina pedeset sedam dolara. A da biste spasili brata, potrebno vam je dvadeset tisuća... inače će dospjeti u zatvor. Nije baš snažna karaktera. Neće se najbolje razvijati među razbojnicima i nevaljancima s kojima će tamo drugovati. Kad ga puste poslije nekoliko godina, bit će posve izgubljen! — zašuti, ovlaži usne i pokaže na Lukea Stewarda. — Gospodinu Stewardu je potreban novac. Mjenice i obveznice su već odavno dospjele... Eto, bankar sam i poslovan čovjek: želim vam pomoći, gospodice Scott.

— Prodat ću jedno stado i poravnati bratove dugove — osorno će Jill s prizvukom gorčine u glasu.

— Ne mogu čekati — nestrpljivo će Steward. — Novac mi je potreban odmah! A vi znate da nećete uspjeti. Nemate dovoljno ljudi. Koliko sam čuo, bilo je nekih nevolja u brdima. Gospodice Scott, ovaj ranč više neće dotjerati nijeno stado na tržište! Možda kasnije, ali dotad neću čekati! Prihvatite radije prijedlog gospodina Wimmera.

Podrugljivo se nasmije. Sada se na svoj način osvećivao djevojci zbog toga što ga je prezrela. Zapazio je zabrinutost u njezinu pogledu i to mu se svidalo. Prije nekog vremena joj se namjeravao udvarati, pa je pojahao za njom kad se vraćala iz grada. Stigao ju je i vladao se drsko, smatrajući se neodoljivim. A Jill ga je naprosto ošinula bičem,

tako da nekoliko minuta ništa nije vidio. Bilo je to prije nekoliko tjedana.

Sada se osvećivao.

Jill se okrene k bankar!

— Kolike su kamate, gospodine Wimmeru?

Bankar žmirne i očinski se nasmiješi.

— Ta ne želim novac od vas, gospodice Scott! Naprotiv! Preuzet ću Jakeove dugove i dat ću vam još dvadeset tisuća dolara u gotovu. Ukupno četrdeset tisuća dolara! Mislim da je time dobro plaćen prolaz u širini od devet kilometara zapadnim kutem vašega pašnjaka. Preuzimam i cijeli put i plaćam vam još dvadeset tisuća. To je ukupno šezdeset tisuća dolara! Lijepa cijena za zemlju koja se može upotrebljavati samo kao pašnjak za stoku! A to je samo trećina pašnjaka koji pripadaju ranču Scottovih... Eto, odlučite odmah, gospodice Scott!

Jill odjednom shvati njihovu igru. Bila je mudra, pravo dijete svoga kraja. Ponešto je već prije slutila. Zaključi da sigurno postoji namjera gradnje željezničke pruge dalje prema sjeveru.

— Zacijelo imate dobrih veza u vladi, gospodine Wimmeru — promrmlja Jill.

— Svakako — nasmiješi se bankar.

— Kad se nastavi gradnja željezničke pruge, cijene zemlje će porasti nekoliko puta — ljutito će djevojka.

Bankarovo lice se odjednom ukruti. Nesmiljeno pogleda Jill i reče:

— Mudri ste, no ipak ste samo djevojčica! Želim se lijepo nagoditi s vama. Ne prihvatite li moj prijedlog, sredit ću ovaj ranč na vraški grub način. Nemam više vremena. Prije nekoliko sati sam primio vi-

jest da će prekosutra početi mjerenje zemlje. Tada će se saznati da se gradi željeznička pruga. Djevojko, morate odmah odlučiti, inače će za vas biti neugodno.

– Sve shvaćam – promrmlja djevojka. – Gospodin Steward je naložio nekim razbojnicima da natjeraju moje stado u stampedo, tako da je pojurilo na zemlju doseljenika. Moji su ljudi nekoliko dana imali pune ruke posla. A ja sam ostala sama, nemam nikoga s kim bih se mogla posavjetovati...

– Ne morate odlučiti... – oštro će bankar. – Ali ja nemam više ni pola sata vremena: potpišite ili ću uništiti vaš ranč! Ne pristanete li, vaš će brat biti izgubljen a vaši će ljudi otići! U tom ćete slučaju i vi doživjeti mnoge grubosti...

Zašuti, jer mu je djevojka oduzela ispravu iz ruke. Ona pođe k vratima radne sobe.

– Moram ostati pet minuta sama da bih mogla razmisliti.

– Izvolite, pet minuta možete razmišljati – reče Wimmer.

– Trenutak samo! – umiješa se Steward. – Želio bih prije vidjeti ima li koga u onoj sobi! – pride vratima i otvori ih djevojci a Jill prođe pokraj njega i upali svjetiljku na pisaćem stolu. Luke Steward se ogleda. – U redu – ustanovi i zatvori vrata za sobom.

Obilazeći pisači stol da bi sjela, Jill Scott odjednom zapazi nekog čovjeka kako čuči na podu.

Čovjek je položio prst preko usana i ozbiljno je promatrao. Nije ustao. Promatrajući je netremice, šapne joj:

– Samo mirno, gospodice Jill! Budite bez brige. Sjednite! Nije se zaprepastila, čovjek ju je samo začudio. Odjednom se u njoj javi osjećaj olakšanja: prepoznala ga je. U Starmileu joj je oduzeo bič i pretukao grubijane koji su ranili Old

Joea. Zatim je pokušao otjerati onog lupeškog šerifa, no građani mu to nisu dopustili: otjerali su ga sami.

Zbog brige za staroga Joea Jill se više nije brinula za tog čovjeka, no ipak je znala kako se zove. A sada je čučao iza pisaćeg stola pokraj njezina naslonjača.

Jill sjedne.

Vrata se još jednom otvore i Luke Steward proviri.

– Dobro, u redu... – naceri se Luke. – Htio sam još jednom vidjeti... Eto, onih pet minuta za razmišljanje počinje sada, djevojko. Ne budite glupi! Nemate izbora.

Kratko se nasmije i opet se povuče.

– Bez brige! – šapne Royal djevojci. – Taj će momak još požaliti što se rodio... Sve sam čuo, gospodice Jill. Grozni su to ljudi! Wimmer često tako postupa. A i Timber ima prste u toj kaši. Želja za zemljom nije povezana samo sa željeznicom. Posrijedi je i voda. Kad bih bolje poznao ovaj kraj, mogao bih vam reći može li se tamo izgraditi brana koja...

– Da, postoji prirodni zid od brežuljaka – prekine ga Jill.

– Eto, sve se podudara. Nastavit će se gradnja željeznice na sjever, a nekoliko lukavih momaka namjerava uz pomoć malog jezera te bezvrijedne pašnjake pretvoriti u cvatući vrt. Tada ćete morati iskopati zdenac, gospodice, ili pak kupovati vodu od tvrtke za opskrbu koju će ti momci zacijelo osnovati. Barem ljeti će vaša stada biti u opasnosti... Ništa im ne bih prodao, gospodice. Izvolite, tu je dvadeset tisuća dolara. Platite tim novcem dugove svoga brata. Budu li momci i nadalje drski, pojavit će se pred njima. Bit će to izvrsna šala.

Prijateljski se nasmiješi. U poput dima sivim očima zasja divlja ra-

dost. Na trenutak je izgledao poput velikog dječaka kojemu je pala na um sjajna šala.

Jill je oklijevala. Bila je uznemirena. Sada se opet u njoj pojavila ona zabrinutost što ju je na trenutak potisnula.

– Vi... zar mi vi nudite novac?! Zašto? Što zahtijevate za taj novac? Također zemlju ili...

– Ništa! Baš ništa! Samo ću sebi dopustiti dobru šalu, a onim ću pohlepnim vukovima pobrkati planove. Do novca sam došao kockajući s Lukeom Stewardom. Ne želim taj novac. Želim da novac Lukea Stewarda pokvari igru te razbojničke družine. Ne želim nikakvu obveznicu niti postavljam bilo kakve uvjete. Možete to smatrati pozajmicom i kasnije pomoći nekom jadniku da se digne na noge. Što se mene tiče, možete tim novcem sagraditi kakvu lijepu školu ili starački dom za bolesne kauboje... Gospodice Jill, moramo tim nitkovima pobrkati planove, inače će cijeli ovaj kraj strpati u džep prsluka, uništiti mnoge živote...

Royal zašuti, jer je opet netko pokucao na vrata.

Luke Steward proviri.

– Prošlo je pet minuta. Jeste li potpisali?

Zapita to grubo i osorno.

– Još samo trenutak, gospodine Stewarde. Doći ću za pola minute.

Jill mu to dovikne gotovo očajničkim glasom. Još se nikada nije našla pred tako teškom odlukom. Dok je Steward polako zatvarao vrata za sobom, Jill pogleda Royaala koji je još čučao zaštićen od Lukeova pogleda djevojčinim pisaćim stolom. Jill mu zaviri u oči čvrsto i odlučno, no ipak kao da je tim pogledom potražila pomoć. Još nije mogla donijeti odluku.

– Ovoj ćete zemlji učiniti veliku uslugu, pobrkate li planove tih nit-

koya – reče Royal. – Vjerujte mi, molim vas! Radije bih bio mrtav nego da nečasno postupim prema...

– Vjerujem vam, Royale. Djevojka se u mom položaju mora uhvatiti za slamku koja joj obećava pomoć. Dakako, niste vi slamka. Možda ste čak snažno drvo kojemu će ova zemlja jednoga dana morati mnogo šta zahvaliti. U najmanju ruku ste pravedan čovjek koji se bori za dobro zato što se osjeća odgovoran.

Uzme novac što joj ga je pružio. Ustane i pode k vratima. Luke Steward ih otvori u istom trenutku.

– Sada bi bilo dosta – zareži i vrati se ispred nje u veliku sobu za dnevni boravak, a zatim stane pokraj Olivera Wimmera. – Zaboravili ste ponijeti svoju saćmaricu, djevojko.

Jill ga čvrsto pogleda. Ruke su joj bile skrivene iza leđa. Steward i Wimmer nisu vidjeli da umjesto one isprave drži u ruci novac.

– Molim vas, vratite mi bratove obveznice – reče Jill.

– Naravno – naceri se Steward. – Udovoljite li našim željama, vratit ćemo vam obveznice.

Posegne u džep haljetka i baci papire na stol.

– A ja ću priložiti još četrdeset tisuća dolara – zadovoljno se nasmiješi bankar i htjede posegnuti u svoje pretrpane džepove u kojima je očito donio novac.

– Nije mi potreban vaš novac, gospodine Wimmeru. Želim samo bratove obveznice. Gospodin Steward je govorio o dvadeset tisuća dolara. Izvolite, novac je tu! Brat vam nije dužan više ni centa!

Djevojka pride stolu, stavi na nj novac i brzim pokretom dohvati obveznice. Prije nego što su se ljudi mogli oporaviti od iznenađenja, pride s papirima velikoj petrolejskoj svjetiljci i položi svežanj povrha

cilindra. Obveznice se nađu u plamenu. Jill baci cijeli svežanj u hladni kamin.

Sve se to zbilo brzo.

– Prokleta životinjo! – zaurla Luke Steward i pobrza da bi izvuкао goruće obveznice iz kamina. Zatim zastane. Opako se nasmije i reče djevojci: – Nije to važno! Svejedno ćete potpisati! Ne vidim ovaj novac. Uostalom, ne želimo nikakav novac, želimo da nam prepustite zapadni pašnjak, počevši od granice ranča »Kotačić ostruge« pa do Snake Creeka. Djevojko, sada ćete doživjeti koješta ako ne...

– Odakle vam odjednom toliko novca? – umješa se Wimmer.

Čitavo se vrijeme nije ni pomakao. Još je sjedio u naslonjaču i gledao u djevojku.

– Uvijek imam pri ruci sitnu uštedevinu u gotovu novcu – s prezirom uzvratila Jill.

– Ništa vam to ne koristi! Gdje je potpisana isprava? Ponestaje mi strpljenja! Luke, pobrinite se da potpiše! Povukla nas je za nos. Izgubili smo vrijeme, a sada ćemo na drugi način!

Bankar ustane. Steward skoči na djevojku.

– Odmah sam to htio učiniti! – procijedi kroz zube.

No Jill je bila dovoljno brza i gipka. Izmakne njegovim šakama i pobjegne u drugu sobu.

Luke Steward pojuri za njom.

Ali samo što je prošao kroz vrata, snađe ga nevolja. Neki se čovjek priljubio uz zid iza vrata. Steward ga nije prepoznao. Royal je navukao dugačku kišnu kabanicu što je visila na klinu a lice je zakrabiljio rupcem i kukuljicom. On udari Stewarda drškom kolta po glavi, tako da su ovome zatitrale zvijezde pred očima.

Royal se odmakne od Stewarda koji se stropoštao na pod. Odmah je

morao zapucati. Okrzne tanetom hrbat Wimmerove šake, tako da je ovome ispalo oružje što ga je izvuкао i htio podići.

Wimmer divlje krikne. Zakrabiljeni Royal se odmah nađe pokraj njega. Udari ga revolverskom cijevi po glavi.

Wimmer zastenje poput bolesne krave. Padne na tlo, ostane u sjedećem položaju, zaljulja se gornjim dijelom tijela a zatim se uhvati rukama za glavu.

– Tako valja postupiti s vama, nitkovi! – zareži Royal, kojemu je ispod rupca glas zvučao mnogo dublje.

Royal udari Wimmera čizmom pod rebra.

– Ustani! hajde!

Dograbi debeljka za ovratnik i nevjerojatnom ga snagom povuče na noge. Zatim ga izgura kroz otvorena vrata na verandu.

Wimmer zatetura dvorištem i stigne do konja. Uhvati se objema rukama za sedlo, stane jednom nogom na korito za napajanje i s rukom uzjaše. Jednom se rukom čvrsto držao za jabuku sedla. Odmah obode životinju.

Royal ude u kuću. Steward je još ležao u nesvijesti na podu radne sobe. Royal ga izvuče napolje i odzme mu oružje. Odvuče ga preko dvorišta i ubaci u korito za napajanje.

Steward se naposljetku osvijesti. Stenjao je i proklinjao. Zacijelo je osjećao žešće boli od Wimmera, ali nije toliko proklinjao.

Polako se izvuče iz korita. Ugleda neku mračnu priliku u blizini i posegne za oružjem. No korice su bile prazne, a nije bilo ni malog »deringera« u džepu haljetka.

Naposljetku odustane i otetura prema konju. Nekoliko trenutaka ostane stajati naslonjen na životinju. Budući da ona šutljiva prilika

iza njegovih leđa još nije kazala ni riječi, Steward s mukom uzjaše. Sjedeći u sedlu, opipa glavu.

– Hej, tko si ti? – poviče Steward onoj prilici što je stajala u sjeni.

Nije bilo odgovora. Umjesto toga prasne hitac. Tane prozviđi tik pokraj Stewardova uha. On trgne konja i odjaše. Iza ulaza u dvorište ranča poviče vrištavim glasom:

– Vratit ću se... vratit ću se! Sve ću vas poslati u smrt!

Royal se polako vrati u kuću. Svuče kišnu kabanicu i skine rubac. Pošto je ušao, djevojka ga zapita ozbiljnim glasom:

– Zašto ste se zakrabuljili? Zašto niste dopustili da vas prepoznaju?

Royal se nasmiješi.

– Jer ne mogu sasvim točno izračunati kamo ti nitkovi smjeraju. Da su me prepoznali, odmah bi znali odakle vam novac, gospodice Jill. Tada se ne bi ni potrudili da odjašu do doseljenika. Naravno, nitkovi ne žele samo zapadnu stranu ranča Scottovih. Wimmer će početi tjerati doseljenike. Ako se poboji da ću i doseljenicima dati novac, najprije će poslati svoje ljude na mene, zahtijevati će od njih da mi oduzmu novac... Ne bih želio da za mnom nekoliko desetaka momaka juri po cijeloj zemlji. Ovako ću imati dovoljno vremena da porazgovaram s doseljenicima, da se oslobodim svoga novca i da u miru pomrsim Wimmerove planove. Kad postignem to da doseljenici mogu platiti svoje dugove, odnosno da ih Wimmer zbog dugovanja više ne može protjerati, rado ću se boriti sasvim otvoreno... A sada moram odjahati. Ti će se momci...

– Zar ćete k doseljenicima?

– Da.

– I ja ću s vama! Ovaj vam kraj nije poznat. A možda će vam biti potrebna i pomoć mojih ljudi. Mo-

lim vas, izvedite mi crvenu kobilu iz koralu. Bit ću spremna za nekoliko minuta. Kuhar će ostati pokraj ranjenika.

Royal kimne, no ipak se pokoleba. Jill to zapazi i reče:

– Ionako moram k svojim ljudima!

Royal izide.

Nekoliko minuta kasnije dovede osedlanu kobilu pred verandu. Jill Scott izide s Kinezom iz kuhinje. Kuharu reče još nekoliko riječi, a zatim uzjaše. Bila je u hlačama i kožnom haljetku. Oko bokova je opasala pojas s revolverom. Sjedila je u sedlu poput gipkog mladića.

Jahali su šutke. Jill je vodila Roya na sjever, k brežuljcima. Na zvjezdanom nebu sjao je mjesec. Vidljivost je bila izvrsna: brežuljci, šumarci, stijene i pojedina stabla bacali su duge sjene.

Jahali su zajedno, no svako je od njih razmišljalo za sebe.

– Rođeni ste jahač – odjednom će Jill.

– Imali smo ranč u Teksasu. Da, umio sam jahati prije nego što sam pošao u školu. Kad mi je otac obolio, morali smo poći u grad, jer je tamo bilo dobrih liječnika. A prije toga smo još i ratovali.

– Zar ste bili u vojsci?

– Da.

– Oficir?

– Da. Posljednju borbu smo vodili kod Appomattoxa. Tada sam bio kapetan. Kad sam se vratio, majka je već bila umrla, a otac je bio bolestan. Prodali smo ranč. Nije bio velik. Majka ga je unijela u brak kao miraz. Otac nije bio rančer. Bio je jezičar. Za ranč se nije mnogo brinuo. Brat i ja smo ostali pokraj oca i brinuli se za nj. Pokušao sam sa stokom. Pripadao sam među momke Jassea Chisholma. Prvo smo stado otjerali u Dodge City. Stodana sam gonio stado i zaradio oko

trista dolara. Toliko je novca bilo potrebno mom ocu za tjedan dana. I tako sam se prisjetio svoje sreće na kartama. Održao sam obećanje, učinio sam sve što je majka od mene zahtjevala u svom posljednjem pismu. Otac je poživio dovoljno dugo da dovrši svoje djelo. Ne znam je li se isplatilo, jer njegova knjiga zanima samo znanstvenike... Da, a onda sam odjednom postao slobodan... Naposljetku radim nešto čime se mogu ponositi. Prvi put sam čvrsto uvjeren da moja kartaska sreća može biti od koristi. Mogu pomoći svakom zaduženom doseljeniku. Jadni su to ljudi, kao i posvuda u zemlji. Počinju u zemunicama, stvaraju svoje nasebine i prvih godina gladuju. Ako su žetve loše, gladuju i dalje, zadužuju se još više i jednog se dana ne mogu ni maknuti ako su povjerovali nitkovu poput Wimmera... Eto, u gradu sam slomio moć tog čovjeka. Šerif sam Starmilea i imam tri sjajna momka za pomoćnike, koji neće dopustiti da im se bilo tko mijesa u posao. Gradani su se probudili i sada će se boriti bude li to potrebno. A čini se da će biti. Ako Wimmer, Steward i Timber pravodobno uoče da im izmiče tlo pod nogama, izazvat će pakao. Nadam se da će vas vaši ljudi moći zaštititi. U svom bijesu, mržnji i osvetoljubivosti ti nitkovi neće prezati ni od čega.

– Mnogo ste mi kazali i sada mi je lakše. Jednoga ćete dana baciti dugačku sjenu na ovaj kraj, Royale!

– Jednoga ću dana za sebe podići mali ranč – promrlija Royal. – Želim uzgajati dobre konje.

– Jednoga ćete dana biti priznati voda okruga. Ubrzo ćete postati čovjek kojemu će se slabi i sitni obraćati za savjet i pomoć. U svakoj dobroj zemlji ima takvih ljudi. Željela bih da ostanete s nama, Royale.

– Zar zbilja?

– Da. Sada vas poznajem bolje nego što mislite.

Jahali su dalje. Stignu u dolinu između dva brežuljka. Šuma se spuštala sve do podnožja. Zatim ugledaju stoku. U jednoj je usjeklini brežuljka gorjela logorska vatra.

– To su moji ljudi, Royale – reče Jill s olakšanjem. – Čini se da ipak nisu imali nikakvih nevolja s doseljenicima. Buck Steve je uspio sve zagladiti.

XVI

Stigavši Wimmera, Steward zauzda konja. Debeljko se pogrbió u sedlu i neprestano je stenjao.

Steward dovikne:

– Hej, Olivere, prestanite jaukati, razmislite brzo i temeljito... Čini se da na ovaj način nećemo dobiti od ranča Scottovih onaj važni komad zemlje. A ne dobijemo li ga, cijeli onaj pothvat s branom bit će besmislen, a Timber je doista namjerava izgraditi. Eto, tu ima sto četvornih kilometara suhoga pašnjaka. Timber ima još više od toga. Kad bi mogao zagradi Comanche Creek, od tog bi neplodnog pašnjaka postala najbolja zemlja za farme. Samo je valja navodniti. Medutim, branu možemo podići samo na zemljištu Scottovih, jer nam tu priroda dolazi u pomoć... Olivere, morate nešto izmisliti. Što ćete učiniti ako doseljenici odjednom nadu novac i iskupe svoje obveznice? Onda je taj posao propao. Do vraga i te naseobine... nijedna od njih ne vrijedi više od dvije tisuće dolara, a za nekoliko će tjedana donijeti pet a možda i deset puta toliko novca! Željeznica i brana će stvoriti snažan zamah. Oko Starmilea će nastati nekoliko mjesta. Starmile će biti glavni grad okruga... Po svemu su-

deći, izmakli su nam svi ti masni zalogaji samo zato...

— Zato što ste dopustili da vam u Starmileu oduzmu moć iz ruku — propuše Wimmer i na trenutak zaboravi na svoju bol. Prokune. — Kad Starmile postane mirno i uredno mjesto, nećemo više raspolagati s dovoljno ljudi. Sada se moramo prihvatiti grdnoga posla, Steward. Odjahat ćemo k Timberu. Montana nas tamo već očekuje. Trebalo je da njega i njegov čopor povedemo na ranč Scottovih. Tada nam se ovo ne bi dogodilo. Počinili ste mnogo grešaka, Steward!

— Borio bih se u Starmileu da ste mi dali znak, Oliver. Morali ste samo podići ruku. Ali više neću čekati na to.

Kad su Wimmer i Steward ujahali u dvorište ranča, Timber i Montana izidu iz kuće. Ostanu na verandi. Šutke su promatrali kako Steward i Wimmer silaze s konja. U hladnim im očima na trenutak zasja neka zluradnost pa čak i prezir, jer su opazili da je debeljko potišten.

Wimmer je naizmjenice proklinjao, stenjao i jadikovao. Prode pokraj ljudi i ude u kolibu. Sjedne na stari drveni stolac koji nije mogao izdržati njegovu težinu i on padne na pod.

Ponovo zastenje, a zatim mu se otme krik iz kojega je izbijala sva mržnja što se u njemu nakapila.

Montana mu pomogne da ustane. Timber donese posudu s vodom i ručnike. Wimmer ohladi glavu i propuše:

— Moramo uništiti ranč Scottovih! Drugačije se s njima ne može. Djevojka je odjednom iskupila obveznice. A neki nas je grubijan izudarao koltom po glavama...

— Koji grubijan? — prekine ga Red Montana i prodorno pogleda Stewarda.

Ovaj slegne ramenima.

— Zacijelo neki od njezinih ljudi. Izennadio nas je. Preračunali smo se. Mislili smo da je djevojka sama s kuharom i Old Joeom. No imala je još jedan adut u rezervi! I tako smo nastradali.

Kad se malo oporavio, Wimmer zapovijedi:

— Sada ćemo odjanati k doseljenicima. Ja ću pregovarati s njima. Vi ćete ih prethodno samo malo uplašiti svojom prisutnošću. Ako ne pristanu na prodaju, zagorčit ćemo im život. Sve to možemo srediti za jedan dan. Kad njihova zemlja bude naša, odjahat ću natrag u Starmile. A vi ćete nasrnuti na Scottove, potražiti njihove ljude i razbiti ih. Sve ih poubijajte! I zarobite onog ludaka Jakea! Upotrijebite ga kao sredstvo pritiska. Sestra će onda biti poslušna. Ja ću u međuvremenu započeti pregovore sa željezničkom kompanijom. Dakle, krenimo! Ponesite puške!

Kad su izišli iz kuće, Timber i Montana izdaju nekoliko zapovijedi. Jahači požure k svojim konjima. Ranč oživi.

Dvadesetak jahača se vine u sedla. Konji su njištali, plesali, podizali prašinu. Začuje se proklinjanje i dovikivanje promuklih glasova. Skupina revolveraša pojaše.

XVII

Neki glas ispred logora zaustavi Jill i Royalu.

— Hej, tko je?

Zatim skriveni stražar prepozna jahačicu.

— Jeste li vi, gospodice Jill?

— Naravno, Chalry! Je li bilo kakvih nevolja?

— Ništa strašno, gospodice Jill. Buck Steve i momci su u logoru.

Čovjekov glas je zvučao zadovoljno. Izide iz skupine stabala. Vinčsterku je oslonio o desno bedro.

– Tko je s vama, gospodice Jill?

– Royal Honstone, novi šerif Starmilea.

Jill i Royal odjašu dalje.

Sada su bolje vidjeli logorsku vatru. U sjeni stabala na obronku pomicali su se ljudi i osedlani konji.

– Ja sam, momci, Jill Scott!

Ljudi pridu krugu osvijetljenom vatrom. Royal ih nabroji pet.

Sa Cheyenne-Charlyjem ih je šest, a s druge su strane najvjerojatnije također postavili stražu, tako da ih je ukupno sedam, pomisli Royal. Nije to baš mnogo za tako velik ranč.

Ujaše s djevojkom u krug osvijetljen vatrom i zauzda konja. Ostane u sedlu i pogleda ljude koji su ga znatiželjno promatrali.

– Ovo je Royal Honstone – predstavi ga Jill Scott. – Već sam vam ispričala kako je postupio s grubijanima koji su ranili starog Jakea. Sada je šerif Starmilea.

Među ljudima se nalazio i Jake Scott, djevojčin brat. Napeto i nemirno je gledao u Royaala. Na licu su mu se trzali nališci. U očima mu se nazirala neka mješavina straha i prkosa.

– Živjeli! – pozdravi Royal i nasmiješi se.

– Dobro došli u naš logor! – pozdravi ga neki mršav čovjek sokolskih očiju.

Royal sjaše. Pošto se odmakao od konja, Jill predstavi čovjeka:

– To je Buck Steve. S ocem je došao ovamo, tako da naš ranč nije imao drugoga predradnika. Kad bi Buck htio, mogao bi biti i suvlasnik ranča, a ne samo predradnik.

Reče to čak s predbacivanjem u prizvuku glasa.

Stari predradnik se nasmiješi.

– Ioanko bi ti naslijedila moj dio,

djevojko! – uzvрати Steve. – A ja imam sve što mi je potrebno.

Pruži Royalu ruku. Bila je to žuljevita ruka s mnogim ožiljcima. Stisak joj je bio čvrst.

– Ono što si sada kazao, Buck, ne vrijedi i za mene – promrmlja Jake Scott i okrene se.

– Ostani ovdje! – oštro će mu Jill, a onda pogleda Bucka. Buck, uvijek sam ti se protivila, kad si htio čvrsto dograbiti Jakea. Sada imaš slobodne ruke. Pruži mu još jednom priliku. Zataji li ponovo, nije više moj brat. Kažem ti to pred ljudima.

– Zar me odao... prokleti kockar! – divlje će Jake.

– Spasio me od dvojice nitkova. A ponajprije je spasio ranč! – odreže Jill. – A što se tebe tiče, kazao je samo da ne vjeruje da bi ti križvotario moj potpis na jednom čeku!

– Štooo...

– O tome ćemo odmah porazgovarati! Royale, najprije bih vas upoznala s jahačima... Ovo je Neff Brash, ovo Ute Silver a tamo je Ambrose Oregon. Gdje je Hale Brown?

– Stražari na sjevernom prilazu odlani – objasni Buck Steve.

Royal se rukuje s ljudima. Samo je Jake stajao po strani, nije se ni pomakao.

– Kako to da ste već okupili stado i otjerali ga sa zemlje doseljenika? – zapita Jill. – Bojala sam se da će nastati sukob s doseljenicima.

– Sve je slutilo na to – uzvрати Buck. – Neka razbojnička družina potpalila je našu kolibu na granici, okupila stado od tisuću grla i natjerala ga u stampedo. Stoka je počinila veliku štetu, porušila ograde, opustošila polja. Kad smo dohajali doseljenici su se već okupili... naličovali su na roj osa. Na sreću su

poslušali Johna McConnora, svoga starješinu. Mudar je to i razuman čovjek. Uvjerio sam ga da se netko grdno našalio i s nama i s njima. Predložio sam mu da procijene štetu i da im je nadoknadimo u živim govedima. Pristali su. Zatim su nam čak pomogli otjerati stoku u ovu dolinu. Prepustili smo im sto kra-
va.

— To je bila greška! Morali smo ih otjerati do vrata i...

— Umukni, Jake! — kratko će preko ramena Buck.

Jill zadovoljno usklikne:

— Čak kad bi nas to stajalo i petsto grla... Radije bih žrtvovala cijelo stado nego da neki od vas bude mrtav ili ranjen... Buck, bez tebe i ljudi...

— Tražabla... Djevojko, pitam se samo zasto su nam natierali stado u stampedo, zapalili konbu...

— To je barem proziran naum — reče Royal. — Trebalo je da Jill ostane sama na ranču, bez savjeta svoga predradnika, bez zaštite svojih jahača! Steward i Wimmer su oko ponoći dojahali na ranč i zahtijevali od gospodice da potpiše jednu ispravu. Vjerovali su da je imaju u šaci!

Royal objasni događaj.

XVIII

Skupina jahača se zaustavi ispred kolibe nekog doseljenika. Wimmer i Steward odjašu sve do vrata. Pojavi se žena s djetetom na rukama. Iza široke su joj se suknje skrivala dva dječaka od tri i četiri godine. Žena je bila mlada, no težak život već je ostavio tragove na njezinu licu.

Bankar dotakne prstom obod krutog šešira.

— Gdje vam je muž, gospodo Smith? Nemam mnogo vremena i...

— Kod McConnora je, gospodine Wimmeru. Odjahao je k njemu prije sat vremena — uzvratila žena.

Na mršavu joj se licu odrazi zabrinutost. Htjede još nešto kazati, no Wimmer je prekine u namjeri.

— Mora isкупiti mjenicu. Ionako sam to predugo odgađao. Odmah mora platiti! Ah, samo se nemojte izgovarati slabom žetvom, zarazom među stokom... Bit će kratak: ne možete li platiti, zaplijenit ću vaš posjed! Žao mi je, ali bankar sam... Ta što čekate, gospodo Smith? Spakirajte svoje stvarčice... Namještaj, kola i dva konja možete uzeti, ali ništa više! Ili platite! Uostalom, kod McConnora ću porazgovarati s vašim mužem. Ne može li platiti, potpalit ću mu vatru pod petama!

— Ne možemo vam platiti, gospodine Wimmeru. Morate pričekati do žetve... — zavapi žena.

Bankar se zlobno nasmije i prekine je:

— Prošle sam vam godine pružio priliku...

— Gulikožo... samo ste čekali dan kada ćemo od vlade dobiti posjedovni naslov! — vrištavo poviče žena.

Dijete na rukama joj zaplače.

— Pokupi svoje stvarčice, ženo! Porazgovarat ću s tvojim mužem! — gnjevno će Wimmer.

Zatim okrene konja i izađe iz dvorišta. Čopor mu se pridruži.

Dvadesetak minuta kasnije stigla do druge kolibe. Tu se ponovi otprilike isti prizor, samo što je žena bila starija, oštija i imala je veću djecu.

— Prokletstvo... gospodo Dale! — bijesno prasne Wimmer. — Ako se vaši muževi danju posjećuju i bježe od rada, nećete doći ni do čega! Pokupite svoje prnje! Ne možete li platiti, morate odavde! Vašim ću posjedom naplatiti svoja potraživanja!

Odjašu dalje. Wimmer je jahao u sredini između Stewarda i Timbera.

John McConnor je vođa doseljenika – zamišljeno progunda Timber. – Ako su se ti gladuši okupili kod njega, onda to nešto znači.

-- Barem ćemo ih jednim udarcem poslati do vraga! – usklikne Steward.

Montana prijaše Stewardu i ljuti to potrese glavom.

– Ne budimo lakomisleni! – reče. – Ima jedanaest doseljenika. Gotovo svi imaju odrasle sinove. Oružje im nije dobro, no osjete li nož pod vratom i imaju li valjanoga vođu, mogao bi to biti tvrd kamen za nas!

Opet zaostane.

Za pola sata jahanja stignu do McConnorova posjeda. Bio je nešto veći a zgrade su bile čvršće. Šuma je sezala sve do stražnje strane kuće i obora.

Pod prozorima kuće nalazio se stol. Za njim su sjedila tri čovjeka. Djeca su se igrala u blizini i kad su ugledala jahače, pobjegnu iza kuće u šumu. Iz jedne staje izide žena s vedrom u ruci, ispusti ga i potrči za djecom.

– Čini se da su nas očekivali – reče Montana zatim dovikne nekoliko zapovijedi skupini jahača:

– Raspršite se! Pripazite na šumu! Neka vam oružje bude spremno! U šumi iza kolibe se može sakriti cijelo indijansko pleme!

Jahači se odmah razmaknu i načine polukrug. Samo Montana pojaše za Wimmerom, Stewardom i Timberom u dvorište.

Ljudi za stolom ustanu. Pogledaju došljake.

Četiri došljaka sjašu, spuste uzde na tlo i približe se stolu.

– Živjeli, gospodine Wimmeru! Očekivali smo vas! – pozdravi McConnor mirnim glasom.

Bio je to snažan Irac. U crvenkastoj su mu se kosi pojavile prve sjdine.

– Tako... očekivali ste me? Zar i ove? – zapita Wimmer i pokaže polukrug jahača oko dvorišta.

Red Montana nepovjerljivo zareži:

– Nešto smrdi! Nešto nije u redu! Šefe...

– Onda otvori oči! – kratko će Wimmer preko ramena.

– I hoću! – prasne Montana, povuče koltove i uđe u brvnaru. Ubrzo se vrati i izvijestiti: – Sve je prazno. No iza brvnare počinje šuma. Nema žena i djece – pozove nekoliko jahača i naloži im: – Pretražite suše i sjenike! Pripazite na šumu!

Poslije tih riječi se pridruži skupini oko Wimmera. Ljudi su još čekali McConnorov odgovor. Ovaj će im ravnodušno:

– Dodeli ste vojsku revolveraša! Eto, gospodine Wimmeru, nikada vas nismo smatrali ozbiljnim bankarom, premda ste prije dvije godine kod nas pobudili bolji dojam. No svaki vuk napokon ipak odbaci janjeće krzno!

– Propalice, zar ćete sada još biti bezobrazni! Bez mene biste već odavno pomrli od gladi!

– Samo zato što od vas uzimate zelenaške kamate! A prve su nam godine uništili usjeve, spalili sijeno...

– Trebalo je da pripazite! Ovo je prilično divlja zemlja.

– Puna je razbojnika, kradljivaca stoke i lupeža! A Starmile je utočište svih nitkova... Vaš grad, gospodine Wimmeru!

Wimmer izvuče svežanj papira.

– Budimo kratko! Tu su mjenice koje sam odgadao. Budući da ih još ne možete iskupiti, zaplijenit ću vaš posjed. McConnore, pozovite obitelj iz šume! Pokupite svoje stvari i nestanite! A vi, Smith i Dale, odjašite

što prije svojim kućama! Prilikom povratka vas ne želim tamo zateći! Tu su tri isprave, potpišite ih! Time izjavljujete da...

– Ništa nećemo potpisati, gospodine Wimmeru. Čekali smo vas da bismo naposljetku isplatili svoje dugove. Samo nam predočite mjenice. I one mojih susjeda. Danas ćemo platiti sve dugove. Iskupit ćemo mjenice. Nećete ovu zemlju, Wimmeru! Tu će još i naši unuci...

– Štooo... zar ćete platiti? Jeste li opljačkali banku? Platiti želite... ta odakle vam novac?

– Ne tiče vas se, gospodine Wimmeru. Sjednite... izvolite! Obračunat ćemo se. Samo nam predočite dokumente, iskupit ćemo ih! I posljednji cent ćemo isplatiti...

McConnor je govorio mirno. No u očima mu je ipak svjetlucala neka zloradost. Iz očiju njegovih susjeda također je sijevalo.

Wimmer je neko vrijeme stajao pred doseljenicima kao da se skamenio. Timber iza njegovih leđa počne gnjevno proklinjati. Steward i Montana se opet pojave iza uglova brvnare. Čuli su svaku riječ. Zlobno su se cerili. No i u njihovim se očima zapazalo čuđenje.

Wimmer se u međuvremenu oporavio od udarca. Da, činjenica da su doseljenici odjednom imali novac doista ga je pogodila. On se odmah prisjeti kako je i Jill Scott raspolažala iznenadujuće visokom svotom i time upropastila njegove planove.

– Pokažite mi najprije novac! Tu su vaše mjenice! reče promuklim glasom.

McConnor posegne u unutrašnji džep ispranog lanenog haljetka.

Izvuče debeli snop novčanica. Wimmer znalački ustanovi da tu ima barem sto novčanica od po sto dolara.

– Dakle imate novac... Da, imate novac, ali to ništa ne mijenja. Za

minutu ga više nećete imati! A onda će biti sve svršeno... Wimmeru, ti svinjari moraju sada odustati! Ovamo s novcem! – procijedi Red Montana, povuče desni kolt i približi se k stolu.

Houston Timber pride s druge strane.

– Wimmeru, sada doista moramo primijeniti onaj drugi način! – reče Timber i također povuče kolt.

– Moramo otjerati tu gamad olovom i prahom...

– Tako je! – poviče Wimmer. – A novac što su ga dobili od nekog nitkova koji mi želi upropastiti posao pripast će vama i našim ljudima!

Poslije tih riječi zavlada tišina. Odluka je pala. Sada je sve bilo jasno. Wimmer i njegov čopor su odbacili maske. Pokazali su se u pravom svjetlu: poput razbojničke družine.

– Wimmeru... pa to je pljačkaški prepad! To je protuzakonito i mi...

– Da, to je pljačka! No ipak ću vas otjerati do vraga, ostavit ću vam samo po košulju! Dovoljno sam moćan u ovom kraju da bih to mogao učiniti!

Wimmer je divlje i nestrpljivo vikao. Odbacio je svaki oprez.

– Ovamo s novcem... tako ćete možda spasiti čitavu kožu! – zalaje Red Montana a pogled mu se prikuje za snop novčanica.

I tada počne...

Steward, koji je još stajao pokraj Wimmerra, prvi uoči opasnost.

Ugleda Royal Honstonea. Po svemu sudeći, Red Montana nije dovoljno temeljito pretražio brvnaru. Očito mu je izmakla neka rupa u podu ili prolaz u podrum za hlađenje namirnica.

Royal Honstone se odjednom pojavi na vratima. U rukama je držao koltove. Oštro poviče:

– Ne mičite se! S vama je svršeno, Wimmeru!

Tri doseljenika ustuknu, kliznu pod stol, a zatim se preko klupe prebace do otvorenih vrata.

Wimmer se ukoči. Steward se također nije mogao ni pomaci s mjesta. Houston Timber i Red Montana su nekoliko trenutaka nepokretno stajali. Red Montana zatim oprezno pogleda preko svog ramena. Osim Roya Honstonea ne zapazi nijednog protivnika. Tek kad ga je prepoznao, u njemu se podigne divlji val bijesa. Ionako je neprestano razmišljao o svom povrijeđenom ponosu otkako ga je Royal unakazio u »Paradiesu« udarivši ga revolverom po čelu i nosu.

Montana se odjednom sagne i munjevito se okrene poput pantere u želji da jednom zauvijek sredi Roya.

Najprije zapuca iz kolta što ga je držao u desnici. Tim je koltom prijetio doseljenicima.

No u istom trenutku ga sa strane pogodi Royalovo tane. Montana zatatetura, ispali hitac, uoči da se Royal bolno trznuo, a onda ga zahvati drugo Royalovo tane.

Razbojnik izdahne prije nego što je stigao još jednom povući obarač. Padne licem u prašinu.

Tada nastane pakao!

Istina, Houston Timber je imao dovoljno vremena, no Red Montana mu je na trenutak zastro pogled. Kad je naposljetku ispalio hitac, ustanovi da je bio netočan. Njegovo tane skine samo nekoliko vlasi s Royalove sljepoočice. A onda Houstona Timbera pogodi u prsa neka nevidljiva šaka. Čovjek još shvati da je pogoden i zapazi plamen na grlu cijevi Royalova kolta.

Zatim padne na stranu i tromo se prevali na leđa.

U međuvremenu se dogodi mnogo šta.

Royal je vatrom zaštitio trojicu doseljenika i omogućio im da se povuku u brvnaru. Tako je bilo i predviđeno. Sve se odvijalo po planu.

Međutim, Steward je imao dovoljno vremena da Wimmera odvede na sigurno mjesto. Pograbi ga za ruku i povuče između konja koji su čekali. Na prasak hitaca životinje su zaplesale, uzvitlale prašinu i zatim se razbježale. Dakako, pri tome su njištale i udarale kopitima. Uzvitlana prašina je djelovala poput guste magle. Wimmer i Steward se domognu zaklona iza korita za napajanje. U tom je trenutku Royal sradio Timbera. Još pucajući, povuče se kroz otvorena vrata u brvnaru. Neprestano se nalazio pod Stewardovom vatrom. Jedno mu tane okrzne rame a jedno vrat. Steward nije mogao točno gađati. Spriječila ga je uzvitlana prašina.

Royal se povuče u brvnaru i zatvori vrata.

Doseljenici su već bili na prozorima s puškama i sačmaricama u rukama. Imali su dovoljno vremena da uzmu oružje i priskoče prozorima.

Tada napadnu revolveraši. Konji su jurili oko kolibe. Jahači su urlali i pucali. Nalikovalo je to na juriš divlje horde. Odjednom i Wimmer zaurla. Luke Steward zagrmli nekoliko zapovijedi. Sada je on preuzeo zapovjedništvo.

Tri doseljenika ispale svoje metke. Royal i McConnor pojure u spavaću sobu na stražnjoj strani brvnare. Stigli su u pravi trenutak, jer je nekoliko jahača već sjahalo iza kuće. Namjeravali su ući. Ljudi odmah zauzmu mjesta kraj prozora i ispale nekoliko hitaca, tako da su imali nekoliko sekunda mira.

Nabiju oružje i nasmiju se jedan drugome.

– Znao sam da neću požaliti što sam vam povjerovao – reče

McConnor. – Sve se odvija kako valja. Cijela je banda sada odbacila maske. Našli su se u stupici... Eto, Wimmer uopće nije htio novac, već našu zemlju. A dobio je vruće olovo! To je sjajno!

Gurne cijev sačmarice kroz prozor i ispalio hitac. Zatim nacilja lijevo i ponovo povuče obarač.

Sada nastane još veći pakao. Royal još jednom nabije oba kolta. Nije namjeravao dugo ostati ovdje. Čim je dovršio posao, otvori stražnja vrata i iskoči iz brvnare. John McConnor, koji je također nabio sačmaricu, pojuri za Royalom i po-
viče:

– Danas ili nikada! Hej, borimo se za tu zemlju na kojoj će naša djeca dobro živjeti!

Začuje se topot kopita i divlje urlanje jahača.

– Oh, sada će nam cijela ta doseljenička rulja sjesti na vrat! – za-
stenje Oliver Wimmer. – To je stupica... Prokleti Royal-Flush! Pro-
kleti Steward, htio je okušati svoju sreću u igri s njim!

Zatim se baci na tlo i otpuže uz zid ostave. Prašine je bilo posvuda, cijelo je dvorište bilo suho, a konji bez jahača su divlje jurili uokolo. Iza ostave je bilo grmlja. Wimmer se baci u šipražje.

Nekoliko jahača projaše tik po-
kraj njega.

Da, bili su to doseljenici! Prepozna ih unatoč prašini. Bili su to ma-
hom doseljenici sa svojim sinovima.

Neki zapovjedni glas nekoliko puta nadglasi buku borbe.

Dva doseljenika potrče tik pokraj Wimmerova zaklona. Bankar začu-
je jednoga:

– Hej, Joe! Čuješ li ih kako urla-
ju? Momci Scottovih su također na-
pali! Hej, to su pravi...

Wimmer više nije čuo.

No shvati da je propao.

Vidio je Montanu i Timbera kako

su pali. Bilo mu je jasno da će nje-
govim revolverašima ubrzo doz-
logrditi ta borba. Njegov je čopor
volio samo lake okršaje a njegovi
su ljudi bili surovi samo onda kad
su bili nadmoćni. Tko se ne bori za
ideale, već samo za novac, neće ra-
do izložiti opasnosti svoj život.

XIX

Momci Scottovih bili su malo-
brojni, no ipak su žestoko napali.
Bili su ogorčeni na Wimmera i nje-
gove razbojнике i htjeli su se osve-
titi zbog mnogo čega. Napali su re-
volverima u rukama. Buck Steve,
stari predradnik, vodio je momke.
A pokraj njega je bio Jake Scott.
Premda Jake dosad nije vrijedio
bogzna koliko, sada se borio valja-
no.

Buck Steve je uveo u borbu hra-
bre momke.

Cheyenne-Charly i Ambrose Ore-
gon bili su stari kauboji, umjeli su
pucati poput revolveraša. Nalazili
su se na krilima lanca što je napa-
dao, pritisnuo razbojнике i već ih
poslije kraće borbe potisnuo k do-
seljenicima što su napadali straga.

Neff Brash odjednom zabaci ru-
ke i padne bez glasa. Hale Brown
zatetura i poviče:

– To je samo noga... Nastavite,
otjerajte ih u smrt!

Ljudi nastave. Royal se pojavi u
oblaku prašine. Dovikne im lozin-
ku. Bio je to gromki:

– Jupiii!

Ljudi mu odgovore. A zatim se
sve smiri. Ljudi s ranča se spoje s
doseljenicima. Royal zapazi kako je
Jake Scott zateturao i pao na tlo.
Pritrči mu.

Mladić je krvario iz nekoliko ra-
na. Zapravo je bilo čudo što se do-
sad održao na nogama i borio se.

Kad se Royal nagnuo nad Jakea,

ovaj još jednom otvori oči, a zatim izgubi svijest.

— Izdržao sam — stigne još prošaptati. — Postao sam čovjek... Royale, jesam li dobro iskoristio priliku da postanem pravi čovjek?

— Dobro si se borio, Jake! A čovjek koji se umije boriti može izići nakraj i s drugim teškoćama u životu... Hej, još ćeš ozdraviti. Samo si izgubio mnogo krvi. Počet ćeš novi život. Hoćeš li

— Da, mogu se boriti. Pa čak i protiv vlastite lakomislenosti. Mogu...

Jake sretno promrmlja posljednje riječi. Zatim padne u nesvijest. Kad je Royal podigao glavu, ugleda oči starog predradnika.

— Te će mu rane dobro činiti — reče ovaj. — Kad ozdravi, bit će sasvim drugačijeg duha. Doživio sam već to. Royale, čini se da smo izborili bitku.

Ustanu. Jill Scott im pride. S usana joj se otme krik. Silno se zabrine, odmah klekne pokraj Jakea.

— Ozdravit će — reče Buck Steve.

Iz kuće dotrči McConnor sa zavojima.

Jill podigne pogled s Jakea i pogleda Royaala, koji je klečao s druge strane.

Vidjela sam kako iz šume bježi ostatak poraženog čopora, Royale. Prvi je odjahao Oliver Wimmer. Borba je tada tek počela. Zatim sam vidjela Stewarda. A za njim su u malim skupinama pobjegli i drugi razbojnici, možda njih dvanaestak. Nije im bilo teško pronaći konje.

— Da — kimne Royal. — U blizini je bilo sasvim dovoljno konja, gotovo više nego jahača. Eto, moj posao šerifa Starmilea još nije završen. Možda će ti ljudi sada još jednom izazvati pakao u gradu. Moram odjahati, Jill.

— Mi ćemo s tobom, Royale!

— Vidio sam kako su pali Neff Brash, Ute Silver i Hale Brown. Zacijelo su teško ranjeni, Jill. U Starmileu imam tri snažna momka. To je moja stvar. Uostalom, i građani će mi tamo pomoći. A vi ovdje imate prepune ruke posla.

Ustane. Časak kao da je oklijevao.

Jill skoči, podigne se na vrške prstiju i poljubi Royaala.

— Dodi opet, Royale! Dobar si za ovu zemlju, a i za mene. Dok sam čekala u šumi, strahovala sam za sve vas. Kad sam pomislila da te...

Ne doreče misao, jer je McConnor stigao sa zavojima. Jill se pobrine za brata. Royal se udalji dugačkim koracima.

— Hej, kamo? — poviče za njim Buck Steve.

— Moram obaviti još jedan posao! U Starmileu!

XX

Konj Olivera Wimmera se neka-ko dovuče do ruba grada. Wimmer iscrpljeno protetura ulicama, stigne do stražnjih vrata svoje banke i pokuca u odredenu ritmu.

Crnac otvori vrata.

— Oh, gospodine! — začudeno će Crnac kad je njegov gospodar teturajući ulazio u kuću.

Brzo je zatvorio vrata. Zatim pođe za Wimmerom u njegov ured.

Wimmer odmah posegne u ormar, a u njegovoj unutrašnjosti u neki tajni pretinac. Izvadi nekoliko kožnatih vrećica i strpa ih u džepove.

— Donesi moje crne kožnate kovčege — reče i požuri iz prostorije.

Minutu kasnije Sammy ga zatekne u poslovnim prostorijama banke ispred otvorenoga trezora. Banka je već dugo bila zatvorena.

Wimmer je mogao bez ikakvih smetnji isprazniti trezor. Dakako, svoja dva kovčega nije napunio vlastitim novcem.

— Eto, sada si bogat, Sammy! Nestani! Mnogo sreće! Nisi mi više potreban.

Sammy izvrne oči. Začudo, ne reče ni riječi, već se naprosto povuče, kao da se boji da bi se njegov gospodar mogao pokajati zbog svoje velikodušnosti.

— Royal-Flush — promrmlja Wimmer. — Imaš pravo ime ... royal-flush se u pokeru ne može potući. Grom i pakao!

Sagne se za ručkama kovčega. Kad ih je podigao, netko pokuca na prednja vrata. Nimmer se ukoči. Zatim pode k vratima. Odloži kovčege i izvuče kolt. Otvori prozorčić na oklopljenim vratima.

U slabom svjetlu ulične rasvjete prepozna Lou Quantrell.

— Oho... gospodo — reče promuklim glasom.

Zapazi kako ženi sijeva iz očiju.

— Moji su ljudi imali na oku vašu banku — hladno će mu žena kroz otvoreni prozorčić. — Crnac se upravo iskrao. A sada pokušavate i vi... Da, vidjela sam vašeg iscrpljenog konja. Neke stvari mogu ipak izračunati na prste... Wimmeru, nećete pobjeći! Pazim na vas. A kad budete umirali, Wimmeru, prisjetite se kako ste prije mnogo godina uništili moga oca koji je također bio doseljenik. Ja sam vas htjela uništiti. No sada ste to uradili sami! Vi...

Wimmer je više nije slušao. Zastane pred prozorčić i požuri s kovčezima na stražnji izlaz. U dvorištu se nepovjerljivo ogleda, ali nigdje nije mogao otkriti promatrača. Teško dišući, potrči s kovčezima preko dvorišta i nestane u uskoj ulici.

Lou Quantrell je još čekala pod verandom. Glavna je ulica zamrla,

prometa nije bilo. Bilo je to doba dana u koje ljudi sjede za večerom ili pak u kakvom restoranu. Za pola sata će Starmile oživjeti.

Lou Quantrell je čekala. Uvjerila je sama sebe da se u narednoj minuti nešto mora dogoditi, jer Oliver Wimmer inače ne bi toliko žurio.

Zatim ugleda jahača kako dolazi u grad na iscrpljenu konju. Čovjek dojaše do banke i iskoči iz sedla. Kad je ukočenim nogama obišao konja i popeo se na pločnik pod trijemom, Lou Quantrell ga prepozna.

Luke Steward! Teško je disao, a od njega je dolazio zadah konjskoga znoja i prljavštine.

Čovjek je zapazi i zastane. Prije nego što je mogao išta kazati, još nekoliko jahača dojaše u grad, najprije dvojica, pa trojica, a onda još dvojica.

Steward dovikne prvim jahačima:

— Odjašite do »Oldtimer-Saloona«! Brett Harris neka sa svojim ljudima sa svih strana potpali ovaj prokleti grad! Ovdje smo propali. Pridružiti ću vam se čim oba- vim jednu važnu stvar.

Jahači odjašu u zbijenoj skupini. Lou Quantrell je zapazila da su se ti jahači borili i da su poraženi. Tako mogu izgledati samo poraženi ljudi.

Luke Steward nastavi pločnikom i zastane pred ženom koja je čekala.

— Onda, ortakinjo, zašto čekaš ovdje?

— Samo gubiš vrijeme, Luke. Oliver Wimmer je pobjegao kroz stražnja vrata. Zacijelo žuri na željezničku stanicu s dva nabijena kovčega. Vlak će krenuti za nekoliko minuta.

Žena to reče sasvim hladno. Steward spozna da doista samo gubi vrijeme.

vr̥t̥ir̥ep
Tom & Jerry

**Svake druge srijede
nepoznate pustolovine
vama poznatih junaka**

Lou Quantrell je i dalje čekala ispred banke. Nije morala dugo čekati.

Pojavi se jedan jahač. Lou ga ubrzo prepozna. Bio je to Royal Flush.

Požuri mu u susret, uhvati se za njegov stremen i potrči pokraj konja.

– Na željezničku stanicu, Royale! Wimmer je pobjegao, Steward ga traži na stanici... Mnogo sreće, Royale!

Lou zaostane. Royal odjaše dalje. Dovikne nekoliko riječi preko ramena:

– Hvala, Lou! I tebi mnogo sreće!

Nekoliko je trenutaka gledala za njim. Zatim se okrene i požuri ulicom k šerifovu uredu.

Alamo Sagebee je sjedio za pisanim stolom.

Pogleda je i ubrzo ustane.

– Sigurno svi spavate. Royal je stigao u grad. Traži Olivera Wimmera i Lukea Stewarda na željezničkoj stanici. Steward je naložio svojim ljudima da potpale grad na sva četiri ugla. Brett Harris treba da izazove pakao.

Sa željezničke stanice odjeknuhici. Tri šerifova pomoćnika nestanu iza vrata »Oldtimer-Saloona«. I tu počnu praskati revolveri. Sigurno je netko izgubio živce.

Nekoliko minuta kasnije Lou Quantrell požuri stražnjim stubama u svoju sobu.

Njezina služavka je šivala haljinu.

– Prestani, Nelly! Pokupit ćemo stvari i odvesti se ponoćnim vlakom na Istok. Naš je posao ovdje završen. Sada se želim nagledati svijeta.

– Dakako, gospodo... – promrmlja mulatkinja.

Oliver Wimmer je trčao dugačkom rampom za utovar stoke, kadli ugleda Lukea Stewarda kako jaše uz staničnu zgradu.

Sprijeđa zazviždi lokomotiva. Pokraj rampe je bio dugački vlak stočnih vagona. Kola su bila prepuna stoke koja je mukala. Vlak će svakog trenutka krenuti.

Oliver Wimmer podigne kovčeg na rampu za utovar, a zatim se i sam popne. Pri tome pogleda jahača koji mu se polako približavao.

Uspjet će, pomisli Wimmer. Zavući će se s kovčezima u kočničarevu kućicu.

Samo što je to pomislio, jedan se kovčeg prevrne i padne s rampe.

Wimmer je krzmao djelić sekunde. Zatim skoči po kovčeg. Čim je doskočio, znao je da je počinio grešku. Sada možda više neće stići. Požuri i baci kovčeg na rampu. No sada se kovčeg otvori... novac ispadne iz njega. Vjetar ga odmah raznese... raznese sve novčanice koje nisu bile vezane u snopove.

Teško dišući, Wimmer se ponovo popne na rampu. U tom trenutku ložac potakne vatru pod kotlom. Vjetar ponese kišu iskara povrha vagona.

Samo na trenutak postane Wimmerova prilika jasno vidljiva na rampi za utovar. Zatim se bankar sagne i počne skupljati novac. Pri tome je pogledavao na jahača. Nešto dalje otkrije obrise konja. Malo mu odlane.

Zatim se javi neki glas tik ispred njega:

– Wimmeru, ta valjda nećeš sav taj novac samo za sebe?

Wimmer se trgne i uspravi. Shvati da je Luke Steward ostavio konja i nastavio pješice. Povuče kolt i ispalj hitac prema glasu. U svijetlu plamena što je sijevnuo iz kolta za-

pazi visoku priliku Lukea Stewarda.

Zatim ugleda plamičak na grlu cijevi Stewardova revolvera... obuze ga osjećaj da će mu prsnuti glava...

Počeo je padati... No u padu još jednom opali. Cijev njegova oružja bila je uperena u otvoreni kovčeg. Plamičak hica zapali nekoliko novčanica.

U svijetlu te male vatre Luke Steward potrči naprijed.

– Hej, ta nećeš me još prevariti!
– poviče i htjede ugasiti mali požar koji se brzo širio.

Zagazi nogom u kovčeg...

Uto neki glas poviče:

– Dobro si osvijetljen, Steward!

– Royal-Flush! – zaurla Steward i počne pucati.

Pokraj rampe za utovar stoke razabere obrise jednog jahača. Gotovo u istom trenutku osjeti snažan udarac.

Srce, pomisli. Zatim padne na kovčeg s gorućim sadržajem i svojom težinom ugasi požar.

Royal-Flush padne s konja. Svojim povikom je pružio Lukeu Stewardu još jednu priliku. Steward ga je mogao pogoditi.

XXIII

Kad se Royal Honstone, zvan Royal-Flush, probudio i kad mu se pred očima počela razmicati gusta magla, dok mu se pogled polako bistrio i dok je opipavao zavoj oko ramena, ugleda pred sobom dva svijetla oka.

– Jill – šapne Royal-Flush. – Jill... kako si tako brzo stigla?

– Budi miran, Royale. Već sam dva dana pokraj tvoje postelje. Sve smo izborili! Počinje novo doba... U ovoj sobi imaš društvo. Alamo Sagebee i Slim Longhorn leže prijeko u posteljama. Samo je Larry Cooch sačuvao čitavu kožu... Borili su se u »Oldtimer-Saloonu« protiv cijele razbojničke družine. Spriječili su ih u namjeri da potpale grad. Grad i cijeli okrug jedva čekaju da opet ozdravite.

– Da... onda ću... izgraditi... svoj mali ranč...

– Ništa od maloga ranča, Royale! Buck Steve smatra da ranč Scottovih mora imati mladoga rančera. Kazala sam mu da bih mogla pribaviti takvoga... Ta zar možda nećeš doći k meni na ranč, Royale?

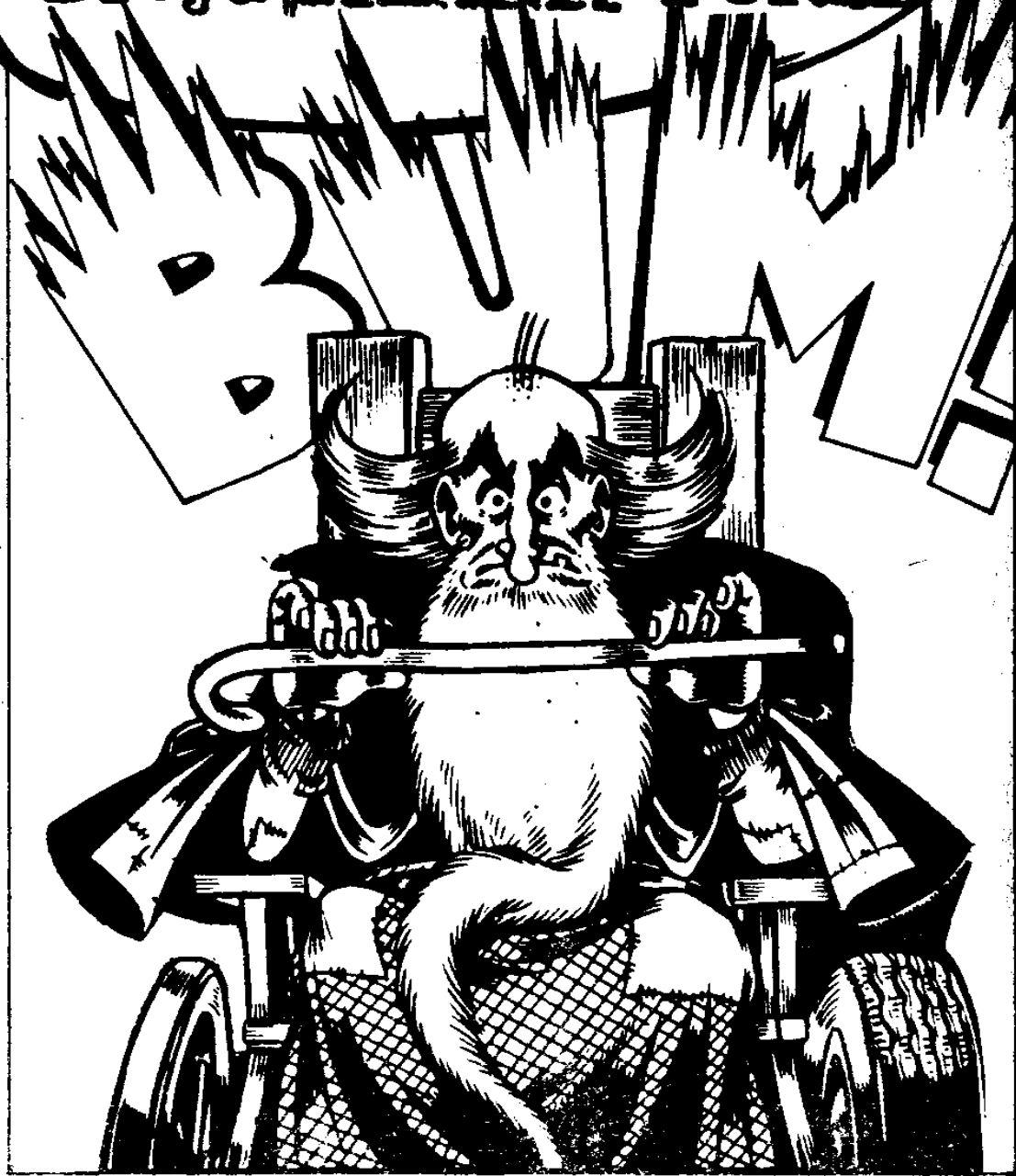
– Da, ali ne samo kao rančer!

KRAJ

Moja grupa

TNT

pojavljuje se u svakom
broju „ALANA FORDA“

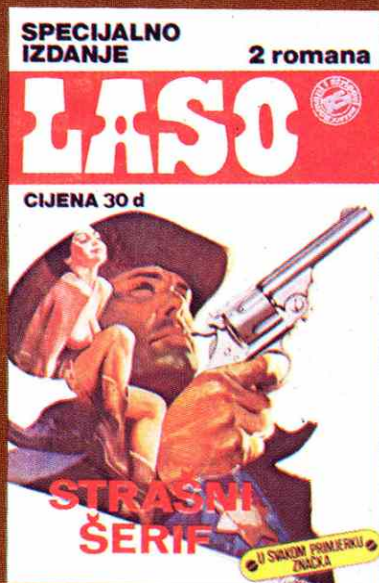

U PRIPREMI:

Bill Haller:

NERAZDRUŽIVI

**Kod svog prodavača novina
kupite i specijalno izdanje
sa dva romana**

LASO - SPECIJALNO IZDANJE